КОНИ МЕЙСЪН
ЖЕНАТА НА РАЗБОЙНИКА

Част 2 от „Пламък“

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, 2001

chitanka.info

ПРОЛОГ

Колорадо, 1872

Изпънат като стрела, висок и широкоплещест, Вървящият в сянката бе здраво стъпил с мускулестите си крака върху земята, където любимата му съпруга Утринна мъгла бе загубила живота си. Над него се издигаха величествени планини, покрити със сняг. В сравнение с тях дори внушителната му фигура изглеждаше незначителна. В годините, прекарани със сиуксите, Вървящият в сянката бе споделял тяхната болка и тъга, но дълбоко в себе си знаеше, че бъдещето му е другаде. Тялото му бе заякнало и възмъжало, приспособявайки се към суровия климат и капризите на природата. Но за съжаление, дошло бе време да напусне племето.

Бягащият лос отвеждаше своите хора в резервата и Вървящият в сянката разбра, че трябва да поеме по нов път. Мястото на племето не беше в резервата, също както и неговото, но той поне имаше избор.

Обърна се към слънцето, наслаждавайки се на топлите му лъчи, които падаха по широките му загорели гърди. Орлово перо се вееше в махагоновата му коса, потъмняла с времето; някога яркочервена, сега бе добила богатия, тъмен цвят на кестена. Запита се дали и косата на близначката му също е потъмняла или все така грее като жив пламък. Време е да разбере, реши той. Отдавна трябваше да посети Орегон Сити.

— Изглеждаш смутен, Вървящ в сянката.

Той се обърна към шурея си, Бягащия лос.

— Не мога повече да отлагам неизбежното. Трябва да напусна племето.

Бягащият лос кимна разбиращо.

— Време е. Къде ще отидеш?

— Копнея да видя семейството си в Орегон. Първо ще ида да посетя Ашли и Танър, после ще си потърся работа.

Спомени нахлуха в мисълта на индианския вожд, докато поглаждаше кичура яркочервена коса, вплетен в тъмните му плитки.

— Още оплаквам загубата на жената на име Пламък. Но великият дух я даде другиму. Кажи на Пламък, че силната й магия още ме закриля след всичките тези години.

— Ще й кажа. Годините, преживени с племето, са ми много скъпи — отвърна Вървящият в сянката. — Научих много неща от сиуксите. Неща, които ще ми послужат в света на белите.

— Научи ли се как да живееш без жена? Много пъти си отказвал да си избереш съпруга сред нашите девойки и вдовици. Бяла съпруга ли предпочиташ?

Смръщеното лице на Вървящия в сянката стана още по-сурово.

— Предпочитам да нямам съпруга. Никога вече няма да обичам жена така, както обичах Утринна мъгла. Никоя жена не може да се сравни с нея. Вземам удоволствието си там, където го намеря, и си заминавам с недокоснато сърце.

Думите на Вървящия в сянката натъжиха Бягащия лос.

— Утринна мъгла тръгна по пътеката на духовете преди четири зими. Време е да продължиш напред. Мъжете трябва да създават силни синове и дъщери, които да ги гледат на стари години. Пилееш семето си, Вървящ в сянката. Намери си добра жена да ти топли постелята и да носи децата ти.

Вървящият в сянката обърна смарагдовозеления си поглед към високите планини, покрити със сняг.

— Утринна мъгла беше бременна с моето дете, когато я убиха. Заклех се, че никоя друга жена няма да носи дете от мене. Ще излея семето си върху Майката земя, но няма да го дам на друга жена.

Бягащият лос поклати тъжно глава.

— Достатъчно дълго вече носиш мъката си, братко. Сестра ми липсва и на мене, но колкото и да тъжим, няма да я върнем. Говорих с Тъкача на сънища за тебе. Той е видял благоприятни признаци, че ще намериш жена, която да заеме мястото на Утринна мъгла.

— Не! — Отсече младият воин. — Няма да взема друга жена.

— Смеещият се ручей ще бъде отчаяна. Тази вдовица много пъти споделяше постелята ти през изминалите четири години.

— Нищо не съм обещавал на Смеещия се ручей.

Индианецът кимна. Не осъждаше зет си. Почти бе забравил, че кожата на Вървящия в сянката е доста по-светла от неговата и че има име на бял човек.

— Тогава тръгвай, Вървящ в сянката. Но запомни думите ми — един ден ще се върнеш и ще видим дали си се клел искрено. Всеки мъж има нужда от жена да облекчава тялото му и да носи децата му.

След два дни цялото племе на Бягащия лос се бе събрало, за да се сбогува с Вървящия в сянката. Смеещият се ручей му бе махнала за сбогом с очи, замъглени от сълзи. Вървящия в сянката бе свалил обичайната си кожена препаска и мокасините и се бе облякъл в панталон от еленова кожа, фланелена риза, кожен жакет и меки ботуши. Бе яхнал верния си дорест жребец, който бе купил преди няколко години, след като напусна армията.

— Сбогом, Вървящ в сянката — каза тържествено Бягащият лос. — Нека Уакантанка бди над тебе, докато се завърнеш.

— Сбогом, братко. Винаги ще бъда благодарен на тебе и на племето. Вашето приятелство ми помогна да се върна в цивилизацията и да започна нов живот, живот без Утринна мъгла, живот без любов. Нека *Уакантанка* ви пази.

Слаба усмивка се появи на устните на Бягащия лос. Интуицията му подсказваше, че думите на Вървящия в сянката ще го преследват. Той щеше да намери любов тъкмо тогава, когато най-малко я очаква.

1.

Додж Сити, Канзас — август 1875

Коул Уебстър седеше в храстите, опрял пушката на една скала, а присвитите му зелени очи следяха неотстъпно колибата от неодялани греди на брега на река Арканзас. Кръвта препускаше лудо във вените му. Все същото, помисли си той. Цели три години, откакто работеше като детектив в агенция „Пинкертон“, никога не бе почувствал див възторг от преследването и залавянето на престъпниците.

Нямаше по-добър следотърсач от него. Беше се учил от сиуксите. И тези умения му послужиха доста добре в работата, с която се бе заел, след като посети сестра си и съпруга й през 1872 година. Детективската работа запълваше празнотата, настанила се в душата му след смъртта на Утринна мъгла. Харесваше му да пътува до местата, където трябваше да разследва престъпления или да издирва откраднати неща. Сега работеше за железницата, издирваше парите, откраднати от „Юниън Пасифик“ в дръзкия набег близо до Додж Сити, осъществен от бандата на Коб. Бандата, която действаше в и около града, наскоро бе обрала няколко влака и продължаваше да се изплъзва от ръцете на закона. Коул бързо се бе ориентирал към Били Коб, главатаря на разбойниците. След няколко дни разузнаване бе разбрал къде е скривалището на бандита — усамотена местност на запад от Додж Сити, и сега беше напълно сигурен, че разбойникът е сам в колибата. Коул се загледа в рушащата се постройка, размишлявайки дали да се втурне вътре или да чака копелето да се покаже отвън. Не беше длъжен да закара Коб жив при шерифа, стига да намери това, което онзи бе откраднал миналата седмица. Участниците бяха четирима. Единият кондуктор бе разпознал Коб, понеже го беше виждал на един афиш с надпис „Търси се“. След обира бандата се бе разделила. Коул бе проследил Коб до скривалището му на брега на река Арканзас.

Той се напрегна, когато дочу задавен писък от колибата. Стисна по-здраво пушката. Писъкът премина в жален вой, но Коул остана на

място. Би се обзаложил, че Коб е сам в колибата. Но неочакваният звук го сепна, а това се случваше рядко. Пребиваването му при сиуксите го бе научило да скрива чувствата си и да бъде спокоен, каквото и да става.

Надигна се и се приготви да се промъкне до колибата, когато вратата й изведнъж се отвори и Били Коб изскочи навън. С буреносно изражение на грозната си физиономия той се метна на седлото и отпраши в луд галоп. Коул скочи и се хвърли към собствения си кон, вързан наблизо. Ако Коб носеше парите у себе си, не биваше да го остави да избяга.

Конят на Коул изскочи от рядката горичка, която растеше покрай брега на реката, и препусна по тревистата прерия, заобиколена от ниски хълмове и скалисти възвишения. Коб не се виждаше. Коул изруга и дръпна юздите, защото разбра, че е попаднал в засада. Разбойникът сигурно го е чул да препуска по петите му и се е скрил зад огромните скали, надвиснали от двете страни на пътя. Почувства тръпки в тила, когато видя слънцето да се отразява в нещо лъскаво на няколко крачки вляво. Не беше ли пушката на Коб? Коул пришпори коня, нададе бойния вик на сиуксите и прилепна до стройните хълбоци на Боеца. Животното препусна, направлявано от умелата му ръка.

Когато се спусна право към мястото, където се криеше Коб, край ушите на Коул профучаха няколко куршума. Някои биха го нарекли изключително безразсъден, други — безстрашен, но истината беше, че той бе свикнал с опасността и често рискуваше живота си.

Коул извади пушката от калъфа на седлото, защото знаеше, че е достатъчно близо, за да отговори точно на стрелбата на Коб. Не искаше до го убива, ако не се налага. Разбойникът му трябваше жив, за да каже къде са парите от влака, ако не се намерят сега у него. За нещастие, един от куршумите на Коул рикошира в скалата зад Коб и прониза сърцето му откъм гърба. Той умря моментално.

— Дяволите да го вземат! — изруга Коул, когато стигна при Коб и видя, че куршумът му го е улучил смъртоносно. — Ама че късмет! — измърмори кисело, след като претърси дисагите на мъртвеца и намери само малко пари и златна гривна с рубини.

Натовари тялото на Коб на седлото на коня му и го откара в Додж Сити. Предаде го на властите и се отби при шерифа, за да съобщи за смъртта на разбойника.

— Има награда за главата на Били Коб — каза шериф Тайлър.

— Ще дойда да си я взема, като намеря откраднатото от влака. Коб не носеше нищо със себе си, затова предполагам, че още е в скривалището му. Сега отивам право там.

Шериф Тайлър се изненада.

— Не ми казвай, че копелето е имало някакво скривалище наоколо! Никога нямаше да предположа, че се е окопал толкова близо до Додж Сити. Ами останалите от бандата му?

— Разделиха се. Партньорът ми е по следите им.

— Онзи може да е поверил плячката на някого от бандата.

— Залагам и последния си долар, че Коб я е взел със себе си, когато бандата се раздели. Дългичко ще трябва да чакат за своя дял. Ти за всеки случай бъди нащрек.

— Ще си държа очите отворени, Уебстър. Аз винаги си сътруднича с железницата. Благодарение на нея Додж Сити процъфтява и всички оценяваме това. Надявам се да намериш парите. Аз ще се погрижа да проследят останалите бандити. Месеци наред вече ги търся. Изчезват веднага щом ограбят някой влак и се появяват едва когато са замислили ново нападение. Искаш ли да дойда в колибата с тебе?

— Не, няма нужда. Ще намеря откраднатото, дори ако трябва да преобърна колибата и околностите й с главата надолу.

Тайлър кимна.

— Знаеш къде да ме намериш, ако ти потрябвам.

— А, още нещо, шерифе. Ако партньорът ми се появи, кажи му къде съм. Казва се Санди Джонсън.

Обясни на шерифа къде се намира колибата и тръгна. Нямаше представа колко време ще му отнеме търсенето на парите, но със сигурност нямаше да се откаже, преди да е открил и последния петак.

Коул се приближи предпазливо към колибата. Шумът, който беше чул, преди Коб да излезе, му подсказваше, че вътре има някой. Когато огледа пристройките, откри оседлано муле, но не и коне. Спря пред вратата на колибата, с ръка на приклада. Вдигна резето и бутна вратата. Отначало малката колиба му се видя празна. После забеляза жената, свита в тъмния ъгъл като изплашена сърна.

Дългата й до кръста черна коса падаше разбъркана пред лицето и закриваше чертите й. Той я загледа объркано. Спомни си за друга жена със също такава черна коса, непрогледна като нощта. Жена, която бе обичал повече от собствения си живот.

— Утринна мъгла…

Думите се изплъзнаха от устните му като милувка. Но щом изрече на глас името на любимата си, това го върна в действителността.

— Коя си ти? Какво правиш тук?

Жената в сянката се сви още повече. Коул не разбра дали е от облекчение, или от страх. Дръпна я да излезе напред, но тя остана вкопана в тъмния ъгъл.

— Няма да ти сторя нищо. Можеш ли да говориш? Коя си ти? Какво правиш тук?

Чу я да въздъхва и видя как изправя рамене.

— Мога да говоря. Помислих те за Били.

Гласът й беше мек и приятен; звукът погали слуха му като топъл мед.

— Излез на светло да те видя.

— Ти приятел на Били ли си? Не съм те виждала досега. Били го няма.

— Знам, че го няма. Успокой се, не съм приятел на Били Коб. Ти негова жена ли си?

Тя се поколеба.

— Да, съпругата му.

Коул изруга цветисто. Коб бил имал жена! И това ако не е върхът! Май трябваше да й съобщи, че е убил мъжа й. Надяваше се да не се разрази някоя истерия, защото сериозно се съмняваше, че би могъл да се справи.

Жената излезе от сянката; лицето й не се виждаше от гъстите черни коси.

— Човек на закона ли си?

— Може да се каже. Как ти е името?

— Дона. Ще заведеш ли Били в затвора?

Изглеждаше крехка и беззащитна и на Коул му дожаля за нея. Би ожалил всяка жена, която е била принудена да живее с човек като Коб.

Макар че не можеше да види лицето й, дрезгавият й глас го омая. Но той се отърси от внезапното вълшебство и поде:

— Няма как да го кажа по-меко, госпожо Коб — мъжът ти е мъртъв.

Дона вдигна рязко глава, разкривайки пред Коул огромните си сини очи… и покритото си с белези лице. Той ахна. Под двете й очи имаше огромни синини, а по високите скули личаха пурпурни петна. Подутите й устни бяха сцепени и още кървяха.

— Не ме наричай госпожа Коб. Мразя това име.

— Ах, кучият му син! Коб ли ти направи това? Много бързо умря — изрече Коул със свиреп тон. — Трябва да те види лекар.

Дона поклати глава.

— Не, ще ми мине. И друг път съм била така. Сигурен ли си, че Били е мъртъв?

В гласа й потрепна надежда.

— Вече навярно е заровен в гробището Буут Хил. Предадох трупа му лично.

— Кой го уби?

Коул трепна. Да не би да е обичала онзи мизерник? Явно и преди я е млатил така. Какво кара жените да живеят с подобни типове?

— Аз. Съжалявам. Не исках да го убивам. Бих предпочел да го пленя жив.

Дона се изсмя безрадостно.

— Не съжалявай. Аз се радвам. — Дълбоко в себе си тя дори ликуваше. Радваше се от дън — душа. В проблясъка на очите й се долавяше дори някаква лудост. — Толкова го мразех тоя звяр!

Стройното й тяло трепереше от едва сдържани чувства. И още нещо.

Трепереше от възторг.

— Защо си се омъжила за човек, когото ненавиждаш?

— Баща ми ме продаде на Коб преди пет години. Той можеше да ме получи от татко само ако се ожени за мене.

— Не си ли имала никакъв избор?

— Ако не си забелязал, господине, аз съм метиска. В наши дни индианците нямат особено голям избор.

— А майка ти? Не можеш ли да се върнеш при нейното племе?

— Майка ми е мъртва. Тя беше сиукска. Воините от племето на гарваните я пленили и после я продали на татко. Беше му наложница, той така и не се ожени за нея. Не знам нищо за индианците, освен езика на сиуксите, на който ме учеше мама.

— Защо те би Коб? Явно не е за пръв път.

Дона замръзна.

— Не искам да говоря за това. Ти защо си тук?

Тя излезе от ъгъла. Коул забеляза скованите й движения и се запита дали Коб не е натъртил и тялото й, освен лицето.

— Казвам се Коул Уебстър. Работя за железниците. Преди няколко дни твоят мъж ограби влака на „Юниън Пасифик“ някъде между Гардън Сити и Додж Сити. Взел е много пари. Проследих го до тази колиба и се надявах да намеря откраднатото. Видях го да излиза оттук и тръгнах след него. Разменихме по няколко изстрела и той падна убит, но откраднатите пари не бяха у него. Върнах се тук да ги потърся. Знаеш ли нещо за тях? Съвсем сигурни сме, че Коб ги е взел със себе си, когато се е разделил със своите хора.

Изразителните сини очи на Дона се отместиха от лицето на Коул.

— Били никога нищо не ми казва. Бях просто негова робиня. Готвех и чистех, понасях побоите му.

— И топлеше леглото му — добави Коул с лек сарказъм.

В мига, когато го произнесе, пожела да не бе отварял уста. Вгледа се в измъчените очи на Дона и видя в тях да проблясва слаба надежда. Нямаше причина да напомня на жената за бруталността на съпруга й в леглото или извън него. Насиненото й лице беше достатъчно ясно доказателство за това, колко е страдала.

Дона го загледа с празни очи. Лицето й се затвори, тя внезапно изгуби всякакво желание за разговори и се обърна.

Коул я погледна с присвити очи. Ключиците изпъкваха рязко под корсажа на износената й, развлечена рокля. Не различаваше нито талия, нито ханш под безформената дреха. Само загатнатите очертания на твърди, закръглени гърди напомняха, че под износения плат се крие женско тяло.

Втренченият поглед на Коул накара Дона да почервенее. Знаеше, че му се е видяла жалко подобие на жена, но това не я интересуваше. Колкото по-малко има вземане-даване с мъже, толкова по-добре. Ужасно се радваше, че Коб е мъртъв; много пъти през изминалите пет

години беше мислила самата тя да го убие. Сега беше благодарна на мъжа, който свърши вместо нея това, което се бе страхувала да направи, но колкото по-скоро си тръгне, толкова по-добре. Що се отнася до парите… бяха си нейни. Били й дължеше толкова много за всичко, което бе понасяла като негова жена. Парите щяха да й помогнат да си изгради ново бъдеще.

— Сигурна ли си, че не знаеш нищо за ограбеното от влака? — настоя Коул.

— Били не ми казваше нищо.

Тя лъжеше и Коул го знаеше. Но не можеше да я обвинява, че иска да запази парите. Господ знае, заслужила ги беше. Но службата му изискваше да й ги вземе и да ги върне. Съчувствието нямаше място в живота, който си бе избрал. Някога не беше така, но смъртта на Утринна мъгла го бе променила завинаги.

Коул дръпна един разклатен стол, един от двата, които стояха на неравните си крака край кухненската маса.

— Седни, госпожо… мм… Дона. Мисля, че казваш по-малко отколкото знаеш. Задържането на тези пари е престъпление, дори да не си участвала в грабежа.

Дона го заобиколи предпазливо и кацна на ръба на стола.

— Казах ти, Били нищо не ми разправяше.

— Знаеше ли за нападението над влака?

Тя вдигна поглед към него и го заразглежда точно така, както той я бе разглеждал преди малко. Никога преди не беше виждала мъж с коса като неговата. Беше висок и строен. Макар че беше бял, кожата му имаше почти същия загар като нейния. Явно не се криеше от слънцето. И от физическите натоварвания също, реши тя, съдейки по развитите мускули на краката и тялото му.

Широките рамене опъваха вълнената му риза, а плътно прилепналите панталони очертаваха здравите, мускулести, дълги крака. Копринена кърпа на врата, кожен жакет и високи ботуши допълваха смайващата му външност, която би поразила всяка друга жена, но не и нея.

— Зададох ти въпрос, Дона — натърти Коул. — Знаеше ли за нападението над влака?

Дона завъртя объркано глава. Облиза подутите си устни и това припомни на Коул, че е понесла жесток побой, може би по-жесток,

отколкото си представяше. Само безсърдечен мръсник може да разпитва пребита жена, а той още не беше паднал толкова ниско.

— Имаш ли някакъв мехлем? — запита той. — Дай да ти намажа лицето.

Дона го погледна с явно недоверие.

— Защо ще го правиш? Били никога не го е правил.

Коул изруга така яростно, че Дона отстъпи уплашена.

— Аз не съм Коб. Казах, че няма нищо да ти направя, и говоря съвсем сериозно. Къде е тоя мехлем?

Дона махна с ръка към шкафа. Коул стигна до него с две крачки, разрови се и намери кутийка с мехлем. В шкафа нямаше почти нищо друго. Той отваряше една след друга вратичките, но не откри никаква храна. Едва сдържа гнева си. Не беше свикнал да плаши безпомощни жени. Това момиче явно е било толкова малтретирано, че сега не иска да повярва на никой мъж. Доколкото липсата на храна в колибата беше някакво указание, значи Дона е била изтезавана не само с бой, ами и с глад. Запита се дали бандата на Коб е злоупотребявала и сексуално с нея. Беше сигурен, че е така.

Взе мехлема и го донесе на масата.

— Има ли вода тук? — Дона посочи с глава една делва до легена. — А чисти парцали?

— В чекмеджето. Няма защо да се притесняваш. Мога да се справя. Винаги съм се оправяла сама.

— Само мълчи и стой мирно.

Коул потопи парцала във водата и изми внимателно лицето на Дона, изненадан от слоя мръсотия, който се бе насъбрал върху него. Когато я изми, с изненада откри нежна златиста кожа, която щом белезите зараснеха, щеше да бъде безупречно гладка. Внимателно попи капките кръв, засъхнали по ъглите на нараненатa й уста, а когато тя трепна, в него се породи необяснимото желание да целуне раните й.

Дона мърдаше неспокойно, докато Коул докосваше нежно лицето й. Никой мъж никога не я бе докосвал така внимателно. Тя обаче знаеше защо го прави. Иска откраднатите пари и ще направи всичко, за да ги намери, дори ако трябва да се отнася към една пребита метиска така грижливо и внимателно, както никой мъж до този момент.

Коул гребна от мехлема и намаза раните й. Суровото му изражение и студеното спокойствие на движенията му никак не

успокояваха Дона. Тя си помисли, че този мъж е твърде хладнокръвен, че се преструва, и го зачака да избухне.

Той продължи да я маже, усещайки напрегнатия поглед на сините й очи. Противоречиви чувства се бореха в него. Изпитваше състрадание и жалост към нея и колкото и да беше удивително, възхищаваше й се. Подозираше, че Дона лъже и че знае много добре за грабежа, както и къде са парите. Но ако не му каже, той е длъжен да претърси навсякъде, дори и ако тя възрази.

Стана и я изгледа спокойно.

— Готово. Ако мехлемът е добър, след няколко дни лицето ти ще е като ново. Защо те наби Коб?

— Няма да разбереш.

— Ще се опитам.

Тя поклати глава и рошавата черна коса се разстла по раменете й гърба й. Коул я загледа омаян, отново изплува споменът за любимата му Утринна мъгла. Запита се дали Дона е такава красавица, каквато вероятно беше. Чертите на лицето под сините и подутините бяха хубави. Имаше високи и ясно очертани скули, сините й очи грееха ярко, а миглите й бяха толкова гъсти и дълги, че се учудваше как изобщо си държи очите отворени. Сбърчи нос — малко вода и сапун щяха да дойдат тъкмо на място, да направят чудеса с външността й.

— Много добре. Засега ще оставим нещата така, понеже не искаш да говориш за това. Ако си в състояние, може би ще успееш да стъкмиш нещо за ядене. Утре ще започна да търся парите. Освен ако — и той я погледна втренчено — не спестиш неприятностите и на себе си, и на мене и не ми кажеш къде са скрити.

— Казах ти, Били…

— … не ти се е доверявал. Знам. Добре, както искаш. А какво става с яденето?

— Аз… тук няма…

Тя сви красноречиво рамене, отказвайки да го погледне в очите.

— Мисля, че знам какво искаш да ми кажеш. Че няма храна в колибата, нали? Коб те е оставял тук, без да се погрижи за тебе. Само се виж, станала си кожа и кости. Какво ядеш, когато него го няма?

Дона се зачуди какво да му отговори. Не й беше лесно. Били я оставяше на самотек. Не й даваше пари, така че нямаше защо да ходи до града. След известно време разбра, че той нарочно я оставя без

пари. Не искаше тя да броди наоколо, събуждайки подозрение, и да привлече вниманието на пазителите на закона. Обикновено донасяше храна и тя трябваше да преживява така.

— Ловя риба и хващам малки животни, когато мога. Били обикновено донася храна, но този път дойде с празни ръце. Не можеше да иде в града за храна, страхуваше се да не го познаят.

— В дисагите ми има това-онова. Ще го донеса и можеш да сготвиш нещо за двама ни. Не е много, но ще стигне, докато намеря нови припаси от града.

— Не се тревожи. Няма да стоиш дълго. Тук няма никакви скрити пари. Били сигурно ги е дал на някого от бандата си да ги пази.

Коул изсумтя презрително.

— Знаеш, че Били няма да постъпи така. Плячката е тук, Дона, залагам живота си.

И той излезе от колибата.

Тя стана с мъка от стола. Гърбът я болеше ужасно от ударите на Били. Отново се бе опитал да бъде мъж с нея, но без успех. Все същото. Нищо не се бе променяло в петте години на брака им. Вместо да припише сексуалната си немощ на раната, която бе получил в един банков обир, преди да се оженят, той обвиняваше Дона, че не е достатъчно женствена, за да го възбуди. И резултатите бяха все едни и същи — побой. Утоляваше сексуалната си жажда, като я налагаше с юмруци, а когато се умореше, сваляше колана и започваше да я бие с него по гърба и където свари, докато не капнеше от умора.

Слава богу, че се връщаше рядко в скривалището си, помисли Дона, докато сипваше последното кафе в кафеничето и палеше печката с последните дърва.

Единственият лукс в колибата беше готварската печка и тя непрекъснато благославяше предишните обитатели, че са я оставили. Печката осигуряваше благословена топлина през зимата, когато снегът, носен от вятъра, проникваше през цепнатините в стените и край капаците на прозорците.

Коул се върна с една пълна торба и я остави на мивката.

— Не е много. Малко картофи, една глава лук, бекон и фасул. Ще се справиш ли?

Дона се изсмя безрадостно.

— Това е много повече, отколкото някога съм имала.

Коул се извърна, не можейки да скрие жалостта, която почувства към нея.

— Трябва да се погрижа за коня си. Ще се намери ли малко сено за Боеца?

— Има сено колкото искаш. Били се грижеше за животните си по-добре, отколкото за мене.

Коул изпухтя възмутено, стреснат от картината, която извикаха думите й. Какво ли я правил този мръсник с нея, освен че я е налагал на воля? Дона беше плашлива като младо жребче, не вярваше на мъжете, така малтретирана, че не беше за вярване. Беше като крехка, счупена кукла, със съсипан дух и разстроена до непоправимост душа.

Дона знаеше какво мисли Коул, но това не я интересуваше. Нека си мисли, че е безпомощна; това й беше изгодно. Нека вярва, че духът й е сломен, че няма капка смелост. Именно тя ще се смее последна, когато напусне колибата с откраднатите от Били пари. След ужасния днешен побой бе разбрала, че вече не може да продължава така. Беше го проследила, когато скриваше плячката от обира, още в деня, когато пристигна в колибата, и се молеше само да замине по-скоро по някаква работа, за да може да вземе парите и да избяга.

За нещастие ръката на Били се оказа по-тежка от обикновено и този път й трябваше повече време, за да се съвземе от боя. Когато успя да се надигне на крака, бе дошъл Коул Уебстър и временно бе осуетил плановете й. Сега трябваше час по-скоро да се отърве от пазителя на закона, преди да са дошли ония от бандата на Коб, за да вземат своя дял от плячката.

Дона започна сръчно и бързо да готви ядене с продуктите, които бе донесъл Коул. Изпържи бекона и използва останалата в тигана мазнина, за да изпържи лука заедно с картофите. Имаше достатъчно брашно за питки, тя ги замеси и ги пъхна във фурната да се опекат. Когато Коул влезе отново в колибата, завари вечерята на масата. Нахраниха се мълчаливо, заети със собствените си мисли.

— Хубаво беше — каза Коул, като се облегна назад и изпи последната глътка кафе.

— Благодаря.

Дона обра малкото мазнина в чинията си със залък. На масата бе останала една последна питка и тя я погледна лакомо. Коб обаче я беше свикнал да не посяга към нищо, което той би могъл да поиска за

себе си. Понякога я караше да го гледа, докато яде, само за да я унижи, задето не е успяла да го задоволи сексуално.

Коул видя накъде гледа и преглътна буцата жалост, заседнала в гърлото му.

— Нищо повече не мога да хапна. Изяж тая питка. Ще ида утре рано сутринта в Додж за провизии. Към обед ще съм тук.

Дона кимна. Гордостта беше за глупаците, а тя не беше глупачка. Беше от оцеляващите. Щеше да оцелее след посещението на Коул. И щеше да има пари, за да си купи всичката храна, която може да изяде.

— Нямам пари, за да платя за храната — каза тя, облизвайки последните трохи от пръстите си.

Когато зърна розовото езиче на Дона да обира трохите от пръстите й, тялото на Коул реагира така, както никога не би предположил. Размърда се и се опита да не мисли за другите неща, които тя би могла да прави с езика си. Та това момиче беше жена на разбойник, за Бога. Волно или неволно, беше спала с Коб и Господ знае с още колко други мъже. Излъга за парите; той беше сигурен, че е участвала в бандата наравно с останалите.

— Не съм ти искал пари. Не очаквам да ме храниш, докато стоя тук. В шкафа ти няма нищо, ти самата едва се изхранваш. Разбира се — подхвърли той, — можеш да спестиш и на двама ни много неприятности, ако ми покажеш къде Коб е скрил парите.

— Щях да ти кажа, ако знаех — погледна го нацупено Дона. — Хайде, търси, нищо няма да намериш. Защо не си тръгнеш още сега? Само ще си загубиш времето с това търсене.

— Добър опит, Дона, но няма да се хвана. Имам нюх за тези неща и той ми казва, че парите са тук. Плащат ми, за да ги открия, и проклет да съм, ако не го сторя. Много по-лесно щеше да е и за двама ни, ако ми сътрудничиш. Няма защо да си вярна към Коб след всичко, което ти е направил. Какво смяташ да правиш, да дадеш парите на бандата, след като задържиш дела на Коб?

Не, ще ги задържа всичките, помисли Дона. И запита, вече на глас:

— Колко смяташ да останеш тук?

— Колкото трябва. — Той се обърна към вратата. — Ще спя вън в сеното. Лека нощ, Дона.

Тя го загледа как излиза и повдигна ъглите на устата си в презрителна усмивка. Точно когато най-накрая й се случи нещо хубаво, тоя железничарски наемник се появи и развали цялата работа. Пет дълги, отчаяни години тя се бе молила Коб да умре. Два пъти се бе опитала да избяга, но и двата пъти той я откри и я довлече обратно, а после я наби така, че не можеше да ходи. Сега, когато имаше и възможността, и средствата да напусне това отвратително място, където бе търпяла само мъки и унижения, Коул Уебстър искаше да й отнеме всичко.

Дона се заразхожда из тясната колиба; беше твърде изнервена, за да заспи, а не можеше и да стои на едно място. Нощта бе изключително топла, луната блестеше ярко и примамващо. Тя знаеше, че реката ще е много топла и ще успокои пребитото й тяло. Реши да излезе и да се изкъпе. Когато Коб използваше колибата за скривалище, тя нарочно ходеше разчорлена и раздърпана пред него и другите бандити. Дни наред нито си сресваше косата, нито се преобличаше, нито се миеше. Само когато Коб заминеше, тя започваше пак да се грижи за себе си, макар да нямаше за кого да се докарва. Когато Коб го нямаше, тя рядко виждаше друго живо същество.

Намери един изпокъсан чаршаф, парче сапун и рокля, малко по-здрава от онази, която беше на гърба й в момента. Коб не си харчеше парите за ненужни парцали. Излезе тихо от предната врата и тръгна по отъпканата пътека към реката.

Коул трепна и се събуди. От живота сред сиуксите беше свикнал да чува и най-тихите звуци, дори насън. Взря се в тъмнината, за да разбере чии са тези почти нечути стъпки. Видя една фигура да се запътва към реката и в главата му звънна предупредителна камбана. Стана и я последва тихо, като сянка.

2.

Дона застана на полегатия бряг, наслаждавайки се на сребърните лунни лъчи, които танцуваха по тъмната повърхност на водата. В живота й имаше толкова малко радости и сега тя се наслаждаваше на красотата пред себе си. Ако имаше романтична душа, би казала, че това е нощ само за влюбени. Въздухът беше топъл и влажен, наситен с аромата на прерийните цветя.

Дона обаче не вярваше в приказки. В този живот нямаше щастие, а любовта беше за мечтателите. Само глупаците се осмеляваха да мечтаят. А понеже беше метиска и жена на разбойник, тя не можеше да си позволи да се отдава на блянове. Въздъхна с видимо съжаление, отпъждайки безполезните мисли, и смъкна дрипавата рокля през главата си. Под нея нямаше нищо.

Коул се бе скрил в храсталаците, убеден, че Дона иска да извади скритите пари и да изчезне в нощта. Изпразни шумно дробовете си, когато я видя да сваля окъсаните дрехи и да ги хвърля настрана.

Застанала на полегатия бряг, тя вдигна глава към луната. Коул се опита да отмести поглед, но не можа. Тя беше толкова слаба. Едва сега осъзна колко крехка и деликатна бе фигурата й. Имаше издължен и добре оформен гръб, стегнато седалище и… Погледът му се спря отново на гърба, после слезе надолу. Господи! Цялата беше в пресни рани. Вече се беше питал дали Коб я е биел не само по лицето; сега знаеше истината.

Изведнъж тя се извърна и изложи пред погледа на Коул изкусителната гледка на гърдите си. Той си пое остро дъх. Бяха съвършени. Закръглени, твърди и златисти, връхчетата им имаха цвета на тъмен мед. Стърчаха безсрамно напред, прекрасни и неустоими. Устата му пресъхна и той се извърна. Когато погледна отново към нея, Дона бе нагазила във водата и се търкаше със сапуна. Той виждаше мехурчетата по тялото й и си представи как ги отмива със собствените си ръце.

Очите му заизпускаха хищен зелен блясък, докато наблюдаваше как Дона мие и изплаква дългата си черна коса, омаян от грациозните извивки на тялото й. Собственото му тяло се втвърди и той сподави един стон, когато тя излезе на брега и започна да се суши с чаршафа. Ужасно се разочарова, когато тя облече чиста рокля и тръгна обратно към колибата. Последва я след доста време, едва след като самият той се бе потопил в студената вода, за да охлади разгорещената си плът.

Кой да помисли, че едно мършаво, малтретирано създание, една лъжкиня и може би крадла може да го накара да изпитва такива чувства, каквито не бе усещал след смъртта на Утринна мъгла? Разтърси глава, за да отпъди Дона. Прекалено дълго бе живял с образа на мъртвата си съпруга, за да го замени с този на друга жена.

Жената на един разбойник.

Коул се върна под навеса със сеното и легна, но сънят му бягаше. Мислите му все се връщаха към реката и към златистата искряща фигура със съвършени гърди, застанала на брега. Видът на пребитото й тяло го бе накарал почти да излезе от кожата си. Прииска му се да съживи Били Коб и да го разкъсва парче по парче, бавно и мъчително.

Коул се събуди точно на зазоряване и пое към Додж. Когато стигна в града, спря най-напред в бакалията. Изчака пред вратата до осем часа, когато отваряха. Остави поръчката си и отиде в конюшнята, за да вземе коня на Коб. Помисли, че Дона ще има нужда от него. След няколко часа напусна Додж с издути дисаги, пълни с храна, провиснали на седлото на другия кон. Понеже нямаше време за лов, бе купил солено и пушено месо, разни сушени и консервирани храни, брашно, захар, сол и кафе. Достатъчно, за да стигне за две седмици.

Не искаше да мисли за бъдещето на Дона или да се пита какво ще стане с нея, когато си замине. Не беше негова работа, каза си той, че Дона няма нито пари, нито семейство, изобщо нищо. Реши да гледа на задачата си така, както на всяка друга. Щом върне откраднатите пари, ще забрави, че тя съществува.

Дона се успа въпреки намеренията си. Когато най-накрая отвори очи, Коул го нямаше, а слънцето тъкмо изгряваше. Дълго бе лежала будна през нощта, замисляйки как да избяга с откраднатите от влака пари. Много се зарадва, когато чу, че Коул ще иде тази сутрин в Додж

за провизии. Ако има късмет, той ще отсъства няколко часа. А докато го няма, тя ще разполага с достатъчно време да извади парите от скривалището и да изчезне оттук на гърба на Старата Бетси, мулето, което я бе докарало преди пет години, когато я омъжиха за Били.

Дона изми лицето и ръцете си с последната вода в каната, изплакна и зъбите си. Все още се движеше сковано заради побоя от предния ден, но успя да излезе вън на слънце. Спря на прага, обзета от внезапно чувство за вина. Знаеше, че не е редно да вземе пари, които не са нейни, но беше в отчаяно положение. Усмихна се, като си представи как ще се махне оттук.

— Здрасти, Дона.

Усмивката й се стопи и тя погледна ужасена новодошлия. Дюк Райли! Надяваше се хората от бандата да не се появят толкова скоро тук. Дюк й се ухили, приближавайки с наперена походка към колибата.

— Здравей, Дюк. Какво те носи насам?

Спокойно, спокойно, повтаряше си тя.

Дюк Райли беше млад, най-многото на двадесет години, но също толкова изпаднал и безскрупулен, както останалите членове от бандата на Били Коб. Беше висок, слаб и дори донякъде приятен на външен вид. Смяташе се за красавец и Дона добре знаеше какви жадни погледи й хвърляше, когато Коб го гледаше някъде другаде.

— Къде е Били? Аз ли пристигам пръв? Нямам търпение да си взема моя дял от плячката.

Дона пребледня. Трябваше бързо да се отърве от Дюк, иначе щеше да пропусне шанса да избяга, преди Коул да се върне.

Изтри овлажнелите си длани в полата и преглътна мъчително.

— Били е мъртъв, Дюк. Застреля го от засада един човек на закона, тъкмо когато излизаше от колибата вчера.

Дюк разкриви лице в грозна гримаса.

— Мъртъв! Мамка му! Къде са парите? Коб не беше глупак. Трябва някъде да ги е скрил. — Погледна Дона с присвити очи и продължи да я оглежда все по-безсрамно и по-настоятелно. — Бъди добра с мене и ще получиш дела на Били.

Устата на Дона пресъхна. Не искаше да има нищо общо нито с Дюк Райли, нито с който и да било друг мъж.

— Не знам нищо за парите. Били не ми се доверяваше.

Очите на Дюк се замъглиха. Той скъси разстоянието помежду им, сграбчи Дона за китката и я привлече към себе си.

— Сигурна ли си, скъпа? Напълно ли си сигурна?

Дона вдигна предизвикателно брадичка.

— Напълно.

Гласът му бе дрезгав и нисък, пълен с неизказани обещания.

— Ако ти дам мъничко любов, нали ще ми кажеш къде е скрил парите? Винаги си ме харесвала, нали? И аз те харесвам. Помня как той винаги се хвалеше колко си гореща. Как викаш и стенеш, и го дереш с нокти по гърба, докато се празни в тебе. Казваше, че никога не ти стига, че искаш да се любиш по цяла нощ. По дяволите! — И той облиза устни. — Бих могъл и аз да се пооблажа.

Хвана я през кръста и я притисна така силно към себе си, че тя почувства твърдата издутина под панталоните му.

— Пусни ме!

— За нищо на света. — И лепна устата си върху нейната. Когато се опита да пъхне езика си в устата й, тя го ухапа здравата. — Ох, кучка такава! Не ми се репчи. Твоят човек е мъртъв. Никой няма да се погрижи за тебе. Не си някоя красавица. Няма да ти е лесно да си намериш друг мъж. Я се погледни. — Очите му пробягаха по нея с едва прикривано отвращение. — Виж си лицето. Защо те е бил Били? Бъди добра с мене и аз ще бъда добър с тебе. Хайде да влизаме вътре. Тук е малко твърдо за това, което имам предвид.

Дона се задърпа и накрая се освободи.

— Като не съм красавица, защо си се захванал с мене? Има колкото щеш свободни жени в Додж. Помислих, че си дошъл за парите си. Не можеш да ги намериш, ако направиш това, което си си наумил.

— Я стига си се преструвала. Знаеш, че те искам. Години наред ме дразниш, мотаеш се с някакви дрипи и ме караш да отгатвам какво има под тях, освен тия сладки цици. Ще те имам, жено. И те искам да дивееш под мене, както си дивяла под Били. След като намеря парите, ще ги пръсна на леглото и двамата ще правим много хубави неща там върху тях.

Дона беше благодарна, че не се налага да казва нищо. Трябваше й време да помисли. Никой мъж вече нямаше да я направи своя жертва, зарече се тя. Ще убие Дюк, преди да е успял да се възползва от нея. Били Коб беше мъртъв. Тя отново беше свободна. Веригите, които я

приковаваха към този живот, пълен с мъки и унижения, бяха прекъснати веднъж завинаги. По време на последния побой, който й бе нанесъл Били, нещо се бе скъсало у нея. И ако Коул Уебстър не го беше убил, тя самата щеше да го направи.

— Я направи нещо за хапване. Цяла нощ съм яздил, докато стигна дотук. Трябваше да съм сигурен, че законът не ме преследва. Били винаги държеше плячката, преди да се съберем, за да я делим. Казваше, че има удобно скривалище близо до колибата. — Той се огледа, видя навеса за сеното и се ухили. — Ще започна с тоя навес ей там. Повикай ме, като сготвиш.

Дона знаеше със сигурност, че Дюк няма да намери торбата с парите в сеното. Знаеше къде я е скрил Били — там, където никой не може да я открие.

Докато режеше бекон, слагаше боб да се вари и правеше питки от последното брашно, се тревожеше, че красивият представител на закона ще се върне, без нищо да подозира, и ще се озове в опасно положение. За съжаление, нямаше начин да предупреди Коул. Той можеше да се върне всеки момент. И тъй като добре познаваше Дюк, знаеше, че няма да си тръгне без парите. Това я плашеше. Коул май щеше да попадне в клопка.

Дона се озова в трудна дилема. Да покаже ли на Дюк къде са парите, за да се махне, преди да се е върнал Коул? Дали ако му даде парите, това ще повлияе върху намеренията му относно нея? Отговорът беше решително „не“. Прочете го в очите на Дюк. Беше решен да я има, независимо дали ще намери парите или не. А без тях Дона не можеше да направи нищо. Щеше да се принуди да търси работа в публичен дом. Когато Били биваше недоволен от нея, я заплашваше да я продаде на някаква позната „мадам“ в Гардън Сити.

Вратата се отвори с трясък и вътре нахлу Дюк.

— Преобърнах тоя проклет навес и нищо не намерих. Готова ли е манджата? Умирам от глад.

Дона кимна стреснато и се обърна. Дюк я хвана за раменете и пусна бавна усмивка.

— Много добре изглеждаш днес, Дона. Не си спомням да съм те виждал такава хубава.

Тя почервеня, съжалявайки, че е отмила мръсотията от себе си снощи. Гарвановочерната й коса се спускаше по стройния гръб и

тесните рамене. Сините й очи изпъкваха върху охлузеното от ударите лице. Но погледът на Дюк не се задържа на лицето й, а слезе жадно върху гърдите.

Когато той посегна към гърдите й и ги стисна, тя ахна и се извъртя.

— Мислех, че си гладен.

Той се втренчи нахално в нея.

— Гладен съм. Първо ще хапна, после ще задоволя и другия си апетит. Отпусни се, Дона. Знам, че ме искаш. Жените винаги ме искат.

Дона искаше само да избяга. Повдигна й се от грубиянския му допир. Единственото добро нещо, което можеше да каже за Били, беше, че не позволяваше на хората си да се доближават до нея. Дона знаеше, че без покровителството на Били щеше да бъде лесна плячка на всички разбойници наоколо. Парите от влаковия обир й трябваха, за да се махне колкото може по-далече оттук. Ако чувстваше някаква вина заради това, че ще ги вземе, тя веднага изчезна, когато се сети какво друго й остава. Да работи в публичен дом или да търка пода в някоя кръчма. И в двата случая щеше да бъде принудена да вдига крака пред чужди мъже.

Сложи с трепереща ръце чиниите на масата и седна срещу Дюк.

— Къде е кафето? — изръмжа той.

— Няма.

— Тогава вода.

Дона скочи от стола.

— Каната е празна. Ще ида до реката да я напълня.

Дюк я измери с присвити очи.

— Не съм глупак. Като стигнеш до реката, няма да се върнеш. Седни и яж, мога да мина и без вода.

Дона седна, преглъщайки разочаровано, и почти не докосна храната. Насили се да преглътне хапката си, но повече нищо не можа да поеме. Наблюдаваше с едва прикривано презрение как Дюк омита чинията си.

— Не си ли гладна? — Тя поклати глава. Дюк взе чинията й и пресипа яденето в своята. — Аз пък съм — измърмори с пълна уста.

Разбойникът се налапа бързо и невъзпитано; не че Дона очакваше да бъде иначе. Когато омете и последната троха, Дюк се облегна назад и се оригна високо.

— Така е по-добре. Сега ще мога да яздя цял ден и цяла нощ. Не искам да те разочаровам след всичко, което Коб ми е казвал колко си игрива в леглото. — Той стана, хвана ръката й и грубо я изправи на крака. — Ела, сладурче, да опитаме тоя сламеник. Да знаеш, бива ме като млад козел.

Дона искаше да изпищи, но знаеше, че никой няма да я чуе в тази усамотена местност. Страхът беше неин враг, не можеше да си позволи да му се поддаде. Трябваше непрекъснато да бъде нащрек. Мъжете обичаха да наранява жените, а ако Дюк знаеше, че я е страх от него, щеше да използва това, за да я нарани още повече.

Почувства се като заек, хванат в капан, когато Дюк я повлече към сламеника в ъгъла и я бутна долу. Тя падна по гръб така, че въздухът излезе с огромна сила от дробовете й. Преди да успее да си поеме дъх, Дюк се стовари върху нея и запретна роклята до кръста й. Дона започна да се бори яростно, но безуспешно. Той беше силен, твърде силен за крехката й съпротива.

— Харесва ми, като се бориш с мене, сладурче — промърмори той дрезгаво.

Започна да се намества между краката й и тя извика от болка, когато дулото на пистолета му се заби болезнено в хълбока й. Не си беше дал труда да махне колана с оръжията, дори и шпорите, не го беше грижа дали няма да наранят крехката й плът.

Нещо се отприщи в Дона. Прекалено често бе ставала жертва на издевателствата на мъжете и по-скоро щеше да умре, отколкото да допусне това да се случи още веднъж. В мига, когато усети студения метал на дулото да се забива в плътта й, тя разбра какво трябва да направи, за да се спаси. Хвана се за колана с оръжията, опитвайки се да намери дръжката на пистолета. Дюк изтълкува погрешно движението й, вземайки го за нетърпение, и й отправи широка усмивка.

— Чакай малко, сладурче, ще си получиш всичко, каквото искаш, само да откопчая тия проклети панталони.

Обкрачи я, надигна се и започна да дърпа копчетата на панталона.

Смъртнобледа под синините, Дона действаше с решителност, породена от отчаянието. Докато и двете ръце на Дюк бяха заети, тя

намери дръжката на пистолета, извади го от кобура и го насочи към него.

— Какво, по дяволите… Дай това. Не си играй с оръжията. Нищо чудно, че Били те е потупвал. Когато свърша с тебе, ще ти наслагам синини на такива места, за каквито Коб не е и помислял.

Той сграбчи пистолета в мига, когато Дона стреля.

Коул беше на няколкостотин ярда от колибата, когато чу единичен изстрел. Кръвта замръзна във вените му. Странно, но не се обезпокои за себе си. Изплаши се за Дона. Не беше забелязал в колибата да има оръжие, но предположи, че може да е пропуснал нещо скрито. Инстинктът му подсказваше, че нещо не е наред, затова пришпори Боеца. Конят на Коб, натоварен с провизии, го последва.

Коул видя един кон, вързан за кривото дърво пред колибата, и в главата му зазвъняха предупредителни камбани. Дона е в опасност, беше напълно сигурен! Изруга се, задето я е оставил сама. Скочи от седлото и се приближи към колибата с насочени пистолети. Без да губи време, блъсна вратата и влетя вътре. Гледката му смрази кръвта.

Дона лежеше по гръб на сламеника в ъгъла, с неприлично разтворени крака, а някакъв мъж лежеше върху нея. Никой от двамата не помръдна и това го изплаши. Кой е този мъж и какво й е направил? С огромно усилие Коул направи три крачки и се приближи към леглото.

Очите на Дона бяха затворени. Димящ пистолет лежеше край двете тела. После той видя кръвта и побесня.

Пъхна пистолетите в кобурите, хвана мъжа за раменете и го отмести като парцалена кукла. После разкъса роклята на Дона, за да потърси къде е раната.

Тя притисна дрехата към гърдите си и изпищя.

— Не, моля те, недей!

— Дона, аз съм, Коул. Нищо няма да ти направя. Къде си ранена?

Ръцете му трепереха, докато съблича роклята й.

Дона отвори бавно очи, ужасно зарадвана, че вижда Коул, и се вкопчи здраво в ризата му.

— Той се опитваше да… Искаше да…

Задави се и не можа да продължи.

В главата на Коул се въртеше една мисъл.

— Къде те простреля това копеле? Боли ли те?

Тя преглътна няколко пъти, преди да проговори.

— Не… не ме е прострелял. Аз го прострелях. Мъртъв ли е?

— Тази кръв…

— Тя е от Дюк. Не можех да го оставя да… да ми направи това. О, Господи, застрелях човек. Убила ли съм го?

Коул погледна Дюк, видя го, че мърда, значи не е умрял.

— Нищо му няма, скъпа, не е умрял. Не се тревожи за него.

Преди да се усети, положи лека целувка на челото й. После придърпа одеялото над треперещото й тяло и обърна суров поглед към мъжа, който се бе опитал да я нарани:

— Ти какво правиш тук?

Дюк загледа Коул с премрежени от болката очи.

— Тая кучка ме простреля. Кръвта ми изтича. Закарай ме на доктор, преди да съм умрял.

Коул коленичи и огледа раната на рамото на Дюк.

— Няма да умреш от това, за съжаление. Куршумът е минал покрай ключицата. Аз бих се прицелил по-ниско.

Дюк изскимтя и припадна. Доволен, че няма на ръцете си умиращ, Коул отново обърна вниманието си към жената.

— Добре ли си, Дона? Не трябваше да те оставям сама. Кой е този?

— Казва се Дюк Райли. От хората на Били е. Дойде за своя дял от парите.

— Потърсил е и дял от тебе, освен ако нещо не греша. Защо го простреля? Не ти ли хареса?

В мига, когато произнесе тези думи, пожела да ги вземе обратно. Дона не изглеждаше никак доволна да бъде натискана така от Дюк. Изглеждаше изплашена. Колко ли пъти в миналото Дюк я е натискал с позволението на Коб, запита се той с внезапна горчивина.

— Копеле! — изсъска Дона през зъби. — Нямаш право да ме съдиш, без да знаеш нищо за мене и за положението ми. И ти си като другите.

Коул се почувства като последния мръсник. Никой нямаше право да съди Дона за неща, над които тя не е имала контрол.

— Съжалявам, не трябваше да казвам това. Очевидно той ти е причинил болка, иначе нямаше да го простреляш. Да не би да те е…

— Не. Стрелях, преди да беше осъществил намеренията си.

Дюк изстена и се размърда. Коул изруга.

— Ще извлека това копеле навън, за да се преоблечеш.

— Какво ще правиш с него?

— Ще го вържа и ще го заключа в плевнята. Там ще стои до утре, докато го отведа в града. Двама от бандата са обезвредени, остават още двама на свобода. Ще дойдат тук един по един за парите си. Райли търси ли ги?

Дона кимна.

— Разрови цялото сено, но не намери нищо.

Той й хвърли кос поглед.

— Защо не му каза къде да търси?

— Нямаше да му кажа, дори да знаех.

Коул отмина забележката. Интуицията му подсказваше, че Дона знае съвсем точно къде се намират парите.

— Какво ще стане, когато другите дойдат за своя дял? Може да не съм тук, за да те защитя?

— Нямам нужда от тебе. Добре се справих с Дюк сама.

— Имала си късмет. Но следващия път може и да нямаш.

— Ще се справя.

Коул реши повече да не говори на тази тема. Изправи Дюк и го побутна към вратата. Когато двамата излязоха, смелостта на Дона се изпари. Никога преди не беше стреляла по човек, дори не беше държала оръжие. Ами ако беше убила Дюк? Не че тая гадина не заслужаваше да умре след това, което се бе опитал да й направи! Все още разтреперана, тя стана и потърси какво да облече.

Изцапаната с кръв рокля, която Коул бе разкъсал, не можеше да се поправи. Освен нея тя имаше само още една рокля, но не можеше да понесе допира на мръсната тъкан, която бе носила и вчера, и много дни преди това. Намери едни чисти панталони и вълнена риза от сандъка на Били. Но макар че бе напъхала ризата в панталоните, те пак заплашваха да се смъкнат от тесния й ханш.

Коул се върна, погледна Дона, която отчаяно се опитваше да задържи панталоните на място, и избухна в смях.

— Това ли успя да намериш?

Тя вдигна предизвикателно брадичка.

— По-добре, отколкото да се разхождам гола.

Коул присви очи.

— Според тебе — може би.

Дона изпухтя в безсилен гняв.

— Ако беше джентълмен, щеше да ми намериш колан да си закрепя панталоните.

— Извинявай, забравих, че наистина съм джентълмен — каза той с лек смях.

Огледа се наоколо и видя едно въже да виси на някаква кука. Взе го и го подаде с лек поклон на Дона.

Тя го пъхна в гайките на панталона и върза краищата на здрав възел.

— Благодаря.

— Сега, като се облече прилично, разкажи ми за Дюк Райли. Откога е в бандата на Коб? Вие двамата… не, няма значение, не е моя работа. Само ми кажи какво знаеш за него.

Дона сви рамене и започна да разчиства масата.

— Дюк е от бандата на Били. Друго не знам за него. Май е от Оклахома.

— Сериозно ли е търсил из сеното?

— Каза, че е размятал всичко.

— Ще е по-лесно и за двама ни, ако просто ми кажеш къде са парите. Рано или късно ще ги намеря, знаеш това.

Дона не проронии дума.

— Много добре, както искаш. — И той се запъти към вратата.

— Къде отиваш?

Не че искаше да остане, каза си Дона. Просто се чувстваше в безопасност с него.

— Да внеса храната. Доведох коня на Коб. Ако не го искаш, можеш да го продадеш. Хубаво животно е, ще ти дадат добра цена.

Коул още разтоварваше провизиите, когато Дона излезе от колибата с кана в ръка и се запъти към реката.

— Къде, по дяволите, мислиш, че отиваш?

Тя дори не го погледна.

— Трябва ми вода.

Той я хвана за ръката.

— Не искам да ходиш сама наоколо. Ами ако дойде Сам Пикънс или Спайдър Луис и си поискат дела от плячката? И те хванат сама?

По-мили ли ще са с тебе от Райли? Такива мъже ли искаш да те защитават?

— Не ми трябва никой да ме защитава. Мога сама да се грижа за себе си. Доказах го с Дюк, нали?

Коул се вгледа в нея, в насиненото й лице, толкова гордо и предизвикателно, в упорито изправените й тесни рамене, толкова крехки, за да носят товара, който бе носила години наред с Били Коб, и почувства как нещо в него се размърдва. Безспорно тя много беше изстрадала. Но въпреки това, което си бе мислил досега за нея, Коб явно не беше успял да пречупи духа й. Да го превие, може би, но не и да го пречупи. Малката метиска беше по-жилава, отколкото би могъл да предположи. Самата мисъл за петте години страдания, преживени от нея, го накара да настръхне.

— Много добре, ако не се върнеш след десет минути, идвам да те търся.

Дона се запъти бавно към реката, решена да покаже на Коул Уебстър, че сама решава какво да прави. Въпреки това се върна в колибата, преди да изтече времето, определено от него. Влезе вътре и завари Коул да кърти дъските на покрива.

— Какво правиш? Рушиш ми къщата.

— Няма да е необходимо, ако ми кажеш къде Коб е скрил парите — отвърна той, запъхтян, дърпайки една особено упорита дъска.

— Не е в колибата.

— Откъде знаеш?

— Защото Били винаги правеше така, че аз да не видя къде си крие плячката. Винаги ме караше да стоя извън колибата. Абсолютно съм сигурна, че няма да намериш парите тук.

Коул я изгледа и разбра, че говори истината, поне в този случай.

— По дяволите! Питах Райли и той се закле, че не ги е намерил в плевнята. Да не би Коб да ги е заровил отвън? Трябва да знаеш нещо.

Дона стисна устни.

— Нищо не мога да ти кажа.

Коул хвърли настрана дъската със замъглени очи, хвана Дона и я притисна плътно до себе си.

— Защо не ми вярваш? Знаеш, че няма да ти направя нищо.

Дона затихна, взряна в искрящите му изумрудени очи. Почувства ласката на дъха му на бузата си и странното желание да докосне

устните му със своите. *Просто да го докосне.* Усещаше тръпки в пръстите. Дланите я бодяха.

Той навярно бе почувствал същото, защото ръцете му я стиснаха по-здраво и я притиснаха още по-плътно до него. Погледът му се впи жадно в изранените й устни. Бяха плътни, червени и леко открехнати, сякаш очакваха следващото му действие. Привлечен от подвеждащата невинност на сините й очи, Коул усети дълбокото й желание, почувства я как се стреми безмълвно към него и реагира инстинктивно. Докосна нежните ъгълчета на устата й, накара устните да се отворят. Леко плъзна език в устата й и вкуси кадифената й мекота. После нежно засмука пълната й долна устна.

Коул потрепери. Не можеше да си спомни откога не е прегръщал жена и тялото му реагира веднага. Топлината на гърдите, корема и бедрата й го изгаряше и той изстена.

Дона затвори очи, развълнувана от допира му. Никой никога не я бе докосвал с такава нежност и топлота. Целувката му я зашемети и тя за миг се отдаде на тази нежна лудост. Неприлична възбуда сгорещи тялото й, прогонвайки мигновено всякакъв разум.

Коул изведнъж се откъсна от нея и я загледа, едновременно объркан и ядосан, че е изгубил контрол над себе си. Не беше искал да се възползва от уязвимостта на Дона, но не можа да се въздържи.

— Съжалявам. Не исках да правя това.

Нямаше представа какво го е подтикнало да целуне Дона. Начинът, по който го бе погледнала със замъглени очи, с трепереща уста… Господи, как не искаше да се откъсва от нея.

Дона преглътна конвулсивно, целувката му я бе отнесла някъде надалече. Ако я беше целунал някой друг мъж, а не Коул, щеше да реагира доста по-различно. Бе понасяла гнусните целувки на Били и бруталното му отношение, като мислеше за най-различни други неща. После в живота й влезе Коул Уебстър. С една целувка я накара да мечтае за невъзможни неща, за нежност и… любов.

Погледна го през дългите си, гъсти мигли. Красивото му лице бе напрегнато, виждаше една вена да пулсира в основата на шията му.

Преглътна конвулсивно и се насили да отпъди фантазиите, за да се изправи лице в лице с действителността.

3.

Дона отстъпи крачка назад, със замислен поглед, докосвайки устните си с пръсти.

— Защо го направи?

— Защо те целунах ли? — Коул вдигна рамене. — Защото ти искаше да го направя, предполагам. Защо иначе мъж ще целуне някоя жена?

— За да я нарани! — изстреля Дона. — И да я унижи! — добави, спомняйки си бруталните целувки на Били.

Загорялото лице на Коул побледня.

— Да не би Коб и приятелите му да са те целували, защото са искали да те наранят? — И изруга гневно. Колкото повече научаваше за Били Коб, толкова повече му се искаше да бе умрял бавно и мъчително. — Мога да те уверя, че не съм имал намерение да ти сторя зло или да те унижавам. Целунах те просто защото исках да го направя.

— Защо?

Той докосна бузата й и леко погали ожулените места. Кожата й бе топла и нежна. Трудно му беше да повярва, че една толкова млада жена е могла да живее пет години унижавана и насилвана от Коб и неговите сподвижници и въпреки това да изглежда така невинна и уязвима.

— Защо поисках ли? — Замълча и мълча толкова дълго, че тя помисли, че няма да дочака отговора му. После отвори уста. — Предполагам, защото ми напомняш на една много скъпа за мене жена.

Дона затихна. И изведнъж си спомни името, което Коул бе изрекъл в момента на първата им среща.

— Утринна мъгла.

Коул застина на място.

— Откъде знаеш?

— Нарече ме с нейното име, когато нахлу в колибата. Коя е тя?

Коул я погледна с неразгадаемо изражение.

— Утринна мъгла беше моя жена. Мъртва е.

— Съжалявам. — Не знаеше какво друго да каже. Явно Коул много е обичал жена си. Учуди я обаче индианското име. — Тя индианка ли беше?

— Баща й беше сиукс, а майка й бяла.

Дона прехапа устни. Искаше да узнае нещо повече.

— А тя…

— Достатъчно говорихме за моя живот, бих искал да разбера нещо повече за твоя. Баща ти наблизо ли живее? Можеш ли да се върнеш при него сега, след като Коб умря?

Дона изсумтя презрително.

— Не бих се върнала, дори да беше жив. Пак щеше да ме продаде на някого като Били Коб или дори още по-лошо.

Обърна се и заизважда провизиите, които Коул бе внесъл преди малко.

— На колко години беше, когато Коб се ожени за тебе?

— Петнайсет.

— По дяволите! Тоя мръсник е бил достатъчно стар, за да ти бъде баща. Какъв е тоя родител, който ще продаде детето си на човек като Коб?

Дона сви рамене, все едно не придаваше никакво значение на факта, че баща й се е грижел толкова малко за нея.

— След като мама умря, аз започнах да му преча. Доведе друга жена у дома. Тя не ме харесваше. Бях метиска. Татко не се беше оженил за мама. Само живееше с нея. Когато Били предложи да ме купи, татко се съгласи, но първо настоя той да се ожени за мене. Смяташе, че така всичко ще е наред.

— Каза, че майка ти била сиукска.

— Да. Когато била малко момиче, я пленили воини от племето на гарваните и я продали на баща ми. Татко беше трапер. Имал нужда от жена да се грижи за него. Не беше толкова зле, докато мама беше жива. Тя ме прати в държавно училище за индианци в близкия резерват. Опитваше се да ме пази от татковия гняв. Той не обичаше много децата.

— Голямо копеле е бил — промърмори Коул.

— След като мама умря, аз се грижех за къщата и за татко, докато не доведе друга жена. После направи сделка с Били.

Останалото го знаеш.

— Не всичко — каза меко Коул. — Коб защо те биеше? Често ли го правеше?

Дона почервеня и отмести очи. Не можеше да говори за това, което бе правил Били с нея. Беше твърде срамно.

— Биеше ме, когато… не го… не му изпълнявах желанието. Или когато го ядосвах. Не ме питай нищо друго. Не… не искам да говоря за това. Никога повече.

— Какво ще правиш, когато аз си тръгна? Къде ще идеш? Не можеш да останеш тук. Рано или късно другите двама бандити ще дойдат да си търсят парите.

— Няма да ги чакам, докато дойдат — заяви Дона.

— Имаш ли пари?

Коул знаеше отговора на този въпрос, още преди да го бе задал. Ако Дона имаше някакви собствени пари, нямаше да носи такива парцали или да умира от глад.

— Били не беше щедър.

— Има награда за Коб и за Райли. Ще се погрижа ти да получиш парите.

— Не! Не ти искам благодеянията.

Коул изпухтя.

— С малко усилия ще можеш да си намериш работа в публичен дом. Това ли искаш?

Никак не му се щеше да бъде толкова груб, но Дона трябваше да разбере, че не може да оцелее без ничия помощ. Щеше да стане жертва на първия хищник. Досега беше принудена да понася лошото отношение на Били и сподвижниците му, но сега вече беше свободна.

— Не съм курва — изсъска Дона с всичка сила. — Майка ми беше курвата на баща ми. Знам какво е.

— Не съм казвал, че си. Просто се опитвах да ти внуша малко здрав разум. Изборът ти е ограничен. Ти си жена, млада си и си метиска. Как ще се издържаш? Можеш да намериш друг съпруг, който…

— Не! Никакъв мъж повече няма да ме докосва. Всички мъже са животни. Просто си иди и ме остави на мира.

Коул искаше да направи точно това. Прекалено много започна да се обвързва с живота на Дона. Каза си, че няма причина да се тревожи

какво ще стане с нея. През всичките тези години, докато работеше като детектив при „Пинкертон“, никога не бе имал случай да изпитва жалост. Но чувството, което изпитваше към Дона, не беше жалост. Със сигурност съчувстваше на тъжната ѝ съдба, но нещо у нея будеше чувства, които от години спяха дълбоко в гърдите му. Не беше сигурен, че това му харесва.

— Не мога да си тръгна, докато не намеря парите. — Той се обърна към вратата. — Ще потърся в навеса. Ако ги няма там, ще разкопая целия двор, докато не ги открия.

— Какво ще правиш с Дюк Райли?

— Засега ще го нахраня. Раната му не е сериозна. Утре ще го отведа в града. Този път идваш с мене.

— Не, аз…

Коул не обърна внимание на протеста ѝ и излезе, без да я погледне.

Застанала на предната врата на колибата, Дона гледаше как Коул буквално разпердушинва навеса. Когато не откри парите, грабна една лопата и започна да копае наслуки в градината. Вечерта го завари мръсен, уморен и с празни ръце.

— Ще ида на реката да се изкъпя — каза Коул, когато Дона го повика за вечеря. — Направи нещо и за Райли. Аз ще му го занеса, като се върна. Не се приближавай до него, копелето има доста мръсен език и в момента е ужасно ядосан.

Дона нямаше никакво намерение да се доближава до Дюк. След това, което се бе опитал да ѝ направи, не можеше да понася дори вида му.

За вечеря беше изпържила бекон, имаше цяла тенджера сварени картофи, беше отворила и една консерва грах. Направи ябълков пай с няколко от сушените ябълки, които Коул бе донесъл от града. Устата ѝ се напълни със слюнки. Колко пъти си бе мечтала за такава храна, но Били носеше само най-необходимото за ядене — бекон, фасул и картофи. Понякога береше стъбла от радика в двора. Не вкусваше прясно месо, освен когато успяваше да улови някое дребно животно.

Коул се върна от реката в лошо настроение. Взе чинията с ядене за Дюк и го занесе в плевнята, без да продума. Върна се след двадесет минути с празната чиния. Дона беше сложила вечерята на масата. Той

седна и залапа с огромен апетит. Настроението му се подобри, когато тя сложи пая на масата.

— Не мога да си спомня кога за последен път съм ял домашен пай — каза той, подушвайки одобрително топлите ябълки, поръсени с канела.

— И аз — каза Дона, докато режеше огромни парчета за двамата.

Изядоха половината пай. Коул предложи да й помогне да разчисти масата. Тя го погледна така, сякаш внезапно му бяха израснали рога. Никой мъж никога не й беше предлагал да й помогне за каквото и да било. Тя поклати отрицателно глава, беше твърде развълнувана от намерението му, за да отговори. Но Коул въпреки това се зае с чиниите — докато тя миеше, той ги бършеше.

— Май ще си лягам — каза той с широка прозявка. — Беше дълъг ден. Ти сигурно също си уморена.

И се запъти към вратата.

— Почакай!

— Какво?

Дона се изчерви.

— Искам да кажа… Можеш да си донесеш постелките тук, ако искаш. Навесът е унищожен, а предполагам, че няма да искаш да спиш в плевнята при Дюк. А пък, както изглежда, ще вали. Ако спиш отвън, ще се намокриш.

— Правилно ли чух?

Тази покана зашемети Коул. Знаеше, че Дона никак не се доверява на мъжете.

Тя се размърда неспокойно. За пръв път й се случваше да помоли мъж за каквото и да било. Дори когато Коб я биеше, никога не го бе молила да спре.

— Не искам да съм сама тази нощ. Ами ако Дюк успее да се освободи? Или Сам и Спайдър дойдат и ти не ги чуеш?

Знаеше, че постъпва глупаво, но не би могла да се справи сама в такъв случай.

Нещо трепна в Коул. Не посмя да изследва чувствата си, страхуваше се да не открие нещо, за което не е подготвен.

— Вярваш ли ми, че да ме каниш да спя в колибата?

Тя вирна брадичка.

— Досега не си ми направил нищо лошо. Предполагам, че ти вярвам толкова, колкото и на всеки друг мъж.

Коул се усмихна едва-едва.

— Не е кой знае какво.

— Е, може би ти вярвам малко повече, отколкото на другите, но това не означава, че ще допусна волности.

— Искал ли съм ти нещо такова?

— Целуна ме.

— Ти искаше да те целуна. Аз съм прехвърлил трийсетте. Мисля, че знам кога една жена иска да бъде целуната. — И той въздъхна. — Върви да спиш, Дона. Ще нагледам Райли и ще си донеса постелките. Така ще имаш достатъчно време да се приготвиш за сън.

Когато Коул се върна след петнадесетина минути, Дона се бе преоблякла в изпокъсана памучна нощница, в която можеха да се поберат три жени като нея, и се бе пъхнала в леглото, завита чак до брадичката. Той си постла пред вратата, загаси лампата и легна.

Тя се въртя повече от час, слушайки равното дишане на Коул, разбра кога е заспал. Едва тогава се успокои и задряма. Сънят дойде по-късно. Бе ярък и жив. Тя чувстваше ужаса, преживяваше отново болката, изстрадваше неизказаното унижение в ръцете на ненавистния си съпруг, ударите от неговите юмруци и кожения му колан се сипеха по беззащитното й лице и тяло.

Не пророни и една умолителна дума; отдавна бе разбрала, че Били само се наслаждава още повече, когато тя започне да го умолява. Потисна вика, но не можеше да задържи стоновете, които напираха да се изтръгнат от гърлото й. Мяташе се на сламеника, искаше да сграбчи някой пистолет и да го изпразни в кокалестото тяло на Били.

Коул се стресна и се събуди, бе свикнал да реагира мигновено и на най-малкия шум. Посегна към оръжието си.

Бе оцелял в толкова много опасни ситуации и знаеше, че то трябва винаги да му е под ръка. Не констатира нищо нередно, но знаеше, че трябва да провери. Тогава дочу жални стонове откъм леглото и веднага разбра какво го е събудило. Дона се мяташе и скимтеше като ранено животно.

— Дона!

Никакъв отговор.

— Дона! Будна ли си?

Тишина.

Коул стана и с три крачки стигна до леглото. Когато свикна с тъмнината, видя, че Дона сънува кошмар. Не искаше да я стряска, затова леко я побутна по рамото. Тя се дръпна и отново се замята.

— Не! Недей! Никога вече! Не си ли ме наранил достатъчно?

— Дона, събуди се. — Коул не искаше да я буди със сила, но се налагаше. Можеше да се нарани, ако продължи да се мята така. Притисна я към леглото с цялото си тяло. — Аз съм, Коул. Никой няма нищо да ти направи.

Дона отвори очи, почувства твърдото мъжко тяло да я притиска към сламеника и изпищя:

— Проклет да си, Били! Не съм виновна аз. Върви си при твоите курви. Те да те задоволяват. Боли… Боли…

— Дона, аз съм, Коул. Сънуваш кошмари.

Изведнъж Дона омекна под него.

— Коул? Какво правиш? — Опита се да се изплъзне изпод него. — Махни се от мене!

— Опитвам се да те предпазя да не се нараниш. Сънуваше кошмар. Добре ли си сега?

— Да… моля те, пусни ме… О, Господи, как боли…

Коул се отмести от нея, драсна клечка кибрит, запали лампата и седна до нея на леглото.

— Гърбът ли те боли?

Дона го изгледа смаяно.

— Ти откъде разбра?

— Като те виждам как се движиш, ясно е, че те боли. Легни по корем. Аз ще донеса мехлема.

— Не, моля те, просто ме остави.

— Не мога.

— Не бива.

По обветреното лице, но Коул пробягна гневна тръпка.

— Как можеш да мислиш какво бива и не бива след всичко, което си изтърпяла? Биваше ли Коб и приятелчетата му да те изнасилват? Биваше ли Коб да те бие?

— Но Били не…

— Просто се обърни, Дона, и не се опитвай да отричаш очевидното. Да не мислиш, че нямам очи?

Дона не се учуди на предположението на Коул, че Били се е възползвал сексуално от нея. Тя беше негова съпруга. Били имаше право да се възползва от нея. Но тя единствена знаеше истината. Мъжът й не можеше да бъде мъж с нея. Обвиняваше я заради това, че не може да му достави удоволствие, винеше я, че е грозна и студена, но тя бе научила истината един ден, когато той се напи и й разказа за раняването си. Плащаше на проститутки да го задоволяват по други начини, такива, че й прилоша, когато чу за тях. Никакъв бой обаче не можеше да я накара да повтори тези извратени действия.

Коул донесе кутийката с мехлема и видя, че Дона не е помръднала от място; тогава леко я обърна.

— Ще вдигна нощницата ти. Ще се постарая да бъда внимателен.

Дона чу как Коул си пое дълбоко дъх и си представи на какво прилича гърбът й. Този път Били не я бе щадил. Когато се върна в колибата след едномесечното си отсъствие, беше пиян и поиска секс. Нямаше никаква промяна в положението. Не успяваше да направи нищо и пак стовари вината върху нея.

Почувства ръцете на Коул върху себе си. Докосването бе леко. И толкова нежно, че й се доплака. Топлината на пръстите му се разля из нея като огън и я загря. Жарта се утаи в дъното на стомаха й и се стече, още по-надолу. Никога преди не се бе чувствала така. И се уплаши, стресна се невероятно много. Изстена и се сви под допира на пръстите му, докато той нанасяше мехлема по-надолу, по израненото й седалище.

— Боли ли?

— Не… добре ми е.

— Сигурно — измърмори Коул под нос.

Потисна стона, който се надигна в гърлото му, и изруга тялото си, задето реагира така неуместно. Беше се втвърдил още когато докосна копринената й плът. Златистата й кожа беше гладка и гъвкава под сините и раните. Тялото й бе слабо, но добре оформено. Спомни си я как изглеждаше на брега на реката, под лунните лъчи, как пълнеше жадните му очи с гледката на голото си тяло и съвършените си гърди. Беше виждал много по-красиви жени. Спомни си Утринна

мъгла. Но нещо в Дона го привличаше. Тя будеше у него инстинкта на покровител.

Ръцете му се спуснаха бавно по седалището й, разнасяйки мехлем и топлина. Стегнатите полукълба се свиха при допира на пръстите му и той почувства луд копнеж да се наведе и да целува раните й. Остави със съжаление мехлема и спусна нощницата. Ако продължеше да я докосва, със сигурност щеше да направи още нещо.

— Сега по-добре ли е?

— Много по-добре — каза Дона и се обърна по гръб.

Не можеше да го погледне в очите. Стана й мъчно, че е позволила точно на този мъж да види колко е грозна, а не знаеше защо се чувства така.

Били обичаше да я дразни, казваше, че тъмната й кожа е грозна, а тялото й е непривлекателно. Не се свенеше да я обсипва с обиди, наричаше я торба с кокали, давайки й да разбере какъв късмет има, че го е срещнала. Беше се опитала да пренебрегва оскърбленията, но с времето наистина повярва, че е грозна и недостойна да бъде обичана. Дори баща й не я бе обичал.

— Сега си поспи, Дона. Тръгваме за града утре сутрин след закуска.

Коул лежа буден, докато не се увери, че тя е заспала. После затвори очи и се унесе. В мига, преди да потъне в сън, разбра потресен, че пръстите му още треперят от допира до свежата й плът.

На следващата сутрин след закуска Коул натовари Дюк Райли на гърба на Старата Бетси и зачака Дона да излезе от колибата. Тя се бе опитала да го убеди да я остави тук, но той не даде и дума да се издума. Според него нежеланието й да отиде в града не беше естествено и той приписа на Коб вината за недоверието й. Щом Дона трябваше сама да си пробива път в живота, след като той замине, трябваше да се научи да общува с хора. Пътуването до Додж беше само началото.

Накрая тя се появи на прага. Коул забеляза с удоволствие, че вече не върви така сковано, както преди, и предположи, че мехлемът е подействал добре. Помогна й да се качи на седлото и потеглиха. Дюк не престана да се оплаква през целия път до Додж. Яхнал мулето, с ръце, вързани за дъгата на седлото, той ругаеше, без да спира, и на

висок глас, така че се наложи Коул да му затъкне устата. Сутринта бе проверил раната му и забеляза, че не проявява признаци на инфекция. По време на влаковия обир бяха убити двама мъже и Коул искаше Дюк да остане жив достатъчно време, за да увисне на бесилката заради престъпленията си.

Колкото повече наближаваха Додж, толкова по-нервна ставаше Дона. Докато живееше изолирана в колибата, не я беше грижа как изглежда, но присъствието на хора край нея променяше всичко. Облечена в старите дрехи на Били, изглеждаше като дрипла. Според нея това, че е била омъжена за разбойник, нямаше да й спечели никакви приятели. Единственият начин да започне нов живот беше да иде там, където никой не я познава. А за тази цел бяха необходими пари.

Тримата потънали в прах пътници спряха най-напред пред вратата на затвора.

— Значи водиш още един — отбеляза шериф Тайлър, излизайки на прага.

— Така изглежда — отвърна сухо Коул. — Този има нужда от лекар. Това е Дюк Райли от бандата на Коб. Дойде в колибата да търси парите. Двама са обезвредени, остават още двама.

Тайлър развърза Дюк, заключи го в една килия и прати разсилния за лекар. Разрови се в афишите за търсени престъпници и измъкна обявата за Дюк.

— Дават награда двеста долара за Райли. Петстотинте за Коб още не са дошли, така че ще прибавя сегашните към тях. Парите за двете награди ще дойдат идната седмица с влака.

— Дай ги на вдовицата на Коб — каза Коул, сочейки към Дона, която се мъчеше да остане незабелязана.

Шериф Тайлър обаче я бе забелязал. Не можеше да не се запита коя е тази кльощава жена в износени мъжки дрехи, прекалено широки за нея, но реши да изчака с въпросите. По неверието, изписани на лицето му, обаче ясно се виждаше колко е шокиран от новината, че Били Коб е имал жена.

— Значи, Коб е бил женен? Проклет да съм! — Докосна шапката си. — Здравейте, госпожо Коб.

Дона леко вдигна глава и кимна предпазливо на Тайлър.

— Моля, наричайте ме Дона. Нямам никакво желание да ме свързват с Били Коб.

Тайлър вероятно бе потресен от изпонасиненото лице на Дона, но не го показа.

— Не мога да ви обвинявам за това. Коул каза, че парите от наградата трябва да идат при вас. Ще се погрижа да си ги получите.

Дона не каза нищо, но отвътре кипеше. Проклет да е Коул Уебстър, ако смята, че ще вземе милостинята му! Тя си имаше пари, много пари, така че ако той просто си тръгне, ще може да си ги вземе.

— Намери ли откраднатите пари? — запита шерифът.

— Не, но ще ги намеря — закани се Коул. — Досега не съм се провалял. Може да се наложи да разкопая целия двор, но ще ги открия. Ако не ви трябваме повече, шерифе, ние с Дона имаме работа.

— Каква работа имаме в града? — запита Дона, когато се отдалечиха от затвора.

— Най-напред ще идем в магазина и ще намерим нещо прилично да облечеш.

Тя дръпна рязко юздите.

— Не ти искам милостинята.

— Не е милостиня. Когато убих Коб, с това ти отрязах единствения източник за снабдяване с каквото и да било. Сега е редно да те възмездя по някакъв начин. Няма да се разоря, като ти купя нови дрехи. По-късно ще получиш парите от наградата, но за съжаление няма да изтраят дълго.

Сините очи на Дона блеснаха гневно.

— Това е още едно нещо, което няма да приема. Наградата си е твоя.

Коул се усмихна.

— Много опака жена си ти.

Дръпна юздите й и потеглиха. Конят на Дона следваше послушно неговия. Ездачката обаче не беше от послушните.

Коул спря коня пред магазина на Картрайт, свали Дона от седлото въпреки протестите й и върза конете пред магазина. Той поведе дърпащата се жена за ръка; когато тя видя, че хората ги заглеждат, се усмири. Последното, което искаше, бе да привлича нечие внимание.

— Мога ли да ви помогна, господине?

Коул отправи любезна усмивка към собственика, мъж на средна възраст с оредяваща коса и закръглено коремче.

— Вие ли сте господин Картрайт?

Собственикът се изпъчи гордо.

— Точно така. От какво имате нужда?

Коул издърпа Дона пред себе си.

— От нови дрехи за дамата. Като се започне от бельото. И обувки. Всичко, от което може да има нужда.

Картрайт се вгледа предпазливо в Дона, намествайки очилата си, за да се увери, че вижда правилно.

— Тя е метиска, нали?

Дона замръзна на място, но Коул остана невъзмутим.

— Точно така. И какво? Да не би да отказвате парите ми?

— Джоузеф Картрайт! Нямаш право да се държиш като надут горделивец. Върви си гледай работата, аз ще се оправям тук.

Картрайт отстъпи, явно уплашен от властната си жена.

— Аз съм Лусинда Картрайт. Трябва да извините мъжа ми, понякога страшно се инати.

Закръглената, розовобузеста и усмихната Лусинда Картрайт беше яростна защитничка на правата на жените. Без разлика дали са червенокожи, бели или черни, Лусинда вярваше, че всички жени заслужават почтително отношение от страна на противоположния пол. И право да гласуват.

— Е, както дочух, бихте искали да облечете жена си от глава до пети — каза Лусинда, измервайки Дона с опитно око. — Тя е малко слабичка, но аз се справям добре с иглата. Мога да преправя всяка дреха.

Дона, стресната от това, че говорят за нея като за жена на Коул, вдигна глава и погледна Лусинда право в очите.

— Аз не съм му жена.

Лусинда забеляза жълтите петна, белези от стари синини, които изпъстряха бледите бузи на Дона, и простреля Коул с поглед, който би убил някой по-слаб мъж.

— О, горкото дете. Какво е станало с вас?

— Паднах — каза Дона, преди Коул да успее да отговори.

— Разбира се — потвърди Лусинда и простреля Коул с още един смъртоносен поглед. — Ела с мене, мое дете, да ти намерим нещо

хубаво за обличане.

— Трябват й всякакви дрехи, като се започне от бельото — обади се Коул. — Никакви фантазета. И по едно за резерва от всяка дреха. Ботуши и обувки. Сложете и една топла наметка. И всичко друго, от каквото има нужда. А, и ако имате от тия поли, разцепените, за езда, може би ще й хареса да има една такава.

Лусинда кимна, без да променя мрачното си изражение. Приписваше на Коул белезите по лицето на Дона и явно едва сдържаше гнева си. Потрисаше я подобно безчовечно отношение. Ако можеше, би нашибала с камшик всеки мъж, който малтретира така жена си.

— Ще се върна след няколко часа. Достатъчно ли е?

Лусинда кимна бързо и тръгна с Дона към отделението с женски артикули.

Коул се върна в магазина след два часа. Лусинда Картрайт го посрещна на вратата с почервеняло от ярост лице.

— Животно такова! Свиня! Как си посмял да биеш горкото дете. Да не мислиш, че не видях гърба й? Цялата е в синини и белези. Камшик заслужаваш за тая работа!

— Чакайте малко, госпожо. Не съм докосвал Дона. Никога не съм удрял жена. Съпругът й е направил това.

— Тогава бих искала него да нашибам с камшик. Надявам се, че той повече няма да я види.

— Съпругът й е мъртъв.

Лусинда го погледна учудено.

— Вие ли го убихте?

— Аз.

— Добре, че се е отървала. Дона ще излезе ей сега. Толкова е слаба, че се наложи да й стесня почти всички дрехи. Щом понапълнее малко, може да разшие стесненото.

Погледът на Коул се плъзна покрай закръглената Лусинда към Дона, която току-що бе излязла иззад една завеса. Дъхът му спря в гърлото. Подозираше, че е красива, но не беше разбрал точно колко. Закръглените гърди подчертаваха слабото тяло. Беше облякла пола за езда от мека еленова кожа, която обгръщаше хълбоците й и се разширяваше надолу. Блузата беше памучна, синя, също като очите й.

Съдейки по начина, по който материята обгръщаше тялото й, не беше сложила корсет. Според него корсетът беше напълно ненужна вещ, но жените много държаха на него. Специално на Дона щеше да й бъде абсолютно излишен.

Косата й бе сресана назад и вързана със синя панделка. Златистата кожа и екзотично изтеглените сини очи окончателно плениха Коул. Той я зяпна смаян. И разбра, че я желае.

— Изглежда добре, нали? — каза възхитено Лусинда. — Увих другите покупки и ги вързах с канап, за да ги окачите на седлото.

Коул уреди сметката, после Дона се сбогува с любезната Лусинда и двамата излязоха от магазина. Смути я начинът, по който я бе погледнал Коул. Толкова ли са я променили новите дрехи? Беше достатъчно умна, за да разбере, че той я желае. Ясно съзираше жаждата му в променливите дълбини на зелените му очи.

4.

Изминаха в почти пълно мълчание обратния път до колибата. Коул не можеше да се справи с чувствата, които не разбираше и никак не му харесваха. Можеше някак да се оправи със съчувствието и състраданието. Но другите чувства, които нямаха нищо общо с тях, го притискаха и притесняваха.

Мислите на Дона не се различаваха много от неговите. В магазина Коул я бе погледнал с желание. Бе виждала желание в очите на сподвижниците на Били и се бе научила да се страхува от него. Но от Коул не я беше страх. Той се държеше мило и внимателно с нея, независимо че тя го лъжеше относно откраднатите във влаковия обир пари. Дона знаеше, че не е красавица. Беше слаба, със златиста, а не млечнобяла кожа, устата й бе много голяма, а очите — с изтеглени външни ъгли. Изглеждаше странна, екзотична, но не и красива.

Погледна крадешком към Коул, възхитена от високата му фигура и лекотата, с която седеше на коня. Макар че шапката скриваше по-голямата част от махагоновата му коса, си спомни как безпощадното прерийно слънце я превръщаше в жив пламък. Кожата му бе загоряла, но тя подозираше, че както при повечето бели хора е бяла на местата, които слънцето не бе докоснало.

— Колибата е зад ей тези дървета — каза Коул, нарушавайки размислите й. — Май ще трябва да копая из целия двор, освен ако не ми кажеш къде са парите.

Дона прехапа устни. Как да му позволи да вземе парите, когато тя така отчаяно се нуждае от тях? *Как можеш да ги задържиш, когато не ти принадлежат,* обаждаше се и съвестта й.

Отминаха дърветата и излязоха на полянката. Обедното слънце огряваше колибата и тя изглеждаше напълно спокойна. Но Коул внезапно дръпна юздите; конят на Дона спря послушно зад неговия.

— Какво има?

Да не би да е доловил нещо, което й е убягнало, запита се тя.

— Не знам. Инстинктът ми подсказва, че нещо не е наред. Прикрий се в горичката. Аз ще се приближа. Не излизай, докато не ти кажа, че е безопасно.

Той се насочи към колибата. Всичко изглеждаше точно така, както го бяха оставили, но напрегнатите нерви на Коул говореха друго. Животът сред индианците го бе научил на много неща. Едно от тях беше да следва интуицията си; рядко се лъжеше. Той слезе от коня на няколко ярда от колибата, върза го за един кол и спря пред плевнята, за да проучи ситуацията. Не чу нищо необикновено. Не видя нищо нередно. Приближи се предпазливо към колибата и ритна вратата.

Вътре нямаше никой. Коул усети прилив на облекчение, но за кратко. Стомахът му още беше стегнат и по тила му лазеха тръпки. Може би остарявам, помисли той, извърна се и погледна към двора. Застана на прага и внимателният му поглед обходи околността. В последния момент зърна една ръка и една глава да се подават иззад плевнята. Извади пистолета си и се хвърли наляво. Това му спаси живота. Ако беше останал прав, куршумът щеше да пронижe сърцето му. Вместо това той прониза лявото му рамо, излезе през гърба и се заби във вратата зад него.

Коул се олюля, но запази равновесие и с върховно усилие на волята остана на крака. След секунда стрелецът безразсъдно излезе на открито, очаквайки навярно да го види простян долу. Но Коул беше готов. Вдигна пистолета, прицели се и стреля. Мъжът изрева от болка и се скри зад плевнята. Коул го чу да се отдалечава в галоп точно когато започна да се свлича на земята.

Дона бе чула първия изстрел и наблюдаваше с нарастващ ужас как Коул с огромни усилия се стреми да остане прав. Нямаше представа откъде е намерил сили да се прицели и да стреля, но като че ли бе ранил нападателя. Дона видя един конник да изскача иззад плевнята и да се насочва право насреща й. Тя благоразумно остана скрита, докато мъжът профучаваше покрай нея. Беше се навел ниско над седлото и голямо петно кръв обагряше предницата на ризата му, но тя го позна. Беше Сам Пикънс, член на бандата на Били.

Без да се обръща да погледне подире му, тя напусна прикритието си и се устреми към колибата. Спусна се от седлото още преди конят да беше спрял, и коленичи край Коул.

— Коул! Лошо ли си ранен?

Отвори ризата му, за да намери раната. Донякъде се успокои, когато видя, че куршумът е влязъл през рамото и е излязъл, без да засегне костта. Коул бе целият в кръв, но това беше хубаво, защото кръвта щеше да прочисти раната.

Той изстена и отвори очи. Опита се да помръдне, но избухналата болка го отведе почти до ръба на припадъка. Преглътна с усилие и насочи поглед към Дона. Тя бе откъснала парче от ризата му и го бе сгънала, за да го притисне към раната. Действаше уверено, затова Коул се съсредоточи върху болката, опитвайки се да я овладее.

— Куршумът мина напряко — каза той през зъби. — Виж дали няма парченца плат в раната.

Дона кимна.

— Можеш ли да станеш, ако ти помогна? Трябва да легнеш в леглото. Правила съм така с Били. Имаш ли уиски? Били казваше, че уискито било най-добрият дезинфектант.

— В дисагите. Ако се опра на рамото ти, мисля, че ще мога да стана. Проклето копеле! Видя ли кой е?

Дона се наведе и метна ръката му на рамото си.

— Беше Сам Пикънс. Дошъл е за парите. Ти го рани.

Коул направи гримаса.

— Ще се върне. И Спайдър Луис също.

— Добре, сега внимателно. Ставай.

Коул сви колене и се надигна, опитвайки се да не натоварва Дона прекалено много. Тя беше твърде крехка, за да издържи цялата му тежест. Болката беше поносима, но все пак се зарадва, когато стигна леглото.

— Ще ти сваля ботушите и ще ти донеса малко уиски — каза Дона със загрижен глас.

Коул благодари на Бога, че не беше лошо ранен, но се разгневи на себе си, че бе допуснал такава небрежност. Проклетата рана щеше да му попречи да работи поне един-два дни. Размърда се и затвори очи, мъчейки се да прогони болката.

Дона се върна с уискито и замря до леглото, като видя, че той лежи неподвижно със затворени очи. Обзе я страх. Помисли, че е… Не, разтърси се тя мислено, раната му не е сериозна. Той е силен мъж. Били бе получавал доста по-лоши рани от тази и бе оцелявал. И Коул

щеше да оцелее. После видя, че гърдите му се вдигат и спускат равномерно, и разбра каква глупачка е била. Разбира се, че ще оживее.

Тя се приближи до леглото и остави бутилката с уиски на пода.

— Ще ти сваля ризата и ще промия раната — каза тя, когато Коул усети присъствието ѝ и отвори очи.

Той се надигна леко, за да може тя по-лесно да измъкне ръцете му от ръкавите.

— Ще боли адски много. Били винаги караше някой от хората му да го натиска към леглото.

Той стисна зъби.

— Давай. Свикнал съм да ме боли.

Дона прехапа побелелите си устни и наведе бутилката с уиски над раната на Коул. Когато усети първата капка от кехлибарената течност върху живата рана, той трепна, после застина съвсем неподвижен.

— Добре ли си?

— Чудесно. — Задавеният глас и потъмнелите от болка очи издаваха непоносимото му страдание. — Продължавай.

Дона продължи да промива.

— Обърни се, трябва да промия и изходната рана.

Капки пот избиха по челото на Коул, докато се обръщаше първо настрани, после по корем.

— Ти… си… добра… болногледачка.

— А ти си по-добър пациент от Били. Той не смееше да ходи на лекар и ме караше да се грижа за раните му. Извадила съм няколко куршума от него.

Тя работеше бързо и ефикасно. Когато проми раната, разкъса единствената си резервна риза и я превърза стегнато. Накрая разклати бутилката, видя, че в нея е останало два пръста уиски, и каза:

— Има още малко, добре ще е да го изпиеш.

Коул се опита да се надигне, но не можа.

— Ще ми трябва помощ.

Дона сипа уискито в очукана калайдисана чаша, повдигна главата му и поднесе чашата към устните му. Той изпи всичко. После се отпусна на леглото с въздишка и затвори очи. Утре щеше да има повече сили. Щеше да стане от леглото и да продължи да търси парите.

Надяваше се Сам и Спайдър да не се покажат скоро, поне докато не възстанови силите си.

Ужасно му се спеше, но не можеше да заспи. Знаеше, че забравя нещо. Нещо, което трябва да каже на Дона. С голямо усилие отвори очи. Тя беше още тук, виждаше я размазано, но беше тук. Спомни си какво искаше да й каже.

— Оръжието. Донеси го. Ако Сам или Спайдър дойдат, докато съм още зле, вземи пистолетите ми и стреляй на месо. Те са пропаднали хора, няма да се спрат пред нищо, за да получат парите.

— Мога да се грижа за себе си — възрази Дона. — Сега спи. Не мисля, че Сам ще се върне скоро. Не знам как успя, но ти го рани.

Коул се опита да се съсредоточи върху думите на Дона, но като че ли ги чуваше много отдалече. Уискито започваше да действа и той се унесе в здрав сън.

Дона седя дълго на ръба на леглото, взирайки се в оголените гърди на Коул. Тялото му изглеждаше толкова стройно, толкова твърдо. Гърдите му бяха също така загорели, както ръцете и лицето. Малко мъже събличаха ризите си за толкова дълго, че слънцето да обгори тази част от телата им. Но Коул бе различен от повечето мъже.

Тя стана рязко и се заразхожда из тясната колиба, а умът й работеше на пълни обороти. Коул нямаше да се събуди поне няколко часа. Тъкмо сега бе най-подходящото време да тръгне. Можеше да извади парите от скривалището, да вземе един от пистолетите на Коул и да се изпари оттук, да иде много далече. Раната му не беше сериозна, щеше да оздравее, значи нямаше да изостави безпомощен човек. Когато се събуди, най-вероятно ще е започнал да оздравява.

Но се поколеба, припомни си колко мило се бе държал с нея, колко нежно се бе грижил, когато тя беше ранена. *Върви*, викаше един глас в главата й. Тя погледна с копнеж към вратата, но краката й отказваха да помръднат. Какво беше това странно чувство? Каквото и да беше, интуицията й подсказваше да му се съпротивлява.

Смешно е, упрекна се тя. Помъчи се да се отдели от Коул и започна да събира скромния си багаж. Освен дрехите на гърба си имаше много малко други неща, и то без никаква стойност. Реши, че няма да е честно да задържи нещата, които Коул й бе купил от града, и ги остави. Щеше да има достатъчно свои пари, за да си купи дрехи, веднага щом напусне това място.

Беше готова. Пътят я зовеше. Парите бяха близо, толкова близо. Тогава Коул изстена. Дона замръзна, опитвайки се да отпъди този звук. Той отново изстена. Тя се разкъсваше. Съвестта й настояваше да провери състоянието му поне още веднъж, за последен път. Така нямаше да има угризения.

По лицето на Коул бяха избили ситни капчици пот. Кожата му бе зачервена от треската и гореща на пипане. Дона разбра — и това накара сърцето й да се свие, — че не може да го изостави. Не сега. Само някой без капка съвест би изоставил човек, който е толкова зле, че не може да се грижи за себе си.

Тя въздъхна примирено, отпъди всички мисли за парите и се захвана за работа. Отиде до реката да донесе студена вода и изми лицето и гърдите на Коул с безкрайно търпение. Прокарваше отново и отново намокрената материя по сгорещената му плът. По гърдите му растяха къдрави червени косми, толкова меки, че у нея се зароди греховното желание да прокара ръка през тях. Кожата му беше твърда и гладка под пръстите й. Стресна се, когато осъзна, че й е приятно да го докосва.

Стъмни се, настана нощ. Дона отиде няколко пъти до реката за студена вода. Накрая умората я надви и тя се отпусна да си почине. Сега Коул беше по-добре, кожата му вече не гореше под пръстите й. За миг през ума й мина мисълта да тръгне сега, както бе планирала, но се запита как ще се справи Коул, ако треската се върне. Опита се да ожесточи сърцето си срещу агента на железниците, който се бе втурнал неканен в живота й, но не можа. Знаейки, че ще съжалява за решението си, тя разстла постелките на Коул до леглото и легна. Сънят дойде почти веднага.

Коул посегна към Утринна мъгла и се зачуди защо не я намира до себе си в леглото. Имаше нужда от нея. Бяха сродни души, предназначени да се обичат вечно. Защо е напуснала постелята им?

— Утринна мъгла! Къде си, любов моя?

Дона дочу Коул да вика насън и веднага се събуди. Да не би треската да се е върнала? Обзе я тревога. Нямаше лекарства, нямаше с какво да облекчи болките му. Спомни си, че майка й бе събирала лечебни треви в гората, но нямаше представа какви точно.

— Утринна мъгла! Върни се при мене.

Дона стана и се приближи към Коул. Сложи ръка на челото му — беше горещо. Треската се е върнала, точно както се бе опасявала.

— Утринна мъгла!

Когато той започна да се мята, Дона се уплаши, че може да се нарани, и се опита да го успокои.

— Тук съм, Коул. Твоята Утринна мъгла е тук.

Той като че ли я чу и веднага утихна. Въздъхна и й заговори на сиукски. Дона разбра някои думи, защото майка й я бе учила на този език преди много години.

— Легни до мене, моя любов. Мястото ти е тук.

Дона се стресна, когато Коул посегна към нея и я дръпна да легне до здравата му страна. Погали дългата й черна коса и започна да й говори нежни, любовни думи. Дона не се опита да се освободи, защото, както изглежда, това го успокояваше. Отпусна се леко до него, смаяна от нахлулите мисли. Питаше се какво ли би било всяка нощ да спи в прегръдките на този мъж.

Каква глупачка е — да си мечтае за такива невъзможни неща.

Миг, преди да заспи, на Дона й се стори, че го чува да шепне името й.

Коул се размърда, проверявайки внимателно ръцете й краката си. Чувстваше се все още скован, цялото тяло го болеше, но можеше да се справи. Запита се защо ръцете му са така странно празни. И се сети. Беше се събудил през нощта и беше видял с приятно учудване, че Дона се е сгушила до него. Още усещаше топлината и аромата й.

В колибата нахлу светлина; усещаше я през клепачите си. Отвори бавно очи. Когато мъглата пред него се разсея, я видя. Стоеше до печката, облечена в нова жълта рокля. Изглеждаше като слънчев лъч, ярка и блестяща, със зачервени от горещината бузи. Бе ходила до реката да се изкъпе, косата й беше още влажна и се спускаше на къдрици покрай лицето. Сигурно бе усетила впитите му в нея очи, защото се обърна и погледна към него. Усмихна му се плахо.

— Вече си буден! Как се чувстваш?

— Зле, но се търпи. Не си спомням много нещо, след като ми превърза раната.

— Заспа. Треската се уталожи, мисля, че най-лошото е отминало. Нямах лекарство да ти дам, но направих каквото можах.

— И какво беше то? — полюбопитства Коул.

— Измих те със студена вода, за да намаля треската. Гладен ли си?

Той се усмихна.

— Ужасно съм гладен.

— Добре. Намерих заек в един от капаните. Одрах го и го сготвих, докато спеше. Бульонът ще ти върне силата. Загубил си много кръв.

Тя сипа в чинията бульон и я сложи на малка масичка до леглото. Когато Коул посегна към лъжицата, ръката му трепереше толкова силно, че не можа да я поднесе до устата си, без да я разлее. Тогава Дона отмести ръката му, седна на ръба на леглото и внимателно започна да сипва бульон в устата му.

— Хубаво е — каза той, усещайки как силата му се връща. — Някога, много отдавна — припомни си той, — когато бях болен, близначката ми ме хранеше с бульон, точно както ти сега.

— Имаш сестра близначка? — възкликна Дона. Много искаше да научи нещо повече за този мъж, който така властно се бе намесил в живота й. — Къде е тя сега?

— Ашли и съпругът й Танър живеят в Орегон, с двете си деца. Гостувах им през седемдесет и втора, но оттогава не сме се виждали. Пишем си редовно. Исках пак да им ида на гости, но все не намирах време. Имам племенник, когото не съм виждал.

— Ашли прилича ли на тебе?

— Много по-красива е — отвърна Коул. — И двамата сме зеленооки, но нейната коса е по-червена от моята. Тя тръгна на запад с един керван през шейсет и шеста, за да дойде при мене. Тогава служех в армията. Помолила Танър да се ожени за нея, защото водачът на кервана не приемал сами жени да пътуват с тях. Танър е южняк. Имаше зъб на всички янки, но сестра ми успя да го укроти. Бягащият лос видял Ашли и я отвлякъл от кервана. Напомни ми да ти разкажа някой път тази история.

— Бягащият лос — повтори тя. — Кой е той?

— Вожд на сиукско племе. Живях известно време с тях.

— Там ли срещна Утринна мъгла?

Зелените очи на Коул потъмняха от спомена.

— Утринна мъгла беше полусестра на Бягащия лос. Мисля, че се влюбихме един в друг още в мига, когато очите ни се срещнаха. За нещастие, нямахме много време да бъдем заедно. Налагаше се да напусна племето малко след като се оженихме. Докато ме е нямало, селото била нападнато от воини на племето гарвани. Утринна мъгла беше една от жертвите.

Сърцето на Дона се сви от съжаление. Мъчителната болка, която личеше в зелените дълбини на очите на Коул, показваше, че той все още обича мъртвата си жена. Сигурно е чудесно да бъдеш обичана по този начин, замечта се Дона. Тя не бе познала любовта. Майка й се боеше да показва открито привързаността към дъщеря си. Бащата на Дона беше ревнив и искаше цялото внимание на Зимно небе само за себе си. Ако поне веднъж в живота си познае такава любов, каквато Коул бе изпитвал към Утринна мъгла, това щеше да бъде невероятно блаженство. Тя обаче знаеше, че не бива да иска неща, които никога няма да се случат.

— Съжалявам.

Коул сви рамене.

— Това беше отдавна. Останах при Бягащия лос четири години, преди да разбера, че повече не мога да бягам от света. Не съжалявам за годините, прекарани с племето, научих се да действам, да мисля и да живея като сиуксите. Тези познания ми помогнаха в работата ми и много пъти са ми спасявали живота.

— Защо не си се оженил повторно?

Дона съжали за въпроса още щом го изрече. Не беше нейна работа. Когато Коул си отиде, тя вече никога няма да го види.

Коул отмести очи и си представи Утринна мъгла в деня, когато се разделиха. Очите й бяха замъглени от сълзи, но усмивката й казваше, че знае, че той ще се върне при нея. Любовта им беше предопределена да трае вечно.

— Никоя жена не можа да замести Утринна мъгла в сърцето ми — каза Коул. — Някой ден ще обикнеш някого така и ще разбереш.

Дона го погледна и усети, че вече разбира. Страхуваше се от това, което Коул я караше да чувства. Но вместо да се задълбава в сърцето си и да търси обяснение, тя изведнъж се изправи.

— Искаш ли още бульон?

— Не, сега не. Но се чувствам по-добре. До утре ще съм достатъчно закрепнал, за да продължа търсенето. Трябва да намеря парите, преди Сам и Спайдър да се върнат.

Вгледа се внимателно в нея, очаквайки, че тя ще каже нещо, но остана разочарован, когато тя замълча.

Дона се обърна настрана, знаеше какво иска Коул от нея. Но не можеше да му даде тези пари. За нея това беше въпрос на живот и смърт.

Коул загледа Дона, която се занимаваше с домакинските си работи. Беше се променила, откакто я видя за пръв път преди няколко дни. Очите й вече не гледаха така подплашено, изостриените черти на лицето й се бяха отпуснали. Сега изглеждаше някак въздушна и доста по-самоуверена. Понякога му се виждаше дори невинна като дете. И уязвима. Трудно му беше да повярва, че е била интимна с Коб и неговите сподвижници.

Запита се какво ли ще прави тя, когато той си тръгне оттук. Не му беше трудно да се сети защо казва, че не знае къде са откраднатите от влака пари. За съжаление, жена без пари и перспективи нямаше голям избор. Плячката от обира щеше да й осигури нормален живот занапред. Донякъде разбираше защо отрича, че знае къде са парите. Но той беше дошъл да върши работа и чувствата тук нямаха място.

Когато стана време за вечеря, Коул се почувства достатъчно силен, за да стане и да седне до масата. Изми се в кофата с вода, която Дона бе оставила пред вратата, и седна до разклатената маса. Когато тя сложи пред него чиния с вкусна заешка яхния и кнедли, той залапа с голям апетит. Утре щеше да продължи търсенето, затова имаше нужда да се подсили и да закрепне колкото може по-скоро.

— Как е рамото ти? — запита Дона.

— Наболява малко — отвърна той, макар в действителност да усещаше доста силна болка.

— Тая вечер ще спиш на леглото. По-удобно е, отколкото със завивките на пода.

— Можем да спим и двамата на леглото, както снощи.

От думите му тя разбра, че не е бил така замаян, както го мислеше.

Лъжицата й издрънча, удряйки се в чинията.

— Аз… тоест, ние… Не би могъл да помниш…

— Спомням си — каза дрезгаво Коул. — Спомням си колко празни бяха ръцете ми, когато се събудих и тебе те нямаше.

— Ти мислеше, че съм Утринна мъгла.

— Ясно ми беше коя си, момиче. Освен това, с какво може да ни навреди да спим на едно легло? И без това съм твърде слаб, за да направя каквото и да било.

Дона го огледа критично. Не изглеждаше слаб. Изглеждаше учудващо добре за мъж, който е бил прострелян и е изкарал треска. Сигурно е здрав като слон.

— Ще спя на постелките — отвърна тя кратко.

Вярваше на Коул повече, отколкото на всеки друг мъж, но не дотолкова, че да спи до него цяла нощ. А може би не вярваше на себе си?

— Не! *Аз ще взема* постелките — каза Коул с нетърпящ възражение глас. — Или ще спим и двамата на леглото, или аз ще спя на пода. Ти избирай.

— Да спя с мъж не е… Няма да…

— Не съм Били Коб. Нищо няма да ти направя. За разлика от съпруга ти и неговите хора аз вземам жените само ако са съгласни. Само предлагам да спим двамата на леглото. В противен случай ще изкарам някак си и на пода.

Тъй като Дона не каза и дума, Коул се надигна малко сковано. Дълго бе седял, помисли той, докато се отправяше, олюлявайки се, към ъгъла, за да си вземе постелките. Тъпата болка в рамото се бе превърнала в болезнено пулсиране и ако не легнеше скоро, вероятно щеше да се строполи.

Дона гледаше как Коул се влачи към леглото и усети лека вина. Логично беше да спят двамата на леглото, така че защо й беше да се държи като глупаво дете? Ако й бе позволил да използва постелките, нямаше да се скарат, но Коул беше достатъчно джентълмен, за да се настани на леглото, а нея да остави на пода.

— Чакай! Ще спим на леглото. Но само докато закрепнеш достатъчно, за да можеш да спиш на пода.

— Дадено — съгласи се Коул, смени посоката и се стовари на леглото.

Заспа миг след като се отпусна на възглавницата.

Тъй като бе заспал много скоро, Дона реши да не го буди, за да му сменя превръзката. Помисли да си легне облечена, но не можа да понесе мисълта, че ще намачка безобразно новата си рокля. Тъй като се боеше да не би Коул да се събуди, докато тя се преоблича, навлече огромната нощница и се съблече под нея. После се настани на леглото и легна колкото можеше по-близо до ръба.

Докато спа предната нощ в прегръдките на Коул, Дона разбра нещо. Можеше да бъде невероятно приятно и успокояващо да спиш в прегръдките на един мъж, стига да е подходящият. Гнусеше се да спи до Били. Когато се върнеше в колибата, той обикновено се опитваше да бъде мъж, но не успяваше. Тогава започваше да ругае, да я бие, изригваше я от леглото и я караше да спи на голия под. Беше безкрайно благодарна, че Били толкова рядко се вясваше в колибата.

Макар че се бе унесъл, Коул усети как Дона се настанява до него. Почувства топлината й, вдъхна свежия й, естествен аромат и се обърна към нея в съня си. Посегна, взе я в прегръдките си и я притегли към себе си. Наполовина заспала, тя понечи да се дръпне, но после се сгуши до него, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

Коул се разсъни, беше тъмно и хубаво. Не можеше да си спомни откога не е бил така спокоен. Жената в ръцете му бе топла и ухаеше приятно. Една твърда гръд изпълваше дланта му и той погали зърното, което щръкна безсрамно под ръката му.

Утринна мъгла.

Щеше да произнесе на глас името й, но се опомни. Утринна мъгла беше мъртва. Жената до него се казваше Дона. Дона с дългата черна коса и невинните сини очи, в които се четеше вековната мъдрост на Ева. Уязвимата Дона. Бе познала много мъже, но въпреки това изглеждаше недокосната.

Ръката му се плъзна по гърдите й, погали ги нежно, неспокойно, търсещо. От гърлото му се изтръгна стон, когато почувства как зърното се втвърдява под дланта му. Не можейки да спре, той я положи по гръб. Дона измърка сънено и се опита да се обърне настрана. Той я задържа, искаше я, имаше нужда от нея толкова много, че по гърба му изби пот и ниско в корема му затуптя болезнено.

Дона се размърда. Усети топлина; тялото й бе сгорещено и неспокойно. Не беше съвсем будна, но и не спеше. Чувстваше се много

странно. Непознати усещания правеха крайниците й тежки и неподвижни.

Коул я задържа, докато пак се успокои. После леко се отпусна върху нея, а устните му намериха зърното й през разнищената нощница. Обгърна го леко и го засмука. Усмихна се, когато я чу да простенва. После почувства как тя трепна силно и разбра, че се е събудила.

Дона опря ръце в гърдите му.

— Какво правиш? Боже господи, какво правиш с мен?

Коул вдигна глава и я погледна. Виждаше ясно лицето й в лунната светлина и стреснато осъзна, че очите й са широко отворени и изпълнени с ужас.

— Събуждам те за екстаза. Не се плаши, няма да ти сторя нищо лошо.

От устните на Дона се откъсна лек, трепкащ звук. Беше неговото име. То бе достатъчно, за да помете преградата на добрите намерения на Коул.

Той обърна лицето й към себе си с възможно най-нежното движение. Устните й бяха набъбнали и влажни. Привлече я отново в прегръдките си и я целуна. Вкусът на устните й бе свеж, тайнствен и невинен. Целувката му стана по-дълбока, езикът му проникна през бариерата на зъбите й в кадифената гладкост на устата.

Дона се опита да преодолее замайването от тръпчивата, изгаряща топлина на целувката на Коул, която прогонваше от ума й всички свързани мисли. Трябваше да прекрати тази лудост. Не беше редно. Това чувство беше толкова прекрасно, че сигурно беше греховно. Тогава, сякаш внезапно плисната със студена вода, Дона осъзна, че Коул я съблазнява със замайващия си чар, за да изтръгне от нея тайната — къде е скрил парите Били.

Когато той накрая се откъсна от устните й, тя видя пламъците на страстта в дълбините на смарагдовите му очи.

— Искам те, Дона. Повярвай ми, няма да те нараня.

5.

Дона се дръпна назад разярена.

— Няма да ме накараш със съблазън да ти дам това, което искаш. Върви си и ме остави.

— Това ли си мислиш? Смяташ, че те прелъстявам, за да ти изтръгна тайната? Ужасно грешиш, момиче. Искам те за себе си. Напълно осъзнавам в какъв ад си живяла с Коб. Искам да ти дам нежност, каквато никога не си познала. Любенето може да носи наслада. И за мъжете, и за жените. Това, което Коб и неговите хора са правили, е било само животинско съвкупление. А аз искам да се любя с тебе.

Думите му звучаха толкова искрено, че на Дона й се искаше да им повярва. Тя наистина не бе познала нито мило отношение, нито наслада. Нямаше представа, че жените могат да харесват отвратителния акт, който Били се опитваше да направи с нея. Не се и съмняваше, че ако се люби с Коул, ще бъде точно така, както той го описваше, и може би дори още по-хубаво. Но тя не беше дете, което си мечтае за любов и щастие. На собствен гръб бе научила, че фантазиите не съществуват. Съществуваше само действителността, а с нея идваха болката, разочарованието и самотата.

Тя се дръпна доста далече от Коул, по-скоро от предпазливост, отколкото от страх. Не мислеше, че той ще й направи нещо, но от опит знаеше, че мъжете променят настроението си, когато не получат онова, което искат. Откъде да знае дали и Коул не прилича на Били в това отношение?

— Не. Няма да ти позволя да направиш това.

— Плашиш се, че ще ти причиня зло ли? Казах ти, че никога не насилвам жена, която не ме иска.

Коул усети как напрежението се оттича от нея и се запита какво ли й е направил Били, за да породи у нея такъв ужас от физическия контакт. Знаеше, че я е биел. Но сигурно имаше и други неща,

прекалено ужасни, за да се говори за тях. Дръпна се от нея, докато тя отстъпваше към ръба на леглото.

— Съжалявам, Дона. Не искам и аз да превръщам живота ти в ад. Спи сега. Няма да те притеснявам.

Дона се успокои, усещайки твърдото тяло на Коул, изтегнато до нея. Макар че думите му забележимо намалиха страховете й, все пак остана разочарована. Дълбоко в себе си знаеше, че пропуска нещо чудесно, като отказва на Коул, но не се решаваше да му се поддаде. Интуицията й подсказваше, че той ще бъде добър с нея, но след като бе понасяла грубиянското отношение на Били, не можеше да допусне дори мисълта за интимност. С радост би прекарала остатъка от живота си неомъжена, ако това означаваше да не се подчинява на господството на някой мъж.

— И аз съжалявам, Коул, но така трябва да бъде. Не мога да понеса да бъда докосвана по… този начин.

Коул не смяташе така, но си замълча. Когато бе докоснал Дона, тялото й бе откликнало с жажда. Бе узряла за любовта. Той искаше да й покаже колко хубаво може да бъде отношението между мъж и жена, когато мъжът дава наслада на своята жена. Но нямаше да насилва нещата. Тялото му още бе твърдо и пулсиращо; искаше Дона повече от която и да било друга жена след Утринна мъгла. Затвори очи и леко изстена.

Дона чу стона му и усети лека вина. Но чувството не трая дълго. Знаеше, че Коул я смята за курва. Доста често бе намеквал за предполагаемите й интимни отношения с приятелчетата на Били. Господи, само да знаеше, помисли тя с горчивина. Лъжите на Били за сексуалния й апетит и ненаситността й бяха отвратителни. Той беше прекалено горд, за да признае, че не може да се изявява като мъж. Държеше хората си настрани от нея само защото се страхуваше, че те ще разберат, че е още девствена, и това ще срине представата за мъжествеността му.

Миг преди сънят да я грабне, Дона усети леко любопитство. Част от съществото й искаше да изпита онези неща, за които бе говорил Коул. Но останалата част се страхуваше от чувствата. След като Коул си тръгнеше, тя щеше да остане съвсем сама, щеше да разчита единствено на себе си. Не искаше да зависи от него или да свикне да се

нуждае от него. Здравият разум й казваше, че ако позволи на Коул да се люби с нея, това завинаги ще промени живота й.

Нима искаш цял живот да не познаеш радостта да се любиш с внимателен и мил мъж, запита един глас вътре в нея.

Заспа, преди да успее да си отговори.

Когато се събуди на другата сутрин, Коул още беше слаб, но бе твърдо решил да възобнови търсенето на откраднатите пари. Вече бе посветил на този случай повече време от обикновеното и искаше да продължи нататък. Колкото повече останеше с Дона, толкова по-трудно щеше да му бъде да си отиде, когато дойде моментът.

— Сигурно нямаш намерение пак да копаеш — запита тя, когато Коул стана от масата и нахлупи шапката си. — Още не си достатъчно силен. Раната ще започне да кърви.

— Ще опитам — каза сурово Коул. Срещна погледа й и го задържа. — Останах тук повече, отколкото трябваше. Разбрах го снощи. Ако скоро не си тръгна, нещата между нас може да станат… неуправляеми.

Дона не намери какво да отговори. Коул бе казал самата истина. Ако останеше още, решителността й щеше да се стопи. Никога преди не се бе чувствала толкова безпомощна. Дори когато Били я биеше, тя успяваше да опази контрола над сетивата си. Но близостта на Коул я караше да загуби всякакво чувство за действителността. Страхуваше се, че когато той си тръгне, ще отнесе част от нея със себе си.

Коул въртеше лопатата с мрачна решителност. Слънцето се издигна високо в безоблачното небе, а той не преставаше да копае. Пот оросяваше челото му и се стичаше на ручейчета по гърба му. Спря само веднъж, колкото да свали ризата и шапката и да изтрие потта от челото с кърпата си.

Някъде преди обяд Дона му донесе студена вода. Чувстваше се донякъде виновна, че го оставя да копае, макар да знаеше, че от това няма да има полза, а само болки в гърба. Парите не бяха в земята, изобщо не бяха заравяни.

Коул копаеше като побеснял. Бе разровил всяко възможно скривалище, за което можеше да се сети, но усетът му подсказваше, че парите са някъде наблизо. Трябваше да бъдат. Коб не беше имал време

да ги отнесе надалече. Логиката сочеше, че ги е скрил в колибата или някъде наоколо. Той стисна зъби, за да преодолее тъпата болка в рамото, и продължи да копае.

Когато стана непоносимо горещо, Коул усети, че отпада. След като Дона му донесе обяд и още една чаша вода, той изпи водата, но остави храната. Раната го болеше ужасно, а в корема му сякаш препускаха бизони. Знаеше, че трябва да спре, но някакъв извратен демон го подтикваше да продължава. Демон, чието име бе желание.

Беше гладен и разстроен от чувствата си към вдовицата на Коб. Не биваше да желае Дона по този начин. Не биваше да остави друга жена да се вмъква между него и спомена за Утринна мъгла. Нещо повече, трябваше да накара Дона да му каже къде са скрити парите. Друг мъж в неговото положение нямаше да бъде така великодушен с вдовицата на един разбойник, помисли той, а щеше да я принуди да му покаже скривалището или да си понесе последиците.

Дона не можеше да понесе да гледа как Коул копае до припадък. Когато видя кръвта да избива по новата превръзка, която му бе сложила сутринта, тя разбра, че е време да се откаже от мечтите си да използва откраднатите пари, за да започне нов живот. Такива твърдоглави хора като Коул заслужаваха почтено отношение.

Когато го видя да се влачи към колибата, тя изтича да му помогне.

— Защо се инатиш така? Парите не са твои.

— Моята работа е да ги намеря. Мразя провалите — каза той със стиснати зъби. — Като си почина малко, ще продължа да копая. Тия пари трябва да са някъде тук, надушвам ги.

— Тук са — каза Дона, когато Коул се стовари на стола.

Отначало той помисли, че не е чул добре.

— Какво каза?

— Казах, че парите са тук.

Ястребовият му профил стана още по-суров.

— Защо, по дяволите, чака толкова време, за да ми кажеш? За бога, момиче, можех да съм прибрал парите и отдавна да съм се махнал оттук!

Дона вдигна брадичка.

— От Били не съм получила нищо, освен болка и унижения. Длъжник ми е. А сега е мъртъв — защо да не получа и аз нещо заради

всичките нещастия, които ми е причинил?

— Първо, парите не принадлежаха на Коб и не са и твои.

В сините очи на Дона се разгоря застрашителен пламък.

— Кой ти е дал правото да се правиш на съдия? Не разбираш, нали? Не можеш да си представиш какво трябваше да изтърпя през тези пет години. Бях на петнайсет, когато Били ме купи; дете, никога не познало любов и внимание. С тези пари можех да си осигуря много по-добър живот от този, който познавам. Без тях съм нищо.

Тя закрачи из колибата с все по-нарастващо вълнение.

— Сега можеш да си вървиш. Ще ти покажа къде са парите и можеш да се махаш.

— А ти какво ще правиш? — запита Коул помрачнял, независимо че мисията му щеше да приключи успешно.

Та това му е работата, по дяволите, какво не разбира?

— Знам, че има някакви публични домове в Додж. Май ще мога да си намеря място там. Или — изстреля тя — мога да почакам тук Сам и Спайдър да дойдат, да си търсят дела и да се помъча да им обясня, че парите ги няма. Ако имам късмет, може да ме оставят жива и да стана тяхна курва.

Коул скочи от стола. Не можеше да слуша Дона да говори за себе си по такъв унизителен начин. Стигна до нея с две крачки, сграбчи раменете й и я разтърси грубо.

— По дяволите, Дона, не говори така! Ще получиш наградата за Коб и Райли. Може би ще успея да ти издействам награда от железниците, задето си върнала парите. Няма нужда да се продаваш.

— По-скоро ще се продавам, отколкото да приема милостиня от тебе.

Втренченият му поглед я прикова на място.

— Какво съм ти направил, по дяволите?

Накара ме да искам неща, за които само съм мечтала. Накара ме да копнея за внимание, загриженост… любов. Но не изрече това на глас.

— Ти дойде тук — отрони тя.

И нищо вече не е като преди.

Коул не можеше да не се възхити на смелостта на Дона. Беше толкова храбра. Толкова преливаща от живот и страст. Дори жестокото отношение на Коб не бе пречупило духа й.

— Имам да върша работа, Дона. Препитавам се, като намирам откраднатите неща.

Тя го изгледа право в очите, с войнствено изражение и предизвикателно святкащи очи.

— Ами аз от какво ще се препитавам?

Предизвикателството бодна Коул. Защото упрекът й му причиняваше угризения, макар че подобно нещо не би трябвало да прави впечатление на закоравял мъж като него? И вместо да търси какво да отговори, той повдигна лицето на Дона, вгледа се в разкошната мекота на устните й и само след миг притисна устни в нейните. Когато се докоснаха, между тях сякаш избухна пламък. Той я зацелува дръзко, жадно, вкусваше я, без да може да й се насити.

Дона потръпна, когато сетивата й се разбудиха и разпалиха спящата страст. Тя изстена ниско и гърлено, но не можа да си наложи да го спре. Тялото й пламтеше под ръцете му, той обхвана гърдата й и я накара да набъбне и да натежи. Пръстите му напипаха зърното и то щръкна. Дона издаде нисък звук, когато ръцете му се плъзнаха по-надолу, обхващайки закръгленото й задниче, и я притиснаха, зачервена от възбуда, към неговата ерекция. Тя усети това, изпадна в паника и откъсна устата си от опияняващите му целувки.

— Не, моля те! Не искам това!

— Не можеш да ме заблудиш — каза Коул с пресекващ от жажда глас. — Знаеш ли как наричат такива жени като тебе? Драки.

Тя си пое остро дъх.

— Не е честно. Не съм такава.

Желанието му се бе поуталожило, а заедно с това се връщаше и здравият му разум. Топлината на тялото й, избликът на страстта й, нежното й ухание го бяха накарали да забрави, че не е негова и не може да я вземе.

— Знам, че не си — съгласи се Коул. Пусна я нерешително и се дръпна назад. — Сега вече съм добре. Кажи ми къде си скрила парите. Колкото по-скоро си тръгна, толкова по-добре и за двама ни. — Погледна я в лицето с мрачно изражение. — Ти си изкушение, на което май няма да мога да устоя. Знаеш, че те искам. Това не ми харесва, но нищо не мога да направя.

Дона потръпна, усещайки как топлината му се отдръпва заедно с него. Какво й става? Мразеше да я докосва, който и да било мъж, но бе

позволила на Коул да я целува и да я гали, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Още повече се уплаши, като осъзна, че иска всичко, което Коул бе обещал да направи с нея.

Той искаше да се любят.

Дона дори не знаеше какво е това, да се люби с някого. Коул бе казал, че няма нищо общо със съвкуплението. Каза, че щяло да й хареса. Ами ако?…

— Готова ли си сега да ми покажеш къде са парите?

Тя мина покрай него с изправен гръб и излезе навън. Коул я последва. Заобикаляйки многото дупки, които бе изровил в двора, тя го поведе по пътеката към реката.

— Коб е скрил парите толкова далече? — учуди се Коул.

— Да. Тръгнах след него и видях къде ги скри. Имах намерение да ги взема и да изчезна, след като той се махне или когато се напие като кютук. Но за нещастие той така ме преби, че не можах да тръгна веднага. Ужасно се зарадвах, когато излезе от колибата. Тогава ти се появи и съсипа всичко.

Коул не видя нищо, по което да познае къде са скрити парите.

— Добре, къде са? — запита той с нарастващо любопитство и се отпусна на едно кухо дърво.

Рамото го болеше доста. Беше се преуморил с копаенето.

— Седиш на тях.

Той скочи на крака.

— Какво?

Дона коленичи, бръкна в единия край на кухината и измъкна оттам чувал от зебло. Бутна го към Коул, сякаш беше пълен с нещо опасно.

— Ето, вземи ги! Получи каквото търсеше, сега си тръгвай.

Обърна се рязко и се затича към колибата, оставяйки Коул сам с парите, загледан след нея със слисано изражение. Бе дошъл тук само заради тях. Въпреки това се чувстваше объркан. Все едно беше малко дете и някой му бе взел бонбона от ръцете.

Въздъхна и тръгна бавно подир Дона. Когато влезе в колибата, тя беше заета да готви вечеря.

— Сега ли ще тръгваш, или ще чакаш до утре сутрин? — запита тя с безизразен глас.

Коул трябваше да размисли. Налагаше се да се съобрази с обстоятелствата, да вземе някакви решения. Не беше толкова просто, колкото звучеше от устата на Дона. Как така просто да си отиде и да я остави, като знае какво може да стане с нея, щом той замине? Ако не умре от глад, ще стане плячка на зверове в човешки облик. Всякаква паплач ще започне да се навърта около колибата й. Мисълта, че Дона може да потърси препитание в публичен дом, го накара да изскърца със зъби. Тя не беше курва. Просто беше правила това, което е трябвало, за да оцелее.

— Ако всичко при тебе е наред, ще остана за през нощта. Това копане доста ме умори.

Тя го погледна загрижено. Лицето му бе станало пепеляво. Видя петно от кръв на ризата му и разбра, че раната се е отворила. Какъв инат.

— Ти кървиш. Я седни. Ще ти сменя превръзката и ще видя колко си си навредил.

Коул седна послушно на единия от двата разклатени стола, а Дона се върна при печката, за да налее в една чаша гореща вода от чайника. Сложи водата на масата и намери чисто парче плат.

— Може да боли — предупреди го тя, докато махаше превръзката, залепнала за раната. Когато я свали, изохка. Краищата бяха подпухнали и кървави.

— Инфектирано ли е? — запита Коул, мръщейки се от болка, докато тя махаше остатъците от превръзката.

Дона прехапа устни, разглеждайки раната.

— Раздразнил си я, но не мисля, че е инфектирана. Това копаене…

— Можеше да го предотвратиш, само с една дума.

Срещна погледа му, без да трепне.

— Да, можех. Сега стой мирно, докато ти сложа нова превръзка.

Започна да действа мълчаливо. Прецени, че Коул е изтощен, затова не искаше да го изморява с разговори. Не че той щеше много да се заинтересува от това, което тя би казала… сега, щом вече имаше това, за което бе дошъл. Здравият разум й подсказваше, че вниманието и загрижеността му са били само уловка, за да намери парите. Мъжете бяха еднакви. Всичките им намерения бяха нечисти. Зад всичките им постъпки се криеха задни мисли.

— Готово — каза тя и отстъпи назад, оглеждайки постижението си с критично око. — Не се движи. Вечерята скоро ще бъде готова.

— Благодаря.

Коул искаше да каже още нещо, но нямаше право. Искаше да й каже, че ще я защитава, но не беше вярно. Искаше да каже, че след като си замине, всичко с нея ще е наред, но не беше свикнал да лъже. Искаше… О, господи, като помислеше за това, което наистина искаше от Дона, му ставаше едновременно горещо и студено.

Вечеряха и Коул стана да помогне на Дона да отнесе чиниите в умивалника. Беше се стъмнило и газената лампа пъдеше сенките към най-далечните ъгли.

— Недей — изрече рязко Дона. — Уморен си. Върви да легнеш. Аз ще спя на постелките тази вечер.

— Дона — каза Коул и я обърна към себе си, — не искам това и ти го знаеш. Искам да легнеш в леглото при мене. Искам да се любя с тебе.

Усещаше горещите му ръце на раменете си, пламъци плъзваха по цялото й тяло. Тя вдигна очи към него. Острите очертания на скулите му се виждаха ясно под изпънатата кожа, премигващата светлина правеше лицето му още по-сурово, а очите му искряха със смарагдов блясък. Дона съзря жаждата му и в гърдите й нахлу страх.

— Боиш ли се от мене, Дона? Не трябва. Разбирам, че мъжете са ти причинявали само болка, но искам да променя това. Ела в леглото с мене. Нека ти покажа, че не всички мъже са животни. Знаеш ли какво искам да направя с тебе?

Дона се ококори смаяна. Не можеше да говори, не можеше да мисли. Само успя да поклати отрицателно глава.

— Ще ти кажа — и Коул я привлече към бедрата си, за да й докаже колко я желае. — Няма да боли, ще има само наслада. — Погледът му се плъзна към гърдите й. — Знаеш ли, че имаш хубави гърди? Видях те веднъж гола. — Тя ахна, но той продължи. — Последвах те до брега на реката и те гледах как се къпеш. Искам да те галя цялата, с ръце и с устни. Искам да вкуся всеки инч от тебе. Искам да взема гърдите ти в устата си и да смуча зърната ти. Искам да те чуя как стенеш и викаш името ми с радост, а не с болка.

… Искам да те доведа до кулминация с уста и с ръце. Знаеш ли колко хубаво може да бъде това? Не, по изражението ти виждам, че не

знаеш за какво говоря. Но ще разбереш, ако ми позволиш да ти покажа. Най-хубавото ще дойде, когато бъда вътре в тебе. — Той затвори очи и стисна силно раменете й. — Когато бъда в тебе, ще те доведа бавно до върха и това ще бъде много по-красиво от всичко, което някога си познала.

— Не! Спри! — викна Дона и запуши уши. — Лъжеш! Получи каквото искаше. Защо ме измъчваш?

— Проклет да съм, ако знам — отвърна Коул, копнеейки да вкуси устните й. — Може би защото съм близо до тебе и също се измъчвам.

— Аз съм грозна и слаба, и… и съм метиска.

Коул поклати отрицателно глава.

— Ти си красива. — Взе кичур от дългата й коса, поднесе го към устните си и го остави да се плъзне между пръстите му. — Косата ти е като коприна. Черна като нощта и уханна като нея. — Целуна я по устните. — Устата ти е сочна и мека, мога да я целувам до безкрай. — Взря се в очите й. — Очите ти са толкова сини, че съперничат на небето. — Докосна бузата й, после бавно плъзна ръце надолу и обгърна гърдите й. — Кожата ти е гладка и златиста. Вярно е, че си малко слабичка, но имаш съвършени гърди. Не искаш ли да разбереш какво е да легнеш с човек, който ти се възхищава?

Дона поклати глава, за да изгони от нея греховните картини, които Коул бе изградил в представите й. От тях цяла пламваше отвътре. Почувства как тялото й омеква и се опита да не обръща внимание на туптящото усещане между бедрата си. Удоволствие с мъж? Има ли изобщо такова нещо? Тя се съмняваше, въпреки че тялото й го желаеше. Явно Коул дълго време не бил с жена и тъй като тя сега е наблизо…

— Не вярвам на нищо от това, което каза — възрази тя, изтръгвайки се от ръцете му.

Опасно беше да стои толкова близо до него. Разсейваше се, не можеше да мисли ясно.

— А би трябвало — каза Коул с искрено съжаление в гласа.

— Не мога — протестира Дона, връщайки се към чиниите. — Утре си заминаваш. Дори да е вярно това, което ми наговори, не мога да направя това, което искаш. Аз не съм курва. Били не…

— Какво Били?

Тя вдигна рамене. Какъв смисъл имаше да казва на Коул, че всъщност е девствена?

— Няма значение, не е важно.

— Да не би Коб и хората му да са ти направили нещо?

Тя го погледна с крайчеца на окото.

— Какво те интересува?

Въпросът й го стресна. Наистина… Не я познаваше толкова отдавна, та това да го засяга. Но за своя изненада установи, че Дона не му е безразлична.

— Аз не съм някой безсърдечен мръсник. Имах да свърша една работа и я свърших.

Дона го загледа с неразгадаемо изражение.

— Щом искаш да тръгнеш утре, трябва малко да си починеш. Не си толкова силен, колкото смяташ. Загуби много кръв.

— Може би си права — каза Коул и се обърна. Не можеше да убеди тялото си, че не я желае. — Тази вечер ще спя на постелките. Това е твоята къща, твоето легло — нямам право да ти ги отнемам. Лека нощ, Дона.

Тя не посмя да отвори уста. Думите му я объркваха. Само като си помислеше за тези неща, долу ниско в корема й почваха да пърхат пеперуди. Докато той й говореше какво иска да направи с нея, тя осъзна, че копнее да изпита тези неща поне веднъж в живота си.

Докато Коул се събличаше и се пъхваше под завивките, Дона гледаше настрани. Доизми чиниите, изгаси лампата, навлече нощницата и си легна. Нощта бе много топла, тя не можеше да заспи и само се въртеше. Почака Коул да заспи и когато чу равномерното му дишане, стана от леглото. Напипа парче сапун и една кърпа и излезе от колибата.

Коул моментално се събуди от тихите й стъпки. Отвори очи точно навреме, за да види бялото петно, изчезващо през вратата. Премести поглед към торбата с парите, която лежеше до него. Беше си на мястото. Дона не се бе опитала да я открадне. Той стана, бързо обу панталоните и ботушите и я последва. След миг разбра, че тя се е запътила към реката.

Дона спря на брега да се порадва на играта на лунните лъчи върху къдрещата се водна повърхност. Гледката бе омагьосваща. Тя

вдигна лице към свежия ветрец, усещайки с наслада как прохлажда кожата й. Нощницата лепнеше по нея, очертавайки всяка извивка на тялото й.

Коул стигна до реката и застина на място; разбра, че Дона е дошла просто да се изкъпе. Заповяда си да се отдалечи. Но после тя съблече нощницата и добрите му намерения се изпариха. Тя изглеждаше като златна богиня, с отметната назад глава и лице, окъпано в лунни лъчи. Развълнуван от гледката, Коул въздъхна, когато тя влезе в реката.

Дона потопи глава в спокойно течащата река и я насапуниса. Бе затворила очи, затова не видя Коул, който се приближи и седна на пъна, в който доскоро бе стояло скрито нечестно спечеленото съкровище на Били Коб.

Грациозна е като газела, помисли Коул, когато Дона изви гръб и потопи коса във водата, за да я изплакне. Затаи дъх, като я видя да загребва вода с шепи и да плиска гърдите си. Подтикван от бушуващото си желание, той свали ботушите и панталоните и влезе във водата.

Дона чу шум зад себе си, обърна се и отмахна дългата коса от очите си. Видя, че е Коул, и отначало почувства облекчение. Против волята си плъзна поглед към слабините му и облекчението се превърна в шок. Той беше се втвърдил, ужасно възбуден. Очите й проследиха ивицата къдрави косми, които слизаха от широките му гърди към стегнатия корем, и накрая спряха върху члена му, който се издаваше, втвърден и набъбнал, насред гнездо от по-тъмни косми.

— Мога ли да дойда при тебе? — запита Коул и нагази във водата, приближавайки се към нея. — Една баня много ще ме освежи.

— Мислех, че спиш.

— Спях, докато не те чух да излизаш от колибата. Искаш ли да ти измия гърба?

— Разбира се, че не! Оставям ти цялата река. Аз свърших.

И тръгна към брега, държейки се далече от него. Изведнъж кракът й пропадна в някаква дупка и тя потъна. Изплува, плюейки вода.

Коул я подхвана и я притегли към себе си.

— Добре ли си?

— Ще бъда, когато ме пуснеш. — Погледът й попадна на превръзката, закриваща раната му. — На твое място нямаше да я мокря. Откритите рани винаги могат да се инфектират.

Вместо да отговори, Коул я взе на ръце и я понесе към брега.

— Какво правиш?

— Избягвам инфекцията.

— Пусни ме.

Когато се докосна до Коул, Дона почувства, че кожата й пламва. Разтревожи се. Никога преди не бе изпитвала желание и не знаеше какво да прави.

Той се засмя.

— Много добре.

Впи напрегнат поглед в нея, докато голото й тяло се плъзваше надолу, плътно притиснато до неговото, за да й позволи да усети твърдостта на слабините му.

После вдигна лицето й към себе си и я целуна, впил устни в нейните. Целува я дълго и страстно, хапейки нежно устните й, докато Дона най-накрая ги открехна, за да поеме езика му. Целувката сякаш нямаше край, езикът му се вмъкваше и измъкваше в същия ритъм, в който слабините му се притискаха към нейните. Досега тя не бе знаела, че може да има и такива целувки, че може да съществува такова божествено усещане.

Когато той се откъсна от нея, Дона трепереше така силно, че не можеше да направи и крачка. Погледна към нощницата си, която лежеше на тревата, само на няколко крачки от нея. Коул разбра затруднението й, грабна дрехата и й я подаде.

— Май не съм ти толкова безинтересен, колкото си мислиш, момиче. Защо трепериш?

Треперя, защото ме караш да мечтая за неща, които не разбирам.

— Студено ми е — изрече Дона със задавен глас, докато обличаше нощницата през главата си и я спускаше по голото си тяло.

— Лъжеш — предизвика я Коул. — Искаш ме, но те е страх да си го признаеш.

Тя го погледна, съвършено объркана, после се обърна и побягна.

6.

Коул влезе в колибата и видя Дона застанала до леглото. Стоеше вцепенена в кръга златиста светлина, хвърлян от лампата, с изплашено и несигурно изражение. Сърцето му почти спря да бие, когато тя пристъпи към него с такава решителност, от която дъхът му замря.

Дона знаеше какво предлага на Коул. За няколкото минути, достатъчни, за да стигне от реката дотук, тя бе взела стряскащо решение. Искаше той да й покаже какво е страстта. Искаше да разбере какво е любовта с мъж, различен от Били Коб колкото денят от нощта. Нямаше представа какво й готви животът, след като Коул си отиде, затова искаше да отдаде девствеността си на онзи, когото сама е избрала. На мъж, който ще я вземе нежно, а няма да я изтръгне насила от нея.

Тя застана пред него, плахо хвана ръката му и я вдигна към гърдите си. Мъчителна въздишка се изтръгна от гърлото на Коул.

— Какво става, Дона?

Тя облиза пресъхналите си устни. И в най-разюзданите си мечти не си бе представяла, че доброволно ще се отдаде на някой мъж.

— Аз… искам всичко, което ми обеща, Коул. Поне веднъж в живота си искам да почувствам наслада.

Коул остана като гръмнат. Думите й така го възбудиха, че трябваше с усилие на волята да се сдържи да не я хвърли на леглото и да я пронижe яростно. За щастие, здравият разум надделя. Ако се съди по думите на Дона, тя никога не бе изпитвала наслада; искаше му се именно той да й покаже върховното удоволствие, да я доведе до него бавно, с нежни ласки и милувки. Молеше се да издържи, да успее да забави собственото си удовлетворение, докато тя не постигне своето.

— Сигурна ли си, скъпа? Няма да те насилвам.

Дона погледна в дълбините на зелените му очи, така сигурна, както никога дотогава.

— Да.

Коул изпусна остро дъх.

— Дай да махнем нощницата.

И той я издърпа и я захвърли настрана. Остана да я съзерцава няколко безкрайно дълги мига.

Дона усещаше горещия му поглед да се плъзга по нея и искаше да се скрие. Знаеше, че не е красива, а Коул така дълго стоя притихнал, че тя се побоя, да не би да я намира грозна. Притисна ръце до гърдите си и погледна към нощницата. Това беше грешка. Как можа да помисли да се сравнява с другите жени, които е познавал Коул?

— Не, не се крий от мене — прошепна той, сваляйки ръцете й от гърдите. — Говорех напълно сериозно, когато ти казах, че си хубава.

Тя стоеше, без да откъсва очи от неговите.

— Благодаря ти, че ме излъга. Караш ме да се чувствам красива.

— Искам да те накарам да се чувстваш нещо много повече — отрони Коул, напълно искрен, грабна я на ръце и я отнесе към леглото. Вгледа се в лицето й под слабата светлина и докосна леко бузата й. — Лицето ти вече е оздравяло, а ти си толкова хубава, колкото винаги съм подозирал.

— Но аз не съм хубава.

— За мене си. Гърбът още ли те боли? Ще се опитам да не ти причинявам болка. Ако направя нещо, което не ти харесва, само ми кажи и ще престана. Искам тази нощ да чувстваш само наслада.

— Гърбът ми е почти оздравял — каза Дона, озадачена от думите му.

Трудно й бе да повярва, че някой мъж може наистина да се интересува от удоволствието и нуждите на жената, с която спи. Просто не й се вярваше, след всичко, което бе преживяла с Били.

— Сега ще те целуна, Дона — прошепна Коул и й се усмихна. — Отвори устните си за мене.

Той я прегърна и доближи лице до нейното. Дона откехна устни и забеляза като през мъгла, че по брадичката и бузите му е набола червеникава брада. Изглеждаше мека, не като твърдата четина на Били, и тя прокара предизвикателно пръсти по бузата му. Допирът я накара да потръпне. Беше като магия.

Устата на Коул завладя нейната. Пламъци плъзнаха по плътта й, когато целувката му стана още по-дълбока. Чувстваше ръцете му по цялото си тяло, как обхващат гърдите й, как пръстите му дразнят зърната й и ги карат да се втвърдят. Изстена разочаровано, когато той я

пусна, но ахна, като усети ръцете му да се спускат надолу, танцувайки предизвикателно по кожата й, как спират, за да изследват пъпа й, изпращайки огнени езици по чувствителната кожа на корема й.

За първи път в живота си Дона искаше да достави удоволствие на някой мъж, но не знаеше как. Искаше да го накара да усети същите вълшебни неща, които усещаше и тя. Започна плахо да гали Коул с малките си ръце, прокара пръсти по плоските му зърна, после ги заплете в меките червеникави косми по гърдите му. Тялото му бе толкова различно от нейното. Коремът му бе целият в стегнати мускули, търсещите й пръсти откриваха изпъкналите сухожилия по гладкия му гръб.

Дона съзнаваше, че прави нещо хубаво, защото Коул отдели устата си от нейната и изстена. Когато се наведе, за да целуне гърдите й, от гърлото му се изтръгна дрезгав вопъл.

— О, господи, любов моя, докосването ти ме подлудява.

Когато устните му обхванаха плътно зърното й, в нея избухнаха хиляди ослепителни искри. Тя затвори очи, наслаждавайки се на мига, докато Коул изтръгваше неописуеми усещания от тялото й. Дона се изви под него, когато устата му се премести от едната гърда на другата, за да оближе и нея с възбуждащо влажния си и грапав език.

— Харесва ли ти? — запита Коул, докато тя се гърчеше под него.

Гореща вълна я обля от глава до пети.

— О, да, чувствам се… великолепно.

— Това не е всичко, любов моя, далеч не е всичко.

Сякаш за да потвърди думите му, ръката му се спусна надолу, сред гъстите тъмни косми над мястото, където се съединяваха бедрата й. Тя замръзна, но после се отпусна, когато той я целуна и топлината на устата му пропъди страховете й. Едва се бе съвзела от целувката му, когато почувства как пръстът му се вмъква в нея, разпалвайки желанието й. То я прониза така дълбоко, че тя цялата се разтрепери. Устните му, които смучеха властно гърдите й, и пръстите му, които влизаха и излизаха от нея, я накараха да полудее от желание.

Твърдите, топли устни обсипваха тялото й с неспокойни целувки и всяваха паника във всички места, до които се докосваха. Дъхът й излизаше на къси, неравни тласъци. Не можеше да мисли за нищо друго, само за Коул и за прекрасните, възбуждащи неща, които той правеше с нея.

— Ти си гореща и влажна за мене, скъпа — прошепна Коул до устните й, докато ръцете му изследваха горещия й център. Той намери едно място, чието съществувание тя не бе и подозирала, където само едно докосване пораждаше несравнима наслада. Тя извика и потръпна цялата. — Готова си за мене, любов моя.

— Не знаех, че може да бъде така — изхленчи Дона, дишайки едва-едва.

— И става още по-хубаво.

Коул пъхна още един пръст в нея, но тя изстена толкова силно, че той замря.

— Нараних ли те? Ти си страшно стегната.

Неясно подозрение се мярна в главата му, но той го пропъди.

Дона поклати глава.

— Не чувствам болка, а нещо… нещо, което не мога да изразя с думи.

Облиза устни, питайки се дали да му каже, че е девствена. Беше напълно невежа в областта на секса. Той дали щеше да разбере? Дали това щеше да го интересува? Не можеше да мисли, когато ласките и целувките на Коул подклаждаха огъня на страстта в нея.

Милувките му ставаха все по-трескави. Дона се извиваше и пъшкаше. Ръцете му минаваха отново и отново между бедрата й, пръстите му я пронизваха, целите влажни от сладката й мъзга, извисявайки я до върховете на едно велико откритие.

Ослепителна експлозия разтърси Дона. Тя се изви на дъга и застена високо.

Изпаднала в омаята на първия оргазъм в живота си, тя едва разбра как Коул свали панталоните си, разтвори бедрата й с коляно и легна върху нея, заливайки я с вълната на желанието си. Тя стисна зъби, когато го усети между краката си, пробивайки си път в тесния й отвор. Той обхвана седалището й с ръце, вдигна я от леглото и навлезе с мощен тласък в нея. Дона прехапа устни, за да не извика, когато почувства силно разпъване. Уплаши се да не я разцепи на две.

Коул усети съпротива и сви вежди. Нещо не беше наред. Дона като че ли… но не, това не можеше да бъде. Тя е била омъжена цели пет години. Със следващия си тласък той проникна дълбоко в нея. Тя впи в него сините си очи, побеляла от потрес и болка.

Коул замря. Но сега Дона не му позволи да спре, преди да е открила отговорите на всички свои въпроси. Болката нямаше значение. Коул я бе накарал да се почувства на седмото небе и тя искаше още. Искаше го толкова много, че пренебрегна кратката болка от навлизането му. Сграбчи седалището му и го подтикна да продължи, не му позволи да излезе от нея.

Той изглеждаше смутен.

— Нищо не разбирам, Дона.

Но топлината на търсещите й ръце и стягането на утробата й, възбуждаха в него чувства, на който не можеше да се противи. Само внезапна смърт би го възпряла да не влезе още по-навътре в сладката й топлина и да не я отведе заедно със себе си към върха на насладата.

Още един тласък. Тялото му бе страшно възбудено, по челото му светлееха ситни капчици пот. Стигна до бариерата на нейната девственост и застина, взрян в нея; очите му бяха напрегнати, тъмни и решителни. Лицето й бе изкривено от болка, но Дона отмести очи, без да даде никакво обяснение.

— Боже господи! Ти си девствена! Но сега е много късно да спра, любов моя.

Едва изговаряше думите, сякаш това му струваше страшно усилие.

После навлезе дълбоко в нея, разкъсвайки девствената й ципа, разтягайки я с ерекцията си, и я изпълни с един мощен тласък. Когато болката я завладя, Дона изскимтя, стиснала раменете му. Коул й заговори нежно и тя се успокои. След това започна бавно да се движи в нея. Тя почувства как се разтяга, за да го приеме, а болката намалява с всеки следващ тласък. Скоро тялото й свикна с неговата големина и с твърдостта му и тя опита да раздвижи хълбоците си. Коул чакаше само тази подкана.

Направи един тласък, после още един, след това тласъците последваха един след друг, докато Дона усети, че им отговаря, надигайки се към него, докато той навлизаше в нея силно и дълбоко. Освобождението дойде внезапно и тя се потопи в море от заслепяващо удоволствие. Беше по-интензивно и по-разтърсващо от всичко, което бе преживяла само преди няколко минути, когато ръцете му я хвърлиха в бездната на насладата. Коул не спираше да влиза и да излиза, мощните му тласъци следваха един след друг и удоволствието я

заливаше с неспирните си вълни. Дори в най-дивите си мечти тя не бе очаквала, че любенето с мъж би могло да представлява такова нещо. После го усети, как се стяга целият, чу го да вика и почувства как семето му се излива като горещ поток в нея, докато той продължава да се движи.

Накрая трескавите му тласъци престанаха и той се отпусна върху нея, прегръщайки я здраво, сякаш не искаше да я изпусне. След няколко сладки минути той се отмести и легна по гръб. Когато сърцето му престана да бие силно, се обърна към Дона и се надигна на лакът с напрегнат поглед, впит в нея.

— Трябва да ми обясниш.

Дона се направи, че не разбира.

— Аз… нямам представа за какво говориш.

— Мисля, че имаш. — Изправи се рязко, запали лампата и я поднесе към леглото. Разтвори краката й и се вгледа в кървавите петна по бедрата й, после в своя член, още мокър от девствената й кръв. — Ти беше девствена, момиче. Не си спала с мъж. Изобщо. Защо, по дяволите, не ми каза?

Дона се сви.

— Не мислех, че има значение. Каза, че ще ми покажеш какво е наслада и го направи. Забрави девствеността.

— Страшно ми се иска да можех. — Остави лампата до леглото и седна при нея. — Чакам.

Дона въздъхна, не й се искаше да разкрива срама си пред Коул, но не можеше да направи нищо. Били я бе обвинявал, че е ненормална, но Коул току-що бе доказал обратното. Тя бе реагирала експлозивно на ласките му, бе получила наслада и бе дала наслада. Поне мислеше, че на Коул му е харесало онова, което двамата бяха направили.

— Били никога не ми е бил истински съпруг — избъбри Дона. — Обвиняваше мене за това, че не може да бъде мъж. Казваше, че не съм достатъчно жена, за да го удовлетворя. Но вината беше изцяло негова. Веднъж, когато беше много пиян, ми каза, че са го ранили при един банков обир. Много отдавна. Ранили го на такова място, че не му било възможно да…

Коул слушаше смаян.

— Става ми ясно. Значи, Коб не е бил наред като мъж.

Дона почервеня и отмести очи.

— Курвите му правели някои неща, но аз отказах.

— И той те биеше, когато не е можел да спи с тебе както трябва — предположи Коул.

— Изливаше гнева и огорчението си върху мене. Биеше ме, когато искаше секс и не можеше да го направи. Биеше ме дори ако погледна някой от неговите хора. Лъжеше, че правим в леглото всякакви неща, за да изглежда, че редовно спи с мене. Единствената причина, поради която не ме делеше със своите хора, беше страхът, че ще разберат, че съм девствена. Не искаше репутацията му на мъжкар да пострада.

— Защо, по дяволите, се е оженил за тебе, след като не е можел да те използва така, както е искал?

— Бях много млада — изрече бавно Дона. Очите й се замъглиха от спомена за времето, когато беше наивно момиченце. — Били се надяваше, че младостта ми ще му даде сили, но не стана така. Хората му не подозираха, че е половин мъж. Държеше ме като доказателство за мъжествеността си. Разправяше лъжи за това, какво правел в леглото с мене, но бях благодарна, че не ме дава на своите приятелчета.

Колкото повече чуваше Коул, толкова повече му се искаше да съживи Били Коб и да го нареди така, както никога досега. Искаше да го смачка като насекомо, да го къса парче по парче и да му причинява невъобразима болка.

— Защо не избяга, когато Коб го е нямало? Можеше да се обърнеш към закона.

Дона се изсмя подигравателно.

— Бях на петнайсет години. Ужасно се страхувах от Били. Страх ме беше от това, което може да ми направи, ако избягам и ме хване. Освен това, нямаше къде да отида. Страхувах се да не попадна в затвора само защото съм жена на Били. Ако идех при баща си, той щеше или да ме върне при Били, или да ме продаде на някой друг, също толкова жесток. Като станах по-голяма и по-умна, разбрах, че трябва да избягам или да рискувам Били да ме пребие до смърт. Няколко пъти се опитвах да бягам. Не стигах далече. Били винаги ме намираше и ме биеше толкова жестоко, че дни наред не можех да помръдна.

Коул не можеше да понася да слуша повече как Дона е страдала в ръцете на Били Коб. Когато тя захлипа, той я прегърна и я залюля нежно.

— Не плачи, любов моя. Забрави Коб. Той вече никога няма да те нарани. Заровен е в Буут Хил, точно където му е мястото.

— Но има други като него — изхълца Дона.

Замислила се бе за бъдещето си. Щом Коул си замине, ще я нападнат такива негодници като Били. Сам и Спайдър все още се навъртаха наоколо. Къде да се скрие от тях?

— Те няма и с пръст да те докоснат — обеща Коул.

Вече бе решил, че няма да я остави сама и незащитена. Не беше обмислил още подробностите, но в главата му се зараждаше идея; идея, която щеше да я отдалечи от пътя на злото. Само трябваше да я накара да се съгласи. А дори да не се съгласи, ще направи каквото е нужно, за да осигури безопасността й.

Дона искаше да вярва на Коул, но знаеше как постъпват мъжете, а по света подобните на Били Коб бяха повече от тези като Коул Уебстър. Освен това, какво можеше да направи Коул, за да я защити, когато се заеме с друга задача? Нищо. Абсолютно нищо.

— Повярвай ми — настоя той, забелязвайки скептичното й настроение.

— Не е лесно да повярвам, след като съм се убедила от личен опит колко долни могат да бъдат мъжете.

Тя се отдръпна и усети лека болка между краката си. Изстена тихо. Коул я чу и почувства вина.

— Боли ли те? Трябваше да ми кажеш, че никога преди не си била с мъж. Щях да бъда по-нежен.

— На практика не е точно така — каза Дона, спомняйки си допира на ръцете на Били и какво правеше, за да накара мъжествеността си да се помръдне. Мразеше всяка секунда от тези спомени.

— Що се отнася до мене, е така — каза Коул и се изправи рязко. — Лежи мирно. Ще видя какво мога да направя, за да се почувстваш по-добре.

Наля вода от каната в един леген, намери меко парче плат в шкафа и се върна при леглото.

— Разтвори си краката, любов моя.

Дона се поколеба доста дълго. На Коул това не му хареса, той коленичи между бедрата й, разтвори ги полека с колене и започна да я бърше с мокрия плат. Изтри я много внимателно. После изми и себе си, усещайки нейния поглед, долавяйки как червенина обагря бузите й. Когато свърши, остави легена настрана и й се усмихна.

— Сега по-добре ли си?

Тя кимна, премествайки поглед към онази част от него, която изведнъж и доста видимо се бе уголемила. Не само се чувстваше по-добре, но допирът му бе породил у нея желание. Сега, когато знаеше каква наслада може да й даде Коул, не можеше да не я пожелае още веднъж, преди той да си иде завинаги.

Коул се вмъкна в леглото и я привлече към себе си. Ръцете му обхванаха гърдите й с властен жест и ги повдигнаха към устата му, която ги обсипа с целувки. Дона почувства как зърната й набъбват, когато той ги захапа леко и ги засмука едно след друго. Тя изстена. Тялото й сякаш вече не й принадлежеше. Коул я бе събудил за страстта и тя искаше отново да изпита това великолепно усещане. Задържа главата му, докато той я смучеше, и слушаше дрезгавите му стонове, отговаряйки им с леки въздишки.

Коул изведнъж се отдели от нея, отдръпвайки се нерешително.

— Съжалявам, любов моя, не биваше да го правя. Разранена си. Това ти е първият път. Просто много… по дяволите, искам те пак.

Дона изпъшка разочаровано, когато усети топлината на Коул да се отдалечава от нея. Посегна към него.

— Не! Не ме оставяй. И аз те искам. Цял живот ми е било отказвано това удоволствие.

Коул й отправи усмивка, която стопли цялата й душа. После жадната му уста покри нейната. Ръцете му я обвиха, започнаха да галят шията, гърдите й корема й. Милваше хълбоците й, острите връхчета на гърдите й, набъбналите й, болезнени слабини.

Дона чувстваше как в нея се събира експлозивна сила. Заобленият връх на твърдия му член нежно се триеше в нея, показвайки колко силно я желае. Тя го докосна. Отначало бе плаха, но когато Коул обви ръката й около себе си, тя не можа да не погали кадифената твърдост, пулсираща в дланта й.

— О, господи.

Той потрепери и затвори очи, разтърсен от екстаз, докато тя го галеше; хълбоците му се извиха нагоре, притискайки се към дланта й. Позволи й да го гали още няколко мъчителни минути, после отмести ръката й. Дишаше тежко, стиснал зъби, борейки се с настоятелното желание да я обладае.

— Стига! Искам да свърша в тебе!

Застана на колене и бързо разтвори краката й. Проникна в нея и започна да се движи с мощни тласъци. Дона престана да разсъждава, тялото й реагираше спонтанно на неговото желание, а в същото време той влизаше и излизаше, докарвайки я все по-близо до ръба на лудостта. Изтънченото мъчение продължаваше още и още… докато тя извика дрезгаво, стигайки до върховното, разтърсващо удовлетворение. Горещи вълни се гонеха в нея, като в мъгла чу Коул да вика името й.

След миг той се стовари по гръб на леглото и я привлече върху себе си. Гърдите му се надигаха тежко, липсваше му въздух. След смъртта на любимата си Утринна мъгла никога не се бе чувствал така с никоя жена.

Дона се сгуши в него. Нямаше нужда от думи; тялото й бе живо свидетелство за щастието й. Бе събрала достатъчно спомени, за да траят цял живот. Утре Коул щеше да тръгне по своя път, а тя щеше да продължи да влачи безрадостното си съществуване, сякаш той никога не бе влизал в живота й. Нямаше да има пари, нямаше да има как да се издържа, но щеше да оцелее. Беше жилава. Бе оцеляла след жестокостите на Били през всичките тези години, нали? Затвори очи и се остави на съня.

Коул почувства как Дона се отпуска до него, чу равното й дишане и разбра, че е заспала. Добре, помисли той. Не знаеше как ще реагира на плана му за нея, щеше да чака до утре, за да подхване тази тема. Това би предизвикало огромно сътресение в живота й, но беше нещо, което трябваше да направи. Ако не поемеше отговорността за нея, бъдещето й бе обречено.

Какъв живот можеше да очаква Дона, след като той си тръгне? Всеки мъж наоколо щеше да поиска да я направи своя курва, а той не можеше да позволи това да се случи. Плановете му за нейното бъдеще бяха далеч по-хубави и много по-безопасни от всичко, което тя би

могла сама да си уреди. И той заспа, доволен, че е осигурил така добре бъдещето на Дона, поне в собствените си намерения.

— Има ли някой тук?

Силно чукане по вратата разбуди Коул от дълбокия му сън. Надигна се уморено, усещайки ароматната топлина на жената, свита до него, и силното слънце, което нахлуваше в колибата.

— Коул! Обади се! Тук ли си?

Резето изтрака и след секунда вратата се отвори. Силните слънчеви лъчи очертаха фигурата на някакъв мъж. Беше едър, набит, с пистолети, препасани на хълбоците. Застана за миг на вратата, готов да изтегли оръжията, и огледа колибата. Видя Коул в леглото и се успокои.

— Е, проклет да съм. Не мислех, че ще те намеря да спиш толкова късно сутринта. Болен ли си, какво ти има?

Още не беше видял Дона, която лежеше мирно до него.

— Добро утро, Санди. Питах се кога ще дойдеш — каза Коул, търкайки сънено очи.

Преди да отметне одеялото, разбра, че Дона се е събудила и се взира ужасена към вратата, и го пусна обратно.

Санди влезе в колибата и се приближи към леглото. Широката му усмивка угасна, като видя дребната женска фигурка, която се опитваше да се скрие зад Коул. Смути се, почервеня и отстъпи.

— О, извинявай, Коул, не знаех, че не си сам. Ще те почакам отвън. Извинявайте, госпожо — и докосна шапката си, обръщайки се към Дона.

Извърна се рязко и изхвърча от колибата.

Дона придърпа одеялото над голите си гърди и бавно се надигна.

— Кой беше това?

Коул се протегна и се усмихна.

— Партньорът ми, Санди Джонсън. Чаках го да дойде. Преследваше остатъка от бандата на Коб. Сигурно ги е проследил чак до Додж. Може да е питал шерифа и да е разбрал къде съм. Ще се облека и ще поговоря с него. Викни ни, когато закуската бъде готова.

— Искаш да приготвям закуска за него? — изписка ужасено Дона. — След като ни видя така в леглото?

— Санди е възрастен човек, любов моя. Сигурен съм, че каквото и да види, няма да се учуди. Ще го харесаш. Обещавам ти.

Коул се облече бързо и излезе отвън. Дона се облече, само че по-бавно от него, питайки се как ще погледне партньора му в лицето. Но се успокои, като се сети, че може би от утре нататък никога повече няма да види нито Санди Джонсън, нито Коул Уебстър.

— Шерифът ми каза къде да търся колибата — каза Санди, когато Коул излезе отвън. — Не каза, че има жена при тебе.

— Дона е жената на Коб.

— Не знаех, че тоя мръсник имал жена. Шериф Тайлър каза, че Коб е погребан в Буут Хил, а Дюк Райли чака в затвора да го обесят. Проследих Райли, Пикънс и Луис чак до Додж. Виждал си ли Пикънс или Луис?

— Не исках да убивам Коб, но той не ми даде никакъв избор. Пикънс беше тук. Издебна ме и ме рани в рамото. Сигурен съм, че и аз го раних. Не съм виждал Луис, но се обзалагам, че се навърта наблизо.

— Искат плячката от влаковия обир. Намери ли парите?

— Вчера ги открих.

Коул не обясни защо намирането на откраднатите пари му е отнело толкова време, а Санди не попита.

— Ами жената? Замесена ли е в тая работа?

— Не забърквай Дона — изръмжа Коул. — Невинна е. Коб я е третирал като животно през всичкото време, откакто е омъжена за него. Тя няма участие в грабежите.

Санди изгледа изпитателно Коул.

— Не се горещи толкова. Не я обвинявам в нищо. Работата ни е да върнем парите — свършихме я. Сега работата на шерифа е да изправи бандата пред съда.

Дона провря глава през вратата и извести, че закуската е готова. Санди я огледа и подсвирна.

— Много приятна жена, Коул. Метиска, ако не се лъжа. — И поклати глава озадачен. — Изненадваш ме. Не е в твой стил да се забъркваш с жена, когато изпълняваш задача. Ако тя е жената на Коб, може би я е споделял с хората си. Обикновено си по-взискателен спрямо жените, с които лягаш.

Коул усети, че никога повече не му се е искало да удари някого. Но Санди му беше приятел и може би го познаваше по-добре от другите.

— Дона не е такава, каквато си мислиш — каза той, стиснал зъби. — Били са женени с Коб пет години, но фактически е била невинна, преди аз… Няма значение, подробностите не те интересуват. Ела вътре и се запознай лично с нея. Тя е добра готвачка, няма да останеш разочарован.

Дона поднесе питки, яйца и бекон на изгладнелите мъже и се обърна, за да донесе кафето.

— Дона, запознай се с партньора ми Санди Джонсън.

Тя кимна кратко. Страхуваше се да срещне погледа на Санди, боеше се, да не би да осъжда лекомисленото й държание с Коул. Забеляза, че е хубав мъж, може би една-две години по-възрастен от Коул, с пясъчно — златиста коса. Лицето и ръцете му бяха изгорели от слънцето и по цвят не се различаваха много от косата.

— Здравейте, госпожо — каза Санди, свали почтително шапката си и я окачи на облегалката на стола. — Тая кльопачка мирише адски вкусно.

— Седни, Дона — подкани я Коул, когато видя, че тя се колебае.

Тя кацна на ръба на трикраката табуретка, която Коул придърпа към масата, впила поглед в чинията си, и започна да яде на малки хапки. Ако се бе заслушала в разговора, щеше да разбере, че двамата мъже се интересуват повече от връщането на парите, откраднати от влака, отколкото от нейната личност.

— Франк Уилямс ще припадне, като види липсващите пари — каза Санди, натъпквайки устата си с пържени яйца.

— Сигурно и за нас ще остане някаква част от тях.

— Няма да ги откажа — ухили се Санди. — Чудя се къде ще ни пратят след това.

— Знам къде ще отида — каза Коул, за изненада на партньора си. — Ще си взема отпуска да посетя близначката си и семейството й в Орегон Сити. Когато закараш парите в Уичита, можеш да кажеш на шефа, че си вземам една година отпуск. Отдавна не съм почивал, а има една работа, която трябва да свърша.

Чувайки последните думи на Коул, Дона престана да яде и вилицата увисна на половината път към устата й. За първи път чуваше

Коул да говори, че ще си вземе отпуск. Да не би сега да го е решил? Има ли нещо общо с нея?

Санди погледна първо към Коул, после към Дона и се досети за доста неща. Усещаше, че между тях става нещо, за което дори Коул не си дава сметка, и не беше сигурен, че го одобрява. Двамата бяха отдавнашни приятели и не можеше да не се тревожи за него и за тази разбойническа жена, която Коул, изглежда, покровителства. Какво има той предвид, което да е свързано с Дона?

— Значи, вземаш отпуска, за да се видиш със семейството си? — повтори бавно Санди. — А би ли ми казал истината?

Коул метна бърз поглед към Дона и поклати глава.

— Не сега. Наистина имам намерение да посетя сестра си… по-късно. Ако си свършил със закуската, предлагам да излезем навън. Не искам да отегчавам Дона с нашите работи.

Санди стана, нахлупи шапката си и се обърна към Дона.

— Закуската беше много хубава, госпожо, сърдечно благодаря. Ако не се видим, преди да тръгна, грижете се за себе си.

— Благодаря — отвърна Дона, все още разтърсена от думите на Коул. — Беше… беше ми много приятно да се запознаем.

— За какво е цялата тая работа, Коул? — запита Санди, когато се отдалечиха достатъчно от колибата. — Не ти е присъщо да решаваш нещата така импулсивно. Заминаването ти има ли нещо общо с тази жена?

— Повече или по-малко — призна Коул. — Не мога да я оставя тук беззащитна. Не и когато Пикънс и Луис се навъртат наоколо.

— Какво значи това, по дяволите? Да не смяташ да останеш тук с нея, а?

— Едва ли — възрази Коул. — Ще я заведа там, където се надявам да е в безопасност. После наистина искам да посетя сестра си. Но ми трябва една година, за да свърша всичко. Кажи на Франк, че когато уредя тая работа, ще ида, където ми каже, без да се пазаря.

Санди погледна към колибата.

— Къде ще я отведеш? Тя знае ли за плановете ти?

— Още не съм говорил с нея. Когато й кажа, ще разбере, че е за нейно добро. На най-сигурно място ще бъде при своите.

— При своите? Да не искаш да кажеш, при индианците?

— Точно това имам предвид — потвърди Коул. — И още по-точно, при Бягащия лос. Там ще бъде в безопасност. Някой млад боец може би с радост ще я вземе в колибата си.

— Слава богу — каза Санди и въздъхна облекчено. — За миг ми се стори, че искаш да се ожениш за момичето. Не знам някога да си действал безразсъдно.

— Няма да се женя повторно — каза Коул с такава убеденост, че Санди не видя причини да се усъмни. — Ще отведа Дона при Бягащия лос и толкова.

7.

Дона стоеше на прага и наблюдаваше как Санди се отдалечава от колибата, яхнал коня си. Коул се бе върнал за малко вътре, за да вземе торбата с парите, Санди я бе сложил в дисагите си и бе потеглил към града. Дона бе смаяна, понеже Коул не тръгна с партньора си, и не знаеше как да си го обясни. Почака го да се върне в колибата и го запита:

— Защо остана? Ако се тревожиш за мене, няма нужда. Мога да се погрижа за себе си.

Той я погледна косо.

— Седни, трябва да поговорим.

— За какво?

— За бъдещето ти.

Дона изсумтя, отпускайки се на най-близкия стол.

— Моето бъдеще не е твоя работа.

— Сега вече е.

— Защо? Защото спа с мене ли? Ти нищо не ми дължиш, Коул, аз ти се отдадох по своя воля и не очаквам нищо в замяна. Не си отговорен за мене.

— Но аз поемам тази отговорност. Пикънс и Луис ще се върнат. Ако не те, други мъже ще вземат да се въртят наоколо заради неща, които нямат нищо общо с парите.

Дона вдигна брадичка.

— Ще се справя. Реших в края на краищата да взема парите от наградата. Каза, че са мои, нали?

— Да, ако ги вземеш. Но със седемстотин долара няма да идеш далече, нито пък ще ти стигнат за много време. Осъзнай действителността, Дона. Ти си метиска. Няма да ти е лесно да намериш достойно препитание в тоя свят, в който сега живеем. Може би ще се омъжиш отново, но трябва много да внимаваш при избора. Никак не би ми се искало да се забъркаш с някой подобен на Били Коб.

Дона усети, че я заболява глава от всички тези приказки за бъдещето й. Нима Коул не е наясно, че тя вече е направила избор? Няма да се омъжи повторно, това вече го беше решила. Достатъчно я бяха изтормозили мъжете. Ако всички бяха с такива добри сърца като Коул, щеше да е чудесно, но мъжете като него бяха малко и рядко се срещаха. Пък и не биха се оженили за такава като нея.

— Не виждам защо това трябва да те безпокои — отвърна Дона. — Върви в Орегон. Гостувай на сестра си. Скоро ще забравиш, че съществувам.

— Не мога — възрази меко Коул. Очите му бяха непроницаеми, спуснали щит пред мислите му. — Взех едно решение, Дона, което се надявам да приемеш.

Дона занемя. Това не й хареса. Сега беше самостоятелна жена. Предполагаше се, че не е длъжна да се подчинява на диктата на никой мъж.

— Ти си взел решение — повтори тя с явен сарказъм. — Не трябва ли аз да определям собственото си бъдеще?

Коул поклати глава.

— Не и след като… след като разбрах колко невинна си била всъщност. Само чуй какво имам да ти кажа.

Дона се изправи рязко и се приближи към прозореца. Пет години бе живяла в тази изолирана колиба без приятели, без контакти с човешки същества, с изключение на Били и приятелите му. Ненавиждаше това място и всичко, свързано с него. Искаше й се да го напусне, но не възнамеряваше да отиде на място, което би й посочил Коул. Бяха преживели заедно мигове на невероятно блаженство, но достатъчно добре съзнаваше, че е спал с нея само защото му се бе изпречила на пътя. Той се интересуваше от бъдещето й, защото беше добър като човек. Но любовта му принадлежеше на покойната му жена.

Не че обичаш Коул, каза си тя. Почти не го познаваше. Беше й показал какво е страст и му беше благодарна за това. Щеше да го помни цял живот. Съвсем в реда на нещата беше и той да не я забрави поне една седмица.

— Чуваш ли ме, Дона? Не искаш ли да разбереш какво съм решил?

Тя обърна гръб на прозореца и погледна Коул.

— Хайде, казвай. Не че има някакво значение. Какво ще направя после, си е само моя работа.

И отново се загледа през прозореца.

Изведнъж Дона усети, че Коул е застанал зад нея, толкова близо, че чувстваше топлината му да прониква в нея. Искаше да се облегне назад на гърдите му, да го чуе да казва, че всичко ще е наред, че ще е защитена и в безопасност. Но остана скована, с изправени рамене и вдигната брадичка. Отказваше да приеме съжалението му. Дори когато положи ръце на раменете й и я обърна към себе си, тя не му достави удовлетворението да покаже, че близостта му толкова я вълнува. След като той си замине, животът й вече няма да е същият.

— Утре заминавам, Дона, и ти тръгваш с мене.

— Какво? Това… това е смешно.

— Напротив, съвършено разумно е. Ще те отведа на място, където ще си в безопасност. Където няма да се тревожа за тебе, след като се върна към работата си.

Сега Дона наистина се смути. Стори й се, че Коул иска да я остави някъде като нежелан товар.

— Не искам да ходя в Орегон.

— Не говоря за Орегон.

Дона не бе очаквала той да иска да я заведе при сестра си, но не можеше да си представи къде на друго място би могъл да я заведе, за да бъде в безопасност.

— Тази игра не ми харесва, Коул. Говориш за моя живот. Кажи каквото имаш да казваш и си тръгвай, както си намислил.

Той я заведе до леглото и я накара да седне. После се заразхожда напред-назад край нея.

— Споменавал ли съм ти, че бях женен за една жена на име Утринна мъгла. Беше красива, мила, добра… е, няма значение, не е важно. Беше убита при едно нападение над селото, докато ме нямаше. Когато се върнах и разбрах какво е станало с нея, нямах сили да се върна в обществото на белите. Бягащият лос, братът на Утринна мъгла, ме помоли да остана с племето. Прекарах четири години със сиуксите, свикнах да живея с мъката си. Те ме научиха на умения, които никога нямаше да усвоя при други условия. Тръгнах си оттам, когато Бягащият лос реши да отиде заедно с племето в резерват.

Дона бе развълнувана от историята на Коул, но не разбираше какво общо има това с нея.

— Защо ми разказваш това?

— Както казах преди, ти си твърде невинна, твърде уязвима, за да живееш сама.

Дона изфуча сърдито.

— Не съм безпомощна. Мога да ловя животни и риба, да отглеждам зеленчуци, да събирам горски плодове. Не ми трябва мъж.

Коул не обърна внимание на протеста й и продължи:

— Бягащият лос е добър човек. Той ми е като брат. Ще намериш място в племето му и с времето ще се научиш да живееш по нов начин. Той ще се отнася добре с тебе и ще ти намери добър съпруг.

Цветът се оттегли от лицето на Дона.

— Аз не знам нищо за индианците, за техните навици, за живота им. Как очакваш от мене да се приспособя към народ, който ми е чужд? Освен това не искам съпруг.

— Каза, че говориш сиукски.

— Не толкова добре. Малкото, което знам, го научих от майка си. Не можеш да ме накараш да правя нещо, което не искам.

Коул престана да се разхожда и седна при Дона.

— Мислих дълго и усилено. Това е единственото решение. Вярвам, че ще се чувстваш по-сигурна с индианците, отколкото сред белите. Бялото общество презира метисите. Не мога да понеса мисълта, че ще те тормозят и малтретират заради цвета на кожата ти. Идваш с мене и толкова. Събери си нещата, по-късно ще идем в града и ще купим билети за първия влак до Чейен. Оттам ще стигнем с коне до агенцията на Червения облак.

— Не мога да повярвам, че си планирал всичко това без моето одобрение. Никъде няма да ходя с тебе.

Тя се надигна, но той я хвана за ръцете и й попречи да стане.

— Нямаш избор. Вече поех отговорността и искам съвестта ми да е чиста спрямо тебе. Ако не бях спал с тебе…

— Ако не беше спал с мене, щеше да си идеш и скоро да ме забравиш — довърши Дона.

— Може би. Но сега няма какво да говорим за това. Станалото станало. Никога няма да се оженя отново, решил съм го много отдавна. Ще има други жени, но никоя, която да означава нещо за мене. Казвам

ти го, за да знаеш, че правя най-доброто, което мога, в дадените обстоятелства, при ограниченията, които съм си наложил. Искам да ти кажа, Дона, че не мога да се оженя за тебе, и искам да разбереш, че не е защото си такава, каквато си, а защото аз съм такъв, какъвто станах след смъртта на Утринна мъгла.

— Нямам желание да се омъжвам за мъж, когото почти не познавам. Бях женена, видях, че не е за мене. Това, че взе девствеността ми, не е основание да се нагърбиш с отговорността за мене. Можеше да се случи, когато и да е. Благодарна съм, че беше ти, а не някой от хората на Били.

Коул я загледа втренчено. Нежното й лице толкова приличаше на Утринна мъгла, че дъхът му спря. Дългата черна коса, сините очи и златистата кожа го съблазняваха и примамваха. Обикновено не се натрапваше на безпомощни жени, но само като погледнеше Дона, изпитваше болезнено желание отново да се люби с нея. Червените й устни бяха плътни и влажни, невероятно изкусителни. Бе слаба, с пълни и твърди гърди. Земната й красота бе рядка и невероятно еротична.

— Напълно съм съгласен — каза той искрено. — Този факт ме кара да се чувствам още по-задължен. Ще се получи, любов моя, ще видиш.

— Не ме наричай така — каза Дона, отбягвайки погледа му. — Никога не съм била любовта на нечий живот. Не съм толкова невинна, колкото мислиш. Били правеше… някои неща с мене, за които дори не мога да говоря. След известно време, като разбираше, че не може да бъде мъж, колкото и да се насилва, започваше да ме бие.

— Забрави Коб — каза сърдито Коул. — Вече никой мъж няма да ти направи нещо лошо. Ще се погрижа за това. Ще ти бъде добре при Бягащия лос. Той ще се отнася с тебе като със сестра и ще накара останалите мъже да те уважават.

Очите на Дона се замъглиха. Никой никога не се бе интересувал от нея дотолкова, че да иска тя да бъде щастлива. Но нещо в нея се съпротивляваше срещу плановете на Коул. Той не можеше да си присвоява правото да организира живота й.

— Съжалявам, Коул, няма да тръгна. Знам какво правиш. Искаш съвестта ти да бъде чиста по отношение на мене, но аз не искам да се чувстваш виновен за това, което направихме.

— Но аз съм виновен, по дяволите! — извика Коул, изправи се внезапно и тя подскочи с него. — Съвестта няма нищо общо с решението ми.

Не беше съвсем вярно, но той не искаше да си признае, че се чувства ужасно виновен, задето е спал с вдовицата на Коб. Но не съжаляваше за това, което бе направил. По дяволите, никак не съжаляваше! Любенето с нея му бе доставило огромна наслада, радваше се, че именно той я бе научил какво е страстта.

— Изслушай ме, Дона — каза той, вече по-спокойно. — Поне опитай. Ако не се приспособиш или ако не ти хареса, винаги можеш да си тръгнеш. Ще кажа на Бягащия лос, че си свободна да си идеш, когато поискаш. Само направи опит.

Коул искаше да добави още нещо, но близостта й му въздействаше необичайно силно. Стояха толкова близо един до друг, че усещаше как връхчетата на гърдите й се допират до него. Дрехите не можеха да спрат изгарящата топлина, която се надигаше помежду им. Коул пристъпи предизвикателно напред и я притегли в прегръдките си. Прикова я с дълъг немигащ поглед. Зелените му очи блестяха. Така силно искаше да я целуне, че го заболя.

Дона затихна, изправена, със скован гръб. Да не би той да смята, че може да използва секса, за да я убеди да мисли като него?

Но когато устата му се впи в нейната, светът пред очите й се завъртя. Целувката му стана още по-дълбока. Устните й омекнаха под неговите, след миг тя отвори уста и докосна езика му със своя. Но се съвзе, върна се към действителността и се дръпна. Видя го как отпуска ръце и се отделя от нея в болезнено мълчание.

— Твоят начин на убеждаване няма да подейства — изрече Дона, но накъсаният й дъх опровергаваше думите.

Той се вгледа в лицето й, напрегнатият му поглед проникна до дъното на душата й, откривайки нещо, което тя не искаше да признае. Колеблива усмивка надигна крайчеца на устните му.

— Тази целувка не беше средство за убеждаване. Просто исках да те целуна. Независимо какво казваш, ще дойдеш с мене в селото на Бягащия лос.

— Коул, но това е…

— … точно каквото трябва да се направи. Събери си нещата. Конят на Коб е добър. Ще го вземеш. Има ли си име?

— Били го наричаше Уоли, но не ме питай защо.

— Уоли и Боеца ще пътуват с нас във влака. Старата Бетси ще си намери дом в конюшнята. Може ли да се приготвиш за един час? Може би още днес ще успеем да хванем влака.

Дона се огледа из занемарената колиба, но не видя нищо, което да иска да вземе със себе си като спомен от предишния си живот. Нямаше никакви лични вещи, с изключение на дрехите, които Коул й беше купил, и един малък спомен от майка й. Би напуснала това място без никакво съжаление, ако не беше начинът, по който Коул я принуждаваше да го напусне. Бе я накарал ясно да разбере, че не я иска за себе си, така че защо просто не си тръгне? Само усложнява живота й и внася безредие в мислите й.

Когато тя впери непокорен поглед в него, Коул каза:

— Говоря сериозно, Дона. Имаш един час да си събереш нещата.

И излезе от колибата, без да дочака отговор.

След един час Дона и Коул се отдалечиха от колибата. Тя не се обърна назад. Не оставяше след себе си хубави спомени, нито нещо, за което да съжалява. Но това не означаваше, че покорно ще последва Коул. Не искаше да живее с индианците. Приличаше на индианка, но в душата си не се чувстваше такава. Обезсърчаващо бе да осъзнае, че не принадлежи на никаква определена раса или култура. Беше продукт на две култури, презирана и от индианците, и от белите. Били имаше право, като казваше, че няма стойност за никого.

— Опитай се да не се тревожиш, Дона. Вярвай ми.

Но Дона не вярваше на никой мъж. Нека Коул да мисли каквото си иска. Можеше да се качи на влака с него, но това не означаваше, че ще слезе заедно с него. Между Додж и Чейен имаше огромни открити равнини. Лесно щеше да избяга от Коул, защото тя имаше намерение да направи точно това.

Когато пристигнаха в Додж, оставиха мулето в конюшнята и продължиха към гарата. Влакът на „Юнион Пасифик“ щеше да дойде едва към обед на другия ден. Коул купи билети и уреди превоза на конете със същия влак.

— Сега какво ще правим? — заинтересува се Дона.

Не беше свикнала да живее в град, хората я изнервяха.

— Ще се видя с шерифа да разбера дали е успял да открие Луис и Пикънс. После ще видя дали Санди е заминал. Защо не идеш в „Додж Хауз“ да вземеш две стаи за нас? Ще се срещнем там по-късно.

Дона дръпна рязко юздите. Уоли се завъртя и се закова на място. Коул спря своя кон до нея.

— Какво има?

— Искаш да взема стаи в хотела?

— Точно така. Няма да се бавя. Като се върна, ще вечеряме в хотела. Ако Санди още е в града, може да вечеря с нас.

— Коул, мисля, че не разбираш…

Но думите й отлетяха с вятъра. Коул бе пришпорил коня си и бе препуснал към канцеларията на шерифа. Дона загледа разгневена подир него. Не разбира ли в какво положение я бе поставил? Явно е забравил коя е тя и каква е. Не желаейки да се поддаде на страховете си, тя обърна Уоли към „Додж Хауз“.

Мислите на Коул вече летяха в друга посока. Не преставаше да се безпокои за Пикънс и Луис. Дали са разбрали, че откраднатото от влака е намерено? Дали още се навъртат наоколо?

За свой късмет Коул налетя на Санди точно пред канцеларията на шерифа.

— Шерифът не е тук — каза Санди, след като се поздравиха.

— Надявах се да не си заминал — отвърна Коул и дръпна партньора си в стаята, където можеха да поговорят. — Знаеш ли дали Тайлър е чувал нещо за Пикънс и Луис?

— Заместникът ми каза, че рано тази сутрин Тайлър е събрал хайка. Един фермер ги е забелязал във фермата си на изток от града.

Коул се усмихна, облекчен от тази вест.

— Това е добра новина. След като ти замина, се притесних, да не би да те проследят до Уичита и да ти направят засада край пътя. Двамата ужасно много искат да се доберат до тия пари.

— Сетих се и се погрижих. Пратих парите в Уичита тази сутрин с влака. Придружава ги въоръжен пазач. А аз заминавам утре сутрин. Ако ми устроят засада, няма да намерят нищо у мене.

— Имам много по-безопасна идея. Утре пусни слух, че си пратил парите с влака. Тогава вече ще е много късно да направят нещо и няма да има защо да те причакват.

Санди се засмя.

— Винаги си бил по-умен от мене. Какви са ти плановете? Уговори ли вдовицата на Коб да иде в селото на твоите индиански приятели?

— Да, да — отговори Коул, сподавяйки една въздишка, пълна с недоизказани неща. — Утре заминаваме за Чейен.

— Сигурен ли си, че постъпваш правилно? — И той тупна Коул по гърба. — Хайде, ела в „Лонгбранч“, аз черпя. Като те гледам, имаш нужда.

— Да, май ми трябва нещо по-силно — призна Коул. — Пратих Дона в „Додж Хауз“ да вземе две стаи. Може би трябва първо да видя какво е направила. Ще се срещнем в кръчмата след няколко минути.

Разделиха се пред вратата и Санди се запъти към кръчмата, докато Коул се отправяше към „Додж Хауз“.

Дона върза Уоли на коневръза пред хотела, но не влезе веднага. Не й беше мястото тук. Предразсъдъците бяха нещо страшно. Коул беше единственият, който не я презираше, задето е половин сиукска.

Тя си пое дълбоко дъх, изправи рамене и бутна вратата. Запъти се право към рецепцията и звънна на звънеца, без да обръща внимание на хората, които сновяха из фоайето. От стаята излезе един служител. Погледна Дона и изрече със стиснати устни:

— Не даваме стаи на индианци и метиси. Ние сме почтен хотел.

Дона чу хихикания зад себе си и изпита желание да се обърне и да избяга.

— Аз съм с господин Коул Уебстър, той служи в железниците. Прати ме да ангажирам две стаи за тази вечер.

— Не ме интересува с кого си, момиче. Господин Уебстър е добре дошъл, но не и някакви индианки. Опитай в пансиона по-нататък на улицата. Понякога приемат такива като тебе.

Лицето на Дона стана тъмночервено. Беше така притеснена, че й се искаше да изчезне в лампериятa. Всички я гледаха, като че ли е нещо мръсно. Беше благодарна, че не знаят, че е вдовицата на Били Коб. Ако знаеха, сигурно нямаше да й се размине с присмех.

Когато влезе във фоайето на хотела, Коул веднага разбра каква е работата. Отправи се веднага към рецепцията с напираща в очите му

ярост. Служителят го видя и пребледня, замръзнал на мястото си, вцепенен от силата на гнева му.

— Правилно ли чух? — запита Коул с глас, който смрази душата на служителя. — Казахте ли или не казахте на дамата, че не е добре дошла тук?

Като чу гласа му, Дона се обърна. Веднага почувства облекчение и вероятно то се бе изписало на лицето й, защото Коул й отправи ободрителна усмивка.

— Това е политиката на хотела, сър — изхленчи служителят. — Не се допускат индианци и метиси. Аз само си върша работата.

— *Дамата* — натърти Коул — е с мене. Трябват ни две стаи за тази нощ. Това проблем ли е за вас?

Хората във фоайето наостриха уши, за да чуят какво ще отговори служителят. Дона забеляза това и дръпна Коул за ръкава.

— Всичко е наред, Коул. Можем да прекараме нощта в колибата. Нямам нищо против.

— Но аз имам — възрази Коул и хвърли убийствен поглед наоколо си, от който любопитните веднага се отдръпнаха. Той се обърна отново към чиновника. — Сега, за тези стаи…

— Имаме много гости и…

Коул дръпна тетрадката и вписа името си.

— Сега ще ми дадете ключовете. Две стаи с врата помежду им, ако имате свободни.

Служителят облиза пресъхналите си устни. Не му се мислеше какво може да направи с него този човек, ако не му угоди. Беше чувал, че червенокосите мъже са много проклети, а беше доста страхлив и не му се щеше да проверява дали е така.

— Разбира се, сър. Две стаи с врата помежду им. Това ще ви струва един долар допълнително.

Той взе два ключа и ги положи предпазливо в ръката на Коул.

— Чудесно. Има ли баня, която дамата да ползва?

— В коридора до стаите ви.

— Ще донеса багажите, след като дамата се настани в стаята си — каза Коул. Бръкна в джоба си, извади няколко банкноти и ги хвърли пред чиновника. — Плащам предварително.

После хвана Дона за лакътя и двамата тръгнаха към стълбите.

Изкачиха ги в напрегната тишина. Когато стигнаха площадката, Коул провери номерата на ключовете и се насочи надясно. Посочи на Дона банята, отминаха я и спряха пред стая номер седемнадесет. Той отключи вратата и я последва вътре.

Тя влезе в стаята и застина на място. Помещението беше голямо почти колкото цялата й колиба. Леглото бе огромно, с красив юрган на цветя и истински пухени възглавници. Завесите на прозореца бяха кадифени или поне така й се стори. На дървения под грееше килим във весели цветове, а из цялата стая имаше повече мебели, отколкото някога бе виждала събрани на едно място.

— Какво има? — запита Коул, озадачен от мълчанието й. — Не ти ли харесва? Можем да си сменим стаите, ако моята повече ти харесва.

— Не, много е… хубаво — отговори плахо Дона. — Никога не съм виждала такова нещо. Колибата на баща ми беше една дупка. А тази на Били не беше по-добра. Обзалагам се, че индианските колиби са по-удобни от това, в което съм свикнала да живея.

Коул кимна утвърдително.

— Типитата могат да бъдат учудващо удобни. Живял съм в типи почти четири години, без да има от какво да се оплача. Ще видиш колко добре се приспособяват тези жилища към смяната на климата и сезоните.

— Никога не съм живяла в нещо дори наполовина толкова удобно. Татко мислеше само за собственото си удобство, а на Били не му пукаше.

Коул си представи как малкото, беззащитно момиче е живяло с бруталния си баща, който не се е интересувал от него.

— Забрави миналото. Обещавам ти, че всичко ще се оправи. Междувременно, радвай се на стаята, изкъпи се, прави каквото ти се иска. Ще пием със Санди по едно питие в кръчмата. Когато се върна, всички заедно ще вечеряме в трапезарията на хотела.

— Защо вие двамата със Санди да не вечеряте без мене? — предложи Дона. — Ще хапна нещо в стаята.

Коул я изгледа многозначително.

— Не се срамувам да те виждат с мене, Дона. Ще вечеряме заедно. Ще кача багажа и после отивам да се видя със Санди.

Дона трябваше да признае, че се чувства доста по-добре, след като се изкъпа в истинска вана, изми си косата и облече една от хубавите рокли, които Коул й беше купил от Додж. Седеше до прозореца, наблюдавайки залеза, когато Коул почука на вратата. Сигурно се бе върнал преди известно време в хотела, за да се изкъпе и да се преоблече, защото щом отвори вратата, тя видя, че косата му е още влажна и че беше облякъл чисти дрехи.

— Санди ни чака в трапезарията — каза Коул и я огледа одобрително. — Тази рокля ти стои добре. Ще ти купя нови дрехи в Чейен, но ти може би ще предпочетеш да носиш туника и панталони от еленова кожа, когато свикнеш с тях. Те са далеч по-удобни от всичко, което може да се купи в магазина.

— Готова съм — обяви Дона неуверено.

След скандала във фоайето на хотела не беше сигурна, че иска още веднъж да се превръща в обект на нечие внимание, но щеше да постъпи като страхливка, ако се скрие в стаята си. Освен това, беше си обещала, че щом се освободи от Били Коб, вече никога няма да постъпва страхливо. Сега беше свободна. Вече никога нямаше да се страхува нито от Били Коб, нито от подобните нему. Започваше да осъзнава, че е способна на всичко, щом до нея е Коул.

Когато влезе в елегантната трапезария на „Додж Хауз“, Дона беше ужасно нервна. Залата беше препълнена, повечето хора престанаха да ядат и я зяпнаха, щом влезе там под ръка с Коул.

— Не допускай да те притесняват — каза той, като усети как ръката й плътно стиска неговата. — Ревнуват, защото си много красива. А, ето го и Санди. Вече ни е запазил маса.

Вечерята излезе по-весела, отколкото си я бе представяла Дона. Санди беше внимателен и забавен и се правеше, че не забелязва любопитните погледи. Дона се нахрани с голям апетит. По-голямата част от разкошната храна, която Коул поръча, беше съвсем нова за нея. Ако ядеше все така, скоро от мършавостта й нямаше да остане и следа. Запита се дали той би я харесал повече, ако понапълнее, после отпъди тази мисъл. Тръгнеха ли по различни пътища, Коул дори нямаше да знае колко е дебела или слаба.

— Утре отпрашвам рано сутринта — обяви Санди, довършвайки кафето си. — Сигурен ли си, че няма да дойдеш с мене, Коул?

Той погледна към Дона, после към Санди.

— Напълно. Ще отведа Дона при моя приятел Бягащия лос, после ще ида на гости на сестра ми и семейството й. Не съм ги виждал вече четири години. Ашли и Танър сега са единствените ми близки. Приготвил съм едно писмо, с което искам отпуска. Много ще съм ти благодарен, ако го предадеш на Франк Уилямс вместо мене.

— Разбира се — отвърна Санди, взе писмото и го сложи в джоба си. — Мисля, че ще можем да се оправяме и без тебе. Дръж ни в течение. Къде да ти пратят наградата?

— Кажи на шефа да я прати на името на Танър Мактавиш в Орегон Сити, Орегон. При него ще са на сигурно място, докато не ми потрябват. Инвестирал съм по-голямата част от спестяванията си в дърводобивното предприятие на Танър и той внася печалбата на мое име в банката. Досега сигурно се е натрупала солидна сума. Дърводобивът е доходна индустрия в Орегон, а Танър беше един от първите, които се възползваха от това.

— Искам да стана рано утре сутринта, затова май ще ида да спя. Грижи се за себе си, Коул. И ти, Дона.

Той докосна шапката си и се отдалечи.

— Да се махаме оттук — каза Коул и се изправи рязко.

Искаше да остане насаме с Дона. Искаше пак да се люби с нея, макар да знаеше, че не бива. Искаше да се изгуби в сладкото й тяло, докато главата му се замае от страст. Ако беше разумен, щеше да й пожелае лека нощ и да се сбогува с нея пред вратата й. Ако се поддадеше на желанието си, нямаше да може да я остави при Бягащия лос и да си тръгне. Не, трябваше да обуздае желанието си сега, преди да е станало твърде късно. Преди Дона да му поиска повече от това, което беше склонен или готов да й даде.

8.

Дона погледна вратата, която отделяше стаята на Коул от нейната, опитвайки се да реши дали се радва или е натъжена от това, че се е разделил с нея дори без да я целуне. Знаеше, че сближаването им в колибата е било грешка, но не й бе минавало през ума, че Коул толкова скоро ще съжали за това. Поне й бе разкрил съвсем честно защо е поискал да се любят. От страст. Само от страст. Не искаше да се обвързва, докато споменът за Утринна мъгла е още жив в паметта му.

Тя нямаше намерение да усложнява нито неговия живот, нито своя, като се вкопчи в мъж, който не я иска. Но и нямаше да му позволи да се разпорежда с живота й. Обзета от спомена за емоциите и усещанията, които любенето с Коул бе събудило у нея, Дона се съблече и се пъхна в леглото. Дълго се въртя, но накрая заспа.

Коул нямаше този късмет. Докато се обръщаше насам-натам в самотното си легло, мислите му бяха заети с Дона. Виждаше я гола в ръцете си, виждаше как косата й, гъста и черна като най-тъмната нощ, го обгръща като жив пламък. Бе очаквал да намери жена, опитна в любовното изкуство, а бе открил девственица.

Искаше я пак. Незабавно. Но не можеше да си позволи да й направи дете. Не и щом ще я остави при Бягащия лос, за да може тя да си намери съпруг сред неговите бойци. Погледна вратата, водеща към нейната стая, и помисли, че много малко е нужно, за да я отвори и да се вмъкне при нея в леглото. Дали щеше да го приеме с отворени обятия? Струваше му се, че е така, и това го караше да се чувства още по-зле. Коул не искаше тя да свикне да зависи от него. Скоро щеше да стане напълно самостоятелна, а той не беше от хората, които дават нереални надежди. Дона щеше да бъде много по-добре при мъж, който да я обича с цялото си сърце. Мъж, който няма да мисли само за жена, чиято смърт отказва да приеме. А той не искаше и нямаше нужда от друга любов.

Най-накрая сънят обгърна Коул, но сънищата не му донесоха спокойствие. Колкото и да се стремеше да отдели Утринна мъгла и

Дона в мислите си, те се сливаха в едно същество, което се превръщаше в горещото средоточие на неговите желания.

В десет часа сутринта на следващия ден Коул почука на вратата на Дона, за да я заведе на закуска. Тя вече бе опаковала малкото си вещи и се бе облякла в хубава сива пътна рокля с малка пелерина.

— Говорих с шерифа — каза Коул, вземайки вързопчето й, и двамата заслизаха по стълбите. — Получил е парите от наградата. Позволих си да ти купя чантичка, за да ги прибереш.

И й подаде малка чантичка от плат, която Дона напъха в джоба си.

— Благодаря. Хайката на шерифа успя ли да хване Сам и Спайдър?

— Изплъзнали са се — отговори навъсено Коул. — Но ги преследват. Тайлър смята, че Пикънс и Луис са тръгнали да търсят по-доходни места. Тук стана доста напечено за тях. Надявам се да е така. Готова ли си за закуската? До Чейен има много път, а спиранията ще са кратки. Спа ли добре?

— Никога не съм спала в такова легло — каза Дона, когато Коул я настани на една празна маса в трапезарията. — Беше прекалено удобно. — Това, което премълча, бе, че щеше да спи много по-добре, ако той беше до нея. — А ти как спа?

— Добре — каза той доста неубедително.

Ако не бе сънувал толкова смущаващи неща, думите му щяха да бъдат съвършено верни.

След обилната закуска те се отправиха към гарата. Коул вече бе уредил превоза на конете и те стояха вързани наблизо, очаквайки да бъдат натоварени на влака, щом дойде.

Двама мъже се свиваха до стената на дългата тухлена гарова постройка, с ниско нахлупени шапки, със скрити в сянката небръснати лица.

— По дяволите, Спайдър, надявам се правилно да си чул, че влакът кара злато. Ако питаш мене, сигурно е много опасно да се возиш на тоя влак.

— Чух началника на гарата, Сам. Каза, че във влака имало натоварени златни монети за банката в Чейен. Няма връщане назад.

Купили сме си билети и сме оставили конете в конския вагон. Ако слезем от влака преди дефилето, ще имаме достатъчно време да устроим засада.

Спайдър се огледа предпазливо и замръзна.

— Я виж, това не е ли тая дето чака влака, жената на Коб?

— По дяволите! Какъв късмет извадихме. Къде отива според тебе? — Сам се загледа в Дона и се ухили. — Много добре изглежда, нали? — В следния миг се напрегна. — Я, тоя с нея не е ли детективът от железниците? Защо ли са заедно? Мислиш ли, че спи с него, а?

— Може и ние да й се пуснем, ако се качва на същия влак. Измамиха ни с парите, обаче още има надежда да се пооблажим с нещо.

— Аха — изкикоти се Сам — тоя от железниците ме простреля. Още не ми е минало. Ама и аз не му останах длъжен уцелих го в рамото. А на тая метиска отдавна съм й се заканил. Още от кога можех да я имам, само че старият Коб адски я ревнуваше.

— Влакът идва — изсъска Спайдър, когато композицията наближи. Нека първо се качат. Дръж си шапката нахлупена да не ни познаят. Само трябва да не им се мяркаме един-два дни. Никакъв железничарски детектив няма да ми попречи да свърша тая работа.

Изчакаха всички пътници да се качат и едва тогава се потътриха покрай вагоните с ниско нахлупени шапки и извърнати лица. Дона и Коул бяха влезли в първия пътнически вагон, затова те го отминаха и влязоха във втория, настанявайки се в самия му край.

— Мислиш ли, че оня от железниците ни е видял? — запита Спайдър.

— Тц. Нищо не подозира — отговори уверено Сам. — Сигурно дори не знае, че във влака има злато. Ще слезем в Ла Хунта, както планирахме, и после ще причакаме влака при дефилето. Златото ни е в кърпа вързано.

— Мислиш ли, че Дона сега ще ни се зарадва, след като Коб вече го няма? Страшно съм й се заканил.

Двамата се спогледаха.

— Не сме глупаци, Спайдър. Сигурно ще намерим начин да спипаме и момичето, и златото.

Уморена от неспокойната нощ във влака, Дона седеше на ръба на седалката, загледана през прозореца, заслушана в тракането на колелата, смутена от несигурното бъдеще, което се очертаваше пред нея. Снощи почти не беше спала. Едва когато Коул обгърна раменете й и положи главата й на рамото си, тя успя да заспи.

— Успокой се, Дона — говореше й Коул. — Не те водя на смърт, сама знаеш. Повярвай ми, това ще е най-доброто за тебе.

Думите му, в които имаше доста надменност, събудиха гневна тръпка в нея.

— Защо да ти вярвам? Не ти искам милостинята. И двамата знаем как нямаш търпение да се отървеш от мене по такъв начин, че да си опазиш съвестта чиста.

Коул се изчерви. Дона почти бе прозряла истината.

— Не е точно така. Бъдещето ти е важно за мене. Искам да обещаеш, че ще останеш при Бягащия лос достатъчно време, за да опознаеш и него, и племето му. Кой знае? Може да намериш добър мъж и да го обикнеш.

— Ще наруша всичките си обещания — каза Дона съвсем искрено.

Коул, ядосан, насочи поглед към прозореца. Ако имаше поне малко разум в главата, щеше да се откаже от всякаква отговорност спрямо нея. Тя нито искаше грижите му, нито ги оценяваше. Бе потресен, като разбра, че е девствена, не можеше да отмине това току-така. Немислимо беше просто да се оттегли, както често бе правил в миналото, щом се озовеше в затруднение. Не беше длъжен да осигурява съществуването на Дона, но жестокото отношение, на което бе била жертва, засегна чувствителната струна у него. Щеше да направи всичко, което му е по силите, за да уреди живота й, без да прави сделка със собствената си свобода.

Влакът пътуваше на северозапад към Колорадо, спирайки на предварително обявените спирки. На няколко пъти Коул купи храна, за да ядат във влака. Докато пътуваха, Дона дремеше, борейки се с праха и горещината, които нахлуваха през отворените прозорци. Бяха отминали равнините и сега пътуваха през хълмиста местност. Влакът тъкмо бе потеглил от спирката при Ла Хунта, след като остави там няколко пътници, и щяха да спрат чак при Пуебло и да хапнат топла

храна. Дона очакваше с нетърпение тази спирка, искаше й се да раздвижи краката си.

Задушаващата горещина и миризмата на прах и застояла пот не притъпиха вниманието на Коул. Влакът преминаваше през особено пустинна местност, състояща се от ниски хълмчета и полянки, когато той усети как косата на тила му настръхва. Застана нащрек, но не видя и не чу нищо необикновено. Всичко изглеждаше така, както трябваше да бъде, но инстинктът му го предупреждаваше, че наближава опасност. Погледна към Дона, видя, че е задрямала, и реши да не я буди; стана предпазливо и тръгна през пътническите вагони.

Те бяха само два и всичко изглеждаше да е наред. Пътниците четяха, дремеха или разговаряха тихо помежду си. Коул си спомни, че двама пътници бяха слезли на последната спирка и бяха взели конете си от товарния вагон, но не видя причина за безпокойство. Продължи нататък и се представи на кондуктора, който стоеше в задната част на втория пътнически вагон.

— Железопътен детектив — оживи се служителят. — Да не са ви пратили да охранявате пратката злато? Не мисля, че е необходимо. Двама въоръжени пазачи седят в товарния вагон. Дочух, че Били Коб е мъртъв и бандата му се е разпръснала.

— Правилно сте чули. Аз лично убих Коб и намерих откраднатите пари. Но що се отнася до останалите бандити, двама са още на свобода. Струва ми се, че ще трябва да надникна при товарите.

— Заповядайте, господин Уебстър — каза кондукторът, мъчейки се да запази равновесие.

Изведнъж влакът запълзя бавно и в главата на Коул звъннаха предупредителни камбани. Той сграбчи ръката на смаяния кондуктор.

— Защо спира влакът?

— Няма нищо обезпокоително. Тук е особено опасно място. Започваме да се изкачваме в планината и трасето на релсите се стеснява. Машинистът обикновено взема предпазни мерки, за да не стане някой инцидент.

Коул не намери обяснението за задоволително. Инстинктът още не го бе подвеждал. Пусна кондуктора и продължи към товарните вагони.

— Ще ида да поговоря с пазачите.

Пикънс и Луис бяха поели по една пряка пътека и се озоваха в теснината два часа преди влака. Тук мястото беше идеално за обир. Град Пуебло беше далеч напред по пътя; наоколо имаше само високи планински хребети. Те вързаха конете под дърветата от едната страна на склона и се изкатериха до релсите. Повече от един час мъкнаха тежки камъни и трупи, за да преградят пътя. Когато чуха тракането на колелата, се скриха под една скална издатина и зачакаха.

Машинистът видя заграждението, когато излезе от един остър завой, но не можа да спре навреме. Вряза се в барикадата и от удара локомотивът и двата пътнически вагона изхвръкнаха от релсите. Когато влакът спря, Пикънс и Луис, преметнали дисагите си през рамо, се покатериха в товарния вагон. Проснаха на пода двамата стражи, твърде смаяни, за да се защитят. Простреляха ги с по един куршум — единият загина на място, а другият беше тежко ранен.

Коул тъкмо бе минал през втория от трите товарни вагона, когато влакът дерайлира. Той се блъсна в стената на вагона, но за щастие не се нарани. Разбра какво означава тази катастрофа, особено на такова усамотено място.

Внезапният тласък събори Дона на пода. Тя се удари доста силно. Щом се свести от изненадата, потърси Коул. Той бе излязъл, докато тя дремеше, затова Дона нямаше никаква представа къде е отишъл. После видя кондуктора, който си пробиваше път през задръстената пътека, помагаше на пътниците да се настанят по местата си и отговаряше на въпросите им.

— Какво стана? — запита го, когато стигна до нея.

— Не знам, госпожо. Отивам напред да проверя.

— Видяхте ли мъжа, който пътува с мене?

— Искате да кажете, железопътния детектив? Видях го няколко минути, преди влакът да излезе от релсите. Беше се запътил към товарните вагони. Носим пратка злато за Чейен. Не се тревожете, госпожо, добре го охраняваме.

Дона усети внезапна студена тръпка. Интуицията й подсказваше, че Коул е в опасност. Без да мисли за собствената си сигурност, тя се втурна към товарните вагони, пробивайки си път през разтревожените пътници, които се мъчеха да намерят вещите си.

— По-бързо — подвикна Сам на Спайдър, докато двамата тъпчеха торбите със злато в дисагите си. — Вземай колкото можеш да носиш и го натовари на конете, докато намеря Дона. Пътниците сигурно са доста стреснати и няма да се противят много.

Той продължи работата си, но изведнъж Спайдър изсъска предупредително:

— Някой идва.

— Вече?

Сам се прилепи до стената зад вратата и я зачака да се отвори. Чу ключалката да изщраква, хвана пистолета за дулото и когато човекът влезе, го стовари по главата му.

Ако Дона не го бе изненадала, Коул щеше да бъде по-внимателен. Точно когато отваряше вратата на товарния вагон, усети човек зад себе си и чу гласа на Дона да го вика по име. Обърна се, за да й викне да се връща. И точно в този миг получи удара по главата.

Вместо да избяга, тя изпищя и се втурна към него. Той лежеше между вагоните и всеки миг можеше да падне между тях. За съжаление, не можа да му помогне да стане, защото две ръце я сграбчиха и я издърпаха в товарния вагон.

— Я, проклет да съм — ухили се широко Спайдър. — Виж какво ни довя вятърът тука. Спести ни доста неприятности, миличка. Колко се радвам да те видя. Липсвах ли ти?

Дона смаяна разпозна Спайдър и Сам.

— Как влязохте тук? Какво сте направили на Коул?

Сам се изкикоти.

— Пътувахме във влака, както и ти. Оня от железниците не е умрял — каза той, вдигна пистолета и се прицели в главата на Коул. Но не го улучи, защото Дона се вкопчи в ръката му.

— Малка кучка такава! Аз тебе…

— Хора идват, хайде да се махаме — подвикна му Спайдър, когато чу приближаващите се стъпки и високи гласове. — Дай тук метиската.

— Не, никъде не тръгвам с вас!

— Нямаш избор — каза Спайдър и я задърпа към вратата на вагона. — Скачай! — заповяда той.

Двамата със Сам свалиха съпротивляващата се Дона и я повлякоха към дърветата. След миг машинистът, кондукторът и неколцина разярени пътници строшиха вратата на вагона и започнаха да стрелят подир отдалечаващите се фигури.

— Не стреляйте! — викна един глас. — Отвлякоха една жена.

Дона напразно се влачеше по земята, за да ги забави. Двамата бандити я метнаха на едното седло, скочиха на конете и отпратиха в пълен галоп от мястото на катастрофата.

Коул се изправи, олюлявайки се. Наоколо му беше жив ад. Ехтящите изстрели се отразяваха болезнено в главата му. Той се отправи с несигурна стъпка към вратата и надникна. Примижа срещу залязващото слънце и видя двама конници, които се отдалечаваха към хълмовете. На единия кон имаше двама души. Мъж и жена, чиито поли се развяваха. Тръпки побиха Коул, спомни си, че се бе обърнал да предупреди Дона да се пази само секунди преди главата му да се разцепи от болка. Хвърли поглед към мъртвия пазач и забеляза с облекчение, че другият като че ли се размърдва. Знаеше, че двамата трябва да получат помощ, но имаше да върши много по-важни неща.

Дона. Господи, как може една такава крехка жена да причинява толкова неприятности?

Кондукторът предложи да му помогне с нещо и Коул се възползва от случая, за да се осведоми какво е станало с Дона, макар да се страхуваше, че знае отговора.

— Видяхте ли жената, която пътуваше с мене? Добре ли е?

Кондукторът го погледна съчувствено.

— Съжалявам, че ви съобщавам лоши новини, господин Уебстър, но разбойниците я плениха. След като влакът излезе от релсите, видях дамата да се запътва към товарния вагон. Бандитите отнесоха златото и отвлякоха и нея.

Коул нямаше време за губене. Трябваше бързо да оседлае коня си. Боеца сигурно бе доста разтърсен, но такъв опитен боен кон като него трудно можеше да бъде изплашен от някаква си влакова катастрофа.

— Тръгвам след тях. Заведете коня на дамата в конюшнята на Смит в Пуебло. Ще го взема оттам по-късно.

— Сам ли тръгвате, господине?

— Те са само двама — каза Коул така мрачно, че кондукторът настръхна. — Аз съм опитен следотърсач. Няма да ми се изплъзнат.

Онзи Коул, който потегли с Боеца по тесния проход, не беше същият човек, който се бе качил във влака. Бе изровил от дисагите си индианските мокасини, панталоните и ризата от еленова кожа. Панталоните скриваха само мощните му бедра, краката от коленете надолу бяха голи; в проблясващата в червеникаво коса бе заплел орлово перо спечелено с достойни подвизи. Лицето му, изрисувано със страшни ивици, бе станало сурово и издаваше непоколебима решителност, мускулите му бяха напрегнати. Коул Уебстър вече не съществуваше.

Вървящият в сянката се издигна над пепелта на миналото си и зае мястото на Коул. Бойният вик, който се изтръгна от устата му, докато препускаше след похитителите, смрази сърцата на хората, които гледаха как се отдалечава. Повечето от тях бяха чували за бели индианци, но малцина бяха виждали. Един индианец с червена коса навлезе в галоп сред планините, а сърцето му преливаше от желание за мъст.

Дона се опита да скочи от коня, но огромният Сам беше много по-силен от нея. Той я сграбчи, задържа я на седлото и конят му се заизкачва по стръмния, обсипан със скали наклон.

— Къде ме водите? — завика Дона, борейки се да се изтръгне от желязната хватка на Сам.

— В една пещера, там ще бъдем на сигурно място — отговори Сам и прокара ръка през гърдите й. — Крили сме се там с Коб един-два пъти. Даже сме оставили храна, ако пак се наложи да се крием. Ще ти хареса. Хубаво е, сухо, има много одеяла, ще ги поделим с тебе. Ти пък ще ни покажеш номерата, дето Коб толкова се хвалеше, че си му ги правила. Само като го слушахме, лигите ни потичаха.

— Лъгал ви е! — протестира Дона.

— На друг ги разправяй тия. Коб разправяше как сте се гушкали по цели нощи и ти си искала още. С момчетата се чудехме дали е бил достатъчно мъж, за да ти харесва. Често сме си говорили какво ще направим с тебе, ако някой път те спипаме насаме.

— Още малко и ще сме там — каза Спайдър, като се изравни с тях. — Можем да се скатаем в пещерата за един-два дни, а после да тръгнем към по-безопасни места.

Спайдър пое начело. Сам го следваше по петите. Когато спряха, беше вече тъмно. Бяха пристигнали. Несвикналите очи на Дона не виждаха нищо, което да прилича на пещера или изобщо на скривалище. Нямаше нито колиба, нито навес, нито някакви дупки в скалите. Нищо, само извишаващи се върхове и скалисти склонове.

— Слизай — каза Сам и я смъкна от седлото.

Тя тупна тежко на земята, но той не си даде труд да й помогне да се изправи.

— Сигурен ли си, че е тук? — запита, обръщайки се към Спайдър.

— Точно пред тебе е — отвърна Спайдър.

Дона не виждаше нищо, освен храсти, дървета и стръмни скали. Загледа внимателно как Спайдър повежда коня си към храсталаците и изчезва зад тях. След миг Сам я побутна нататък.

— Върви след Спайдър, аз съм зад тебе.

Дона различи отвора. Беше замаскиран зад гъстите храсти. Пещерата беше достатъчно голяма, за да подслони хората и конете. Сам ги чакаше вътре.

— Ето ни тук, на удобно местенце — разприказва се Сам. — Пещерата продължава навътре. Даже можем и огън да си стъкнем, без някой да го види. Има поток на няколкостотин ярда по-натам, има и място за конете. — Той смушка Дона и намигна. — Имаме и достатъчно много време да разберем колко си гореща.

— Те ще ви открият — каза Дона с повече убеденост, отколкото чувстваше вътрешно.

Мястото беше скрито доста добре, би било трудно човек да го намери.

— Че кой ще ни намери? Оня от железниците ли? — Сам се разсмя гръмогласно. — Ще му трябва следотърсач, за да ни открие. И ако не греша, на север се събират буреносни облаци. Ще заличат дирите още преди разсъмване. Само някой проклет индианец би могъл да ни намери, а и в това се съмнявам.

Той поднесе запалена клечка кибрит към нарочно оставените парцали, напоени с петрол, и вдигна самоделния факел.

— Я да вървим по-навътре в пещерата, че да накладем огън и да сготвим някаква кльопачка. Умирам от глад.

— И аз — отзова се Спайдър, — обаче може да се задоволим и само с Дона — поне на първо време.

И той й се захили с разваленитe си зъби, побутвайки я пред себе си.

Тръгнаха по дългата виеща се пътека. Дона вървеше и наблюдаваше. Щеше някак си да избяга от това място и от тези мъже. Отчаяното й положение й даваше сили. Съвсем сериозно бе решила никога повече да не се превръща в жертва.

В края на пътеката пещерата се разшири, превръщайки се в просторно сухо помещение с пясък по пода. Дона забеляза, че тук са живели хора. Наоколо се търкаляха разхвърляни одеяла, няколко гърнета стояха край изстиналото огнище, до сухата стена бяха подпрени торби с храна. Някъде отдалече долиташе ромоленето на вода.

Сам поведе конете към водата, а Спайдър стъкна огън, който скоро започна да хвърля достатъчно силна светлина. Гледката, която се разкри пред очите на Дона, не я окуражи много. Тук имаше всичко необходимо за оцеляване — подслон, храна, одеяла, гориво.

Но тя щеше ли да оцелее?

— Я спретни някаква кльопачка, Дона — подбутна я Сам, когато се върна в пещерата. — Има консерви боб и някакви други работи в ония торби. — Той хвърли един чувал в краката й. — Ето кафе, брашно и бекон. Донеси вода, Спайдър.

Дона намери кафеничето и го напълни с вода от онази, която Спайдър донесе. Когато кафето завря, тя отвори консервите с боб и изпържи малко бекон. След час двамата мъже се тъпчеха с храната, а Дона ги наблюдаваше с явна липса на апетит. Когато си напълниха стомасите, се отпуснаха назад и я загледаха ухилени, защото апетитите им се бяха насочили към неща, които нямаха нищо общо с храната.

— Сваляй дрехите, Дона — нареди Спайдър. — Коб ни разправяше, че си имала най-сладките цици, които някога бил виждал. И ние искаме да видим.

— Аха — присъедини се Сам. — Никога преди не съм имал метиска. Чувал съм, че били много по-горещи от другите. — Той хвана

Дона за ръката и я дръпна в скута си. — Трябва ли ти помощ да се отървеш от тия парцалки?

Когато разкъса деколтето й, Дона се вкопчи с нокти в ръката му. Той отскочи с яростен вик. Възползвайки се от суматохата, тя скочи на крака.

— Не ме пипай! Някой от вас помогна ли ми, когато Били ме пребиваше? Някой от вас възпря ли го? Не, само се хилехте и гледахте как ме смазва от бой. Всички сте животни. Не искам да имам нищо общо с вас.

Обърна се и хукна по тъмната пътека, която водеше към изхода на пещерата. По-скоро би се оставила на милостта на дивите зверове, отколкото на тези в човешки облик в пещерата.

— Хвани я! — изкрещя Спайдър.

Бяха натежали от яденето и не можеха да тичат бързо като Дона. Тя потъна в тъмния проход, опипвайки стената. Нощта бе тъмна, миришеше на влага и дъжд. Една гръмотевица изтрещя над главата й. Не видя обаче никаква светлина, по която да се ориентира. Изведнъж стената се отдръпна под ръката й и тя разбра, че е напипала вдлъбнатина или тунел, минаващ перпендикулярно на пътеката.

Без колебание се вмъкна вътре, гонена от стъпките, които ехтяха зад гърба й. Потъна в такава непрогледна тъмнина, каквато никога през живота си не бе виждала. Все едно бе захвърлена в бездните на ада. След миг край нея притичаха Сам и Спайдър. Спайдър държеше факел, но за нейно огромно облекчение никой от двамата не спря, за да надникне в тунела, където се бе скрила. Тя си пое няколко пъти дъх, за да успокои разтуптяното си сърце.

Надяваше се да помислят, че е стигнала изхода, и се замоли да не си спомнят за тунела, след като не успеят да я открият. Клекна ниско долу и се насили да запази спокойствие. Нямаше представа накъде води този проход. Страхът от неизвестното я възпря да не тръгне да изследва тъмнината.

Проливният дъжд забави Вървящия в сянката, но не го спря. Той беше неустрашим следотърсач. Тръгна по петите на бандитите в планината, преодолявайки високи дървета и буйни потоци. Когато дъждът заваля, потърси други знаци, защото водата отмиваше следите. Намери ги в превитите клонки и разбутаните храсталаци. Откри и

парцалче от дрехата на Дона. Мракът отдавна се бе спуснал, когато той рязко спря при един гъст храсталак.

Усети гъделичкане в тила; вслуша се с напрегнато като струна тяло. Вървящият в сянката усети, че е стигнал края на пътешествието си. Пришпори Боеца и конят се разигра в проливния дъжд, докато следотърсачът гледаше за знаци. Най-накрая острият му поглед се спря на оплетения храсталак, пораснал на стръмната скала пред него.

Усмивка повдигна крайчеца на твърдите му устни, той слезе от седлото и се плъзна зад плетеницата от клони. Намери отвора, водещ към пещерата, и влезе. Нищо не помръдна. Вървящият в сянката се вслуша в звуците на тишината, в природните стихии, дъжда и вятъра. И надуши злото.

Изчака в тъмнината очите му да се приспособят и едва тогава продължи навътре. В едната ръка държеше пушката, другата бе готова да сграбчи ножа, втъкнат в колана му. Чу тропот от стъпки и се усмихна мрачно. След миг в тъмния проход се появи светлинка. Вървящият в сянката зачака, застанал на пръсти. Необмислените действия можеха да навредят на Дона, а той не искаше това да се случи. Ако й бяха направили нещо лошо, каквото и да е, смъртта им щеше да бъде не по-малко неприятна.

Той се прилепи до стената, когато двамата мъже се втурнаха във вътрешната пещера. Спряха на място, без да знаят, че не са сами.

— Тая кучка не ще да е стигнала много далече — изсъска сърдито Спайдър. — Сигурно се е навряла в страничния тунел.

— Ще я намерим — измуча Сам. — А когато това стане, ще й се иска да не беше бягала. Хайде, тръгвай обратно.

Сега Вървящият в сянката ги виждаше ясно под светлината на факела, който бе в ръката на Спайдър. И излезе от стената.

— Стойте си на мястото.

Звукът на този непознат глас така изнерви мъжете, че те замръзнаха на местата си.

— Кой е тук? — Гласът на Сам трепереше от страх. И двамата не бяха особено храбри.

— Най-лошият ви кошмар — изрече Коул, пристъпвайки в кръга на светлината.

— Кучи син, проклет индианец — изрева Сам и скочи към пистолета си. Но ръката му не стигна дръжката. Ножът на Коул се

отдели от тялото му и се заби право в сърцето на Сам. Той тупна мъртъв на земята.

— Хвърли оръжията — заповяда Вървящият в сянката на Спайдър, зяпнал ужасено мъртвия си партньор.

— Не стреляй — изрече Спайдър, докато откопчаваше колана със свободната ръка и го пускаше на земята. В другата още държеше факела. — Какво искаш? Имам пари. Ще ги поделя с тебе.

— Къде е Дона?

— Дона ли? — Присви очи, взирайки се в нападателя си. — Ти кой си? — Изведнъж му просветна. — Ти си оня детектив от железниците! Какво правиш тука в тия индиански дрехи?

— Къде е Дона? — повтори Вървящият в сянката.

Спайдър преглътна конвулсивно. Имаше усещането, че гледа смъртта в лицето. Действайки под напора на инстинкта, той хвърли факела към Вървящия в сянката и хукна към изхода на пещерата. Пушката на преследвача му изгърмя точно преди той сръчно да улови факела. Спайдър падна по лице на земята, без да помръдне.

9.

Дона чу стрелбата в тясното си тъмно убежище и замръзна, обзета от паника. Не виждаше нищо, не чуваше нищо, освен гръмкото ехо, което се удряше в стените. За миг помисли да излезе в главния проход и да рискува, но страхът я приковаваше на място. Сви се още по-надълбоко в тунела, притисната до стената, и се заслуша в звука от приближаващите се стъпки.

Вървящият в сянката погледна безучастно двамата мъртъвци. Две брутални убийства биха обезпокоили Коул Уебстър, но не и него, сиукския възпитаник. Странно, колко лесно се бе върнал към индианските си навици, след като почти четири години бе живял сред белите.

Вдигнал високо факела, за да освети пътя си, Вървящият в сянката прекрачи труповете и тръгна по дългия криволичещ тунел. Разяждаше го страхът, че може би вече е късно и няма да успее да помогне на Дона. Не забеляза страничния тунел, подмина го, без да погледне втори път, и след няколко минути влезе в централната пещера. Огънят още гореше в огнището. Вървящият в сянката бе изненадан от удобното убежище на разбойниците. Веднага забеляза дисагите, коленичи и ги отвори. Оттам се изтърколиха бляскави златни монети. Той ги напъха обратно. После влезе по-навътре в пещерата и откри потока и конете. Но никъде не намери Дона.

Отчаяние обзе Вървящия в сянката. Огледа внимателно цялата пещера, но не откри никакъв знак къде може да се е дянала. Спомни си, че бандитите споменаваха, че е избягала, и я търсеха. Знаеше, че не е излязла от пещерата, защото щеше да я види. Оставаше й само още едно нещо. Сигурно се бе скрила в някое разклонение на пещерата.

Той се върна обратно, като този път спираше да огледа стените на тунела. Спря пред една дупка в стената, забелязвайки, че тя води към някакъв друг тунел. Интуицията му подсказваше, че там ще намери Дона. Извика я по име, надявайки се тя да познае гласа му.

Свита до входа на тунела, Дона зърна едни мокасини и голи крака. Индианци! Мисълта да бъде открита от враждебно настроените индианци я ужасяваше също толкова, колкото и перспективата да я хванат бандитите.

Видя една трепкаща светлина, която се насочваше към нея и се изплаши, че са я открили. Дръпна се по-навътре в тунела. Дочу шумолене на мишки и някакви други животинки и спря на място. Но приближаващата се светлина и неизвестната опасност я накараха да продължи. После чу как някой я вика по име и замръзна. Гласът не беше нито на Сам, нито на Спайдър. Не можеше индианецът да я вика, реши тя и разтърси глава, за да я прочисти от абсурдните мисли. Не познаваше никакви индианци и никой индианец не я познаваше. Затаи дъх и се дръпна по-навътре в тунела.

Вървящият в сянката отново извика Дона. Чуваше накъсаното й дишане, усещаше колко я е страх и искаше да сложи край на безсмисленото й бягство. Изведнъж я чу да пищи и сърцето му се разтуптя бясно. Втурна се напред, скъсявайки мигновено разстоянието помежду им. Когато вдигна факела, сърцето му едва не изскочи от гърдите.

Дона се държеше за стената с отмалели пръсти. Пръстта зад нея бе поддала и се бе образувал отвор, надвиснал над пропаст. Тя се бе хванала мигновено за една надвиснала скала и се държеше здраво, но се плъзгаше бързо надолу и всеки момент щеше да падне и да се пребие. Затвори очи за кратка молитва, а когато ги отвори, той стоеше пред нея.

Масивните му крака, почти целите голи, се напрегнаха, когато пусна факела, за да коленичи и да я сграбчи за ръцете. Издърпа я бавно, без усилие, извлече я на твърда земя и я притисна към мощните си гърди.

Като видя бойните шарки по лицето и орловото перо в косата, Дона се замята, опитвайки се да се освободи от тази нова заплаха.

— Дона, почакай! Аз съм, Коул. Нищо няма да ти направя.

— Не! Не ме докосвай!

Той я разтърси леко.

— Успокой се. Погледни ме. Аз съм, Коул.

Сините очи на Дона се разшириха недоверчиво, когато Коул вдигна факела и го вдигна, за да й позволи да види лицето му.

— Коул… — Разпозна първо червеникавата му коса, после очите, които блестяха като смарагди в тъмнината. — О, господи. Помислих те за… Как ме намери? — Огледа се предпазливо наоколо си. — Какво стана със Сам и Спайдър?

— Никога вече няма да ти направят нищо. Ще ти обясня, когато се върнем в централната пещера.

Коул вдигна факела високо и я поведе по тунела към главната пътека, а оттам към централната пещера и я настани до догарящия огън.

— Седни, докато разпаля огъня.

Дона коленичи на едно одеяло и загледа Коул, мъчейки се да свърже външността му с оня Коул Уебстър, когото познаваше. Трудно можеше да го познае в индианското облекло, с лице, боядисано в бойни цветове. Във всеки случай, представляваше внушителна гледка, реши тя.

— Имаш ли индианско име?

— Племето на сиуксите ме познава като Вървящият в сянката. Хубаво е отново да стана Вървящият в сянката. Докато преследвах бандитите, почти забравих, че съм бял. — Привърши с огъня и седна до нея. — Студено ли ти е? — запита, като усети, че тя трепери в прегръдките му.

— Не знам какво ми е. Не мога да престана да треперя. Сигурен ли си, че няма защо да се страхуваме от Сам или Спайдър?

— И двамата са мъртви.

В гласа му се долавяше рязка нотка. Като че ли никак не съжаляваше за извършеното.

— Ти ли ги уби?

— Да. Утре ще ги закараме в Пуебло и ще предадем златото на местния шериф. Той ще се погрижи да го прати там, закъдето е предназначено. За няколко дни релсите ще бъдат разчистени и влаковете пак ще могат да минават. Може да се наложи да прекараме няколко нощи в града.

— Трябва ли да останем тук тази нощ?

— Вън вали като из ведро. Тук поне сме на сухо и безопасно място.

Перспективата да остане тук сама с Коул беше примамлива. Дона облиза устни, подбирайки думите си.

— Гладен ли си?

Той й се усмихна така, че сърцето й замря.

— Умирам от глад. Тия двама негодници са си направили приличен склад. Има ли нещо, което да можеш да сготвиш набързо?

— В гърнето до огъня има кафе. Мога да стопля малко боб и да изпържа бекон.

И тя се надигна.

Изведнъж Коул забеляза разкъсания й корсаж и настръхна. Хвана я за ръка и я привлече да седне до него.

— Почакай. Тия негодници направиха ли ти нещо?

Думите едва излизаха от мрачно стиснатата му уста.

— Не. Първо си натъпкаха търбусите. После, когато се опитаха да… ми сторят зло, избягах. Слава богу, че успя да ги проследиш, защото не знам какво щях да правя, ако ме бяха открили.

Коул не искаше да си представя как мръсните им ръце се допират до златистата й плът.

— Съжалявам, Дона. Трябваше да те пазя по-добре.

— Не си виновен ти. — Тя стана рязко. — Ще ти приготвя нещо да хапнеш.

След като хапна набързо и разчисти остатъците, Коул донесе ведро с вода. Когато се върна, Дона бе легнала на едно одеяло, загледана в танцуващите пламъци.

— Трябва да поспиш. Денят беше изтощителен.

И той започна да си приготвя легло.

Дона подскочи и се хвърли към него.

— Не ме оставяй.

— Никъде няма да отида, любов моя.

— Легни до мене.

Коул я изгледа мрачно, но премести одеялото си до нейното.

— Сигурна ли си?

— Искам да си до мене тази нощ. Не си спомням някога да съм се чувствала толкова самотна или толкова уплашена.

Цял живот никой не се беше грижил за нея. Присъствието на Коул я караше да се чувства в безопасност и защитена.

Коул легна до нея и я прегърна, придърпвайки одеялото над двамата. Дона въздъхна тежко и се сгуши до него.

— Трудно ти беше днес, нали, любов моя? Сега разбираш защо искам да те видя настанена на сигурно място. Искам да ти осигуря подобър живот и мисля, че племето на Бягащия лос ще ти помогне.

Дона не искаше и да чуе за Бягащия лос. Не и сега, когато Коул я прегръщаше, когато се чувстваше защитена и желана.

— Не би трябвало да зависи от тебе по такъв начин.

— Аз нямам нищо против. Стига да не ти стане навик.

Каза го на шега, но Дона го взе буквално. Замръзна и се отдръпна.

— Ще го имам предвид.

Той изруга прибързаността си и се опита да я прегърне отново. Успя, но не беше същото. Сега у нея се усещаше напрежение, каквото липсваше преди.

— Съжалявам, любов моя, но между нас не може да има нищо трайно. Ти не си ми безразлична, но не е честно да се обвържеш с мъж, обзет от натрапчиви мисли за мъртвата си си жена.

— Нима съм искала нещо повече?

— Нищо не си искала. Но аз исках…

Не довърши. Нямаше представа какво иска. Освен може би да целуне Дона. Знаеше, че не бива, но не можеше да се въздържи. Една целувка и ще спре.

Стисна по-силно раменете й, наведе глава и я целуна. Леко, нежно докосна полуразтворените й устни. И веднага се възбуди. Разбра, че няма да се задоволи само с целувката. Искаше да бъде вътре в нея, да я почувства как го обгръща плътно. Искаше да гледа как очите й се забулват в мъгла, докато навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко. Искаше да я вземе с ръце, с уста, да я чуе как вика. Стисна я още по-силно и почувства как тя се прилепва към него.

Вдигна глава и я погледна. Очите й бяха молещи и замъглени. От устните й се откъсна лек звук, той разбра и отново я целуна. Когато се опита да се дръпне, тя го задържа.

— Не, не спирай. Целувай ме още.

— Не бива…

— … но аз искам. Искам те тази нощ. Трябва да почувствам, че съм жива. Да забравя какво искаха да направят с мене Сам и Спайдър.

Как би могъл да устои? Членът му беше твърд и се притискаше към бедрото й. Копнееше за нея, искаше му се да изтрие от ума й

всички грозни спомени за минали кошмари.

Коул се надигна, полека отдръпна разкъсаните краища на корсажа й и оголи великолепните й гърди. Те блеснаха като старо злато в оскъдната светлина на огъня, той сведе глава и обхвана едното тъмно зърно с устата си.

Пулсираща наслада се втурна по жилите й, докато устните му я галеха и смучеха, изпълвайки я с тръпнещо предчувствие. Почувства мокра топлина да се стича между краката й, разтърсена от дълбочината на емоциите, които бушуваха в нея.

Тя му помогна безмълвно да съблече остатъците от дрехите й. После той я положи по гръб на одеялото и бързо свали собствените си дрехи. Голите им тела се притиснаха едно до друго и двамата застенаха от невероятната наслада, когато гореща плът се притисна до друга гореща плът. Той я зацелува отново и когато Дона бе почти замаяна, устата му се отдели от нейната и се насочи към други, по-интимни места.

Той се насочи към великолепните хълмове на гърдите й, като ги облизваше жадно и ги захапваше леко, събуждайки наслада в нея. Дона се извиваше под него, умолявайки го без думи да влезе в нея, да прекрати това безкрайно мъчение.

— Знам какво искаш, любов моя — прошепна Коул срещу сладкото връхче на гърдата й. — И това ще дойде, но по-късно. Толкова много неща искам да ти покажа и да направя с тебе.

Той пъхна много нежно пръста си в нея. Топлината й се сключи около него и той с мъка удържа внезапната си реакция. Затвори очи, пъхна още един пръст и навлезе по-навътре. Едва се сдържаше и целият трепереше. После дръпна пръстите си много бавно и след това отново ги вкара. Тя извика и хълбоците й се вдигнаха рязко нагоре.

— Моля те!

— Шшт!

Горещият му дъх срещу устните й я накара да се разтрепери под напора на невероятни усещания.

После той се плъзна леко върху тялото й, пръстите му я разтвориха и в същото време устата му се намери върху нея. Дона се стегна шокирана. Когато Били се бе опитвал да направи това с нея, тя бе предпочела да я бие, вместо да удовлетворява нездравите му нагони. Но същото, извършено от Коул, предизвика у нея небесен възторг, а не

отвращение. Той целуваше и галеше една част от нея, която бе твърде интимна и съкровена, която тя бе отказвала на Били Коб, и това усещане я изпълваше с неимоверно задоволство.

Ръцете му се плъзнаха под нея и я повдигнаха към устата му.

— Сладко — прошепна той и топлият му дъх срещу най-интимното й място предизвика у нея прилив на наслада.

— Това… не е редно — каза Дона, погълната от спазмите на напиращото удоволствие.

— Редно е, ако ние го искаме.

Тя онемя от смайване, докато Коул я изследваше нежно и обстойно с езика си. Знаеше, че става все по-гореща и мокра, докато устата му върши магически неща с нея, но той, изглежда, нямаше нищо против. А когато тялото й се превърна в инструмент, чрез който Коул й създаваше върховна наслада, тя престана да мисли свързано. Застена и изви гръб. Краката й трепереха, тялото й се разтърсваше от диви спазми.

— Точно така, любов моя — прошепна той. — Притисни се към устата ми. Още малко ти остана. Чувствам как краката ти се напрягат, мускулите ти се свиват. — Езикът му влизаше и излизаше, без да спира. — Харесва ли ти така? Да, виждам, че ти харесва.

Задавеният й вик бе свидетелство, че е отгатнал правилно.

Разбирайки, че тя е близо до кулминацията, той пъхна пръстите си в нея, докато в същото време дразнеше с език твърдото възелче, сгушило се сред влажните й гънки. Това беше твърде много за Дона. Тя се разпадна в неистови викове, кръвта й се сгъсти от неизпитвани досега усещания, които цялата я разтърсваха. Безкрайното търпение на Коул му струваше скъпо. Все по-трудно успяваше да се контролира.

— Сега ще вляза в тебе — каза той с дрезгав глас, който Дона едва различаваше.

Все още разтърсвана от удоволствие, тя усети как се разтяга и изпълва, докато Коул навлизаше в нея.

— Толкова си стегната — изстена той, запълвайки я докрай. Би могъл лесно да стигне до кулминацията, но искаше още веднъж да дари Дона с разтърсващо удоволствие, този път дълбоко заровил се в нея.

Влизаше и излизаше, без да спира, докато тя не започна да пъшка и да бие с юмруци по раменете му. Той ускори ритъма, усили натиска,

вдигна ханша й по-високо и разтвори още повече краката й. Дона се нагоди към ритъма му, мятайки се диво под него, а виковете и въздишките й го издигаха все по-високо и по-високо.

Вече не можеше да се въздържа. Всички демони на ада го тласкаха към кулминацията. Но той беше упорит. Искаше да вземе Дона със себе си в екстаза. Пъхна пръсти между двамата, в меките влажни гънки над мястото, където влизаше в нея, и намери мъничкия извор на удоволствието й. Започна да милва и масажира с палец и показалец малката издатинка, докато усети как хълбоците й се притискат към пръстите му и цялото й тяло се разтърсва от спазми. Влезе в ритъм с усилващите се движения на тялото й и се изгуби в експлозията на своята кулминация.

Изтощена от неизразимата наслада, Дона чувстваше как Коул се втвърдява и набъбва в нея, чуваше накъсаното му дишане и приветства топлата струя на семето му в своята утроба. Ако никога повече не изпиташе любовта му, винаги щеше да си спомня тази нощ.

Внезапно й стана студено, когато Коул се отдръпна от нея. Но почти веднага топлината се върна, защото той я притегли в прегръдките си.

— Нали не те болеше? Не съм животно като Коб. Господи, Дона, със сигурност знаеш как да накараш един мъж да забрави, че е джентълмен.

— Не, не добре съм — каза Дона с усмивка.

Сърцето й още биеше лудо, усещаше, че цялата е обляна в руменина. Никога не си бе представяла, че любенето може да бъде такова главозамайващо преживяване. Ако Били Коб би могъл да се люби с нея, сигурно щеше да превърне това преживяване в същински ад. Коул я прегърна по-здраво.

— Сега трябва да спиш. Пуебло не е далече, но агенцията на Червения облак е на цели четиринадесет дни път на север. Трябва да събереш сили.

Как да спи, когато Коул я е прегърнал и топлото му тяло се е притиснало до нейното, как да спи със спомена за невероятното великолепие, в което я бе хвърлил, спомен толкова жив в съзнанието й, че можеше дори да го вкуси?

Опита се да заспи, наистина се опита. Коул също. Но за нещастие преплетените им тела пречеха на добрите намерения и на

двамата. Когато тялото на Коул се възстанови и пожела още веднъж да се възнесе в рая, той се обърна към нея в нощта и тя го прие. Отново се любиха. Този път бавно, всеки вкусваше другия като скъпоценно вино. Но дори и след това не се наситиха. Малко преди зазоряване Коул отново я потърси и тя откликна с готовност. Вдигна я върху себе си и тя го яхна като жребец. Краят дойде внезапно, отнасяйки ги във вълните на екстаза. Двамата заспаха прегърнати.

— Време е да ставаме, любов моя — каза Коул, побутвайки нежно Дона.

Тя измърка уморено и дръпна одеялото над главата си.

— Хайде, Дона. Аз отдавна съм буден. Дъждът спря, трябва да откарам труповете и парите в града и да докладвам.

Коул грабна края на одеялото и го дръпна. Дона изписка, когато студеният въздух лъхна голата й плът. Подскочи и седна. Още бе зачервена от любенето и той забеляза по златистата й кожа белезите, оставени от устните му. Само като си помисли за прекараната с нея нощ, веднага се втвърди. Обърна се със съжаление. Колкото и да искаше отново да я има, не разполагаха с време.

— При огъня има вода. Измий се и се облечи, докато се оправя с труповете и парите. Там има и храна. Вече изведох конете от пещерата и съм ги вързал отвън.

— Направил си всичко това, докато съм спяла? — запита Дона, учудена, че е спала толкова дълбоко.

Коул я погледна с дяволита усмивка.

— Беше уморена.

Погледът й се плъзна по него, осъзнавайки, че изглежда различно от предната вечер.

— Вече не си облечен като индианец, не си боядисан.

— Не искам да изплаша хората в града, когато вляза там с двамата мъртъвци. Сега съм Коул Уебстър, детективът от агенция „Пинкертон“ на работа към железниците. Но пак ще видиш Вървящия в сянката. Има времена, когато е по-практично и същевременно по-удобно да пътувам в неговата самоличност.

— Вървящият в сянката ме плаши — призна Дона.

Той повдигна вежда.

— А Коул Уебстър?

— Понякога и той ме плаши.

— Никой мъж вече няма нищо да ти направи, Дона. — Той се прокашля, страхувайки се, че е отишъл твърде далече с признанията. — Нали ще можеш да останеш за малко сама? — Тя кимна утвърдително. — Скоро ще се върна.

Вдигна дисагите със златото и изчезна в тунела.

Дона бързо се изми и се облече. Искаше й се тук да беше разцепената й кожена пола за езда, но тя бе останала във влака. Не знаеше колко е била гладна, докато не забеляза чинията с боб, бекон и питки край огнището. Нахвърли се като вълк на храната, спомняйки си, че снощи едва бе сложила две хапки в уста. Докато чакаше Коул да се върне, сплете дългата си коса и я приведе донякъде в ред.

— Всичко е готово — каза Коул, когато се върна след малко.

Взе една горяща пръчка от огъня и разбута тлеещата жарава. После нарами торбата с храна, която бе събрал от запасите на разбойниците, каза на Дона да вземе одеялата и я поведе през тунела.

По средата на тунела тя зърна слабата светлина от изхода и почувства облекчение. Ужасно искаше час по-скоро да напусне това студено, тъмно място, убежище на смъртта. Ако не беше Коул, тази пещера щеше да стане неин гроб.

Излязоха под топлото слънце и Дона трябваше да затвори очи, за да се предпази от почти болезнените му лъчи. Когато отвори очи, ахна смаяна и възхитена от великолепието на пейзажа. Околните планини, хълмове и долини сияеха със своеобразна сурова красота.

— Конете са вързани наблизо — каза Коул, угаси факела и го хвърли настрани. — Ела с мене.

Намериха животните да щипят трева. Дона потръпна, зървайки двете увити в одеяла фигури, натоварени на гърба на единия кон.

— Няма защо да се плашиш от мъртвците. Не мога да ги оставя тук да бъдат изядени от лешоядите, макар че Господ знае, че сигурно го заслужават.

Помогна й да се качи на коня и метна дисагите със златото на седлото на Боеца.

— Трябва да стигнем в Пуебло преди залез-слънце.

Когато стигнаха Пуебло, в града вече се знаеше за ограбения и изваден от релсите влак. Пътниците и багажът, бяха превозени до

града, животните от товарния вагон бяха настанени в конюшнята.

Коул предаде труповете и златото в канцеларията на шерифа, докладва и бързо излезе оттам. Но когато се опита да наеме стая в единствения хотел в града, разбра, че е пълен до пръсване с пътници, които чакаха следващия влак.

— Сега какво ще правим? — запита Дона, когато той я осведоми за положението.

— Няма смисъл да чакаме влака. Имаме много път до агенцията на Червения облак. Ще намерим Бягащия лос някъде там наблизо. Сега ще купя провизии за из път и ще взема багажа и твоя кон от конюшнята. Ще купим още един кон да носи товара. Ако беше имало стая в хотела, можеше да почакаме, но докато разчистят релсите, ще мине известно време и не виждам защо да се бавим.

Разбира се, няма смисъл, помисли Дона, но не го каза. Колкото по-скоро се отървеше Коул от нея, толкова по-добре за него. Нямаше нужда човек да е мъдрец, за да го разбере.

Когато напуснаха Пуебло, слънцето висеше ниско на западния небосклон. Коул беше купил храна за две седмици и здрави дрехи за езда за Дона. Всичко бе натоварено на третия кон. Дона се зарадва, че ще може отново да язди на Уоли. Искаше й се да се изкъпе в града, но не успя. Когато спомена на Коул за това, той каза, че довечера ще лагеруват при река Арканзас и там ще може да се изкъпе.

Точно когато слънцето залязваше зад планините, той намери превъзходно място за лагер. Нощта бе топла и уханна, защото още не бяха стигнали големите височини, и Дона побърза към плиткия вир. Докато се къпеше, Коул улови малко дивеч за вечеря. Когато тя се върна от реката, той вече беше сготвил един тлъст заек.

— Да направя ли питки? — запита Дона, сядайки до огъня, за да изсуши косата си.

— Стой си, аз ще направя.

— Можеш ли да готвиш?

— Опитвал съм.

Той замеси тестото, а в това време Дона прокарваше пръсти през дългата си коса, за да я разреши. Гъвкавите й движения омайваха Коул, пръстите му искаха да повторят движенията й.

Без да съзнава колко внимателно я наблюдава той, Дона изви гръб и простря косата си пред огъня. Простичкото движение направи

гърдите й да изпънат тънкия памучен плат на блузата и накара Коул неволно да изпъшка.

Няма представа колко е съблазнителна, помисли Коул, докато я гледаше как се протяга като котка. Пламъците танцуваха по кожата й и я превръщаха в топъл мед, абаносовата й коса сияеше като черен сатен. Просто да я схруска човек, а Коул знаеше от личен опит колко сладко е цялото й тяло. Снощи в пещерата бяха се отдали на една вълшебна страст и той копнееше отново да я изпита. Опита се да оправдае жаждата си по Дона, като й даде името страст. Умът му прие това обяснение, но сърцето не можа да бъде убедено толкова лесно.

Дона заспа, стиснала чашата кафе в ръка. Събуди се за малко, когато Коул й взе чашата и я отнесе на постелката й. Страшно му се искаше да я обладае под одеялото, но прояви забележително въздържание и устоя. Всеки път, когато се любеше с Дона, разбираше колко наложително е да я настани в племето на Бягащия лос. Не би могъл да се справи с една трайна връзка. Искаше да бъде свободен, за да живее със спомените за Утринна мъгла.

Пътуваха на север през Източно Колорадо. Времето беше все така горещо и сухо, а когато горещината станеше непоносима, леки облаци забулваха небето. Двамата се придържаха към източните склонове на Скалистите планини, яздеха по цели дни и обикновено намираха удобни места за лагеруване край реки и потоци. Не срещнаха много пътници, но от няколкото научиха, че огромна индианска армия се събирала за война. Готвела отмъщение за похода на генерал Джордж Къстър в индианските земи. Говореше се, че той започнал златодобива в местността Блек Хилс в крещящо нарушение на договора, сключен с индианците.

Коул не можеше да понася алчността на белите и през ума му мина, че може би не е особено умно да оставя Дона в такава потенциално опасна ситуация. Но нямаше да промени плановете си, преди да говори с Бягащия лос. Молеше се вождът да не се присъедини към тази армия. Бягащият лос беше мъдър и състрадателен вожд и щеше да направи това, което е най-добро за племето му.

Дона не знаеше почти нищо за положението на индианците. Били бе споменавал от време на време, но тя не обръщаше внимание.

Сега обаче се заинтересува. Новината за евентуалната война я накара да настръхне. Как може Коул така да излага живота й на опасност?

Бяха спрели да хапнат малко студена храна и ядяха, опрели гърбове на един висок смърч. Дона се хранеше мълчаливо и замислено, но по едно време изстреля:

— Може би трябва да ме оставиш в най-близкия град. — През деня бяха срещнали един пътник, който говореше с недомлъвки за голямо индианско сборище при Литъл Биг Хорн. — Не искам да се озова насред бойното поле.

— Твърде далеч стигахме, за да се връщаме сега — отвърна Коул. — Вярвам на Бягащия лос. Разчитам, че ще запази хладнокръвие и няма да се втурне в нещо, което може да означава смърт за неговото племе. Няма да те оставя там, ако е опасно.

Дона изфуча презрително.

— Не ти вярвам. Знам, че искаш да се отървеш от мене. Не те обвинявам. Не си отговорен за мене.

— Ако исках да се отърва от тебе, щях да те оставя в колибата. — Той я загледа втренчено, искаше му се да я целуне, но знаеше докъде ще стигнат след това. Станеше ли въпрос за Дона, самоконтролът му застрашително намаляваше. Хвана я за ръка и я дръпна да стане. — Време е да тръгваме. Искам да намерим място за лагеруване преди залез-слънце.

Дона въздъхна. Каквото и да казва Коул, тя си знаеше, че иска да се отърве от нея. Искаше й се Вървящият в сянката, свиреп и красив, да се върне и да се люби с нея така, както го бе направил в пещерата. Поради някаква неизвестна причина Коул Уебстър бягаше от нея като от чума.

10.

Една сутрин Дона се събуди и видя Вървящия в сянката да се взира в нея. Беше облечен в панталони от еленова кожа и мокасини. Гърдите му бяха голи, покрити само с гъсти, къдрави червени косми. Панталоните едва прикриваха изпъкналите мускули на седалището и издутината на слабините му и Дона усети, че се изчервява.

— Защо си се облякъл така? — запита тя, без да може да отмести поглед от мощната му мъжествена фигура.

Тази полугол дивак беше Коул Уебстър; но във всеки случай, не беше онзи Коул Уебстър, когото тя познаваше.

— Сега сме на индианска територия. Индианците, които срещнем, ще познаят Вървящия в сянката. Достатъчно дълго съм яздил със сиуксите, за да си спечеля репутация. Безопасността ни може да зависи от нея. Отсега нататък ще бъде уместно да мислиш за мене като за Вървящия в сянката. Притеснява ли те индианското ми облекло?

Дона преглътна конвулсивно. Да я притеснява ли? Нима той не разбира по какъв начин й влияе самото му присъствие? Не знае ли, че тя никога нямаше да му се отдаде, ако не бе почувствала, че така трябва? Не беше се любил с нея от онази нощ в пещерата и й се струваше, че сега иска да я накара да повярва, че няма нужда от нея.

— Ако смяташ, че е необходимо да се превърнеш в индианец, аз не възразявам. Харесваш ми в такъв вид.

След два дни срещнаха за пръв път индианци. Малко племе от народа оглали пресече пътя им — бяха тръгнали към река Литъл Биг Хорн в територията Монтана. Вървящият в сянката поговори с вожда и научи, че слуховете за огромна индианска армия, която се събира край Литъл Биг Хорн, са верни. Когато разбра, че Бягащият лос още не се е присъединил към похода, изпита огромно облекчение.

Тази вечер се разположиха на лагер на една малка поляна. Дългите дни непрекъсната езда се отразиха на Дона и Вървящият в сянката започна да спира по-рано, за да й даде повече време за

почивка. Тя обикновено заспиваше веднага след вечеря и това му помагаше да спазва обещанието си да не я докосва. Независимо колко отчаяно искаше да се люби с нея, той знаеше, че това ще усложни живота и на двама им. Колкото по-скоро го забрави, толкова по-добре за нея.

На следващата сутрин Вървящият в сянката усети, че някой ги следи. Когато видя отряд нашарени индианци на близкия хълм, изсъска предупредително на Дона:

— Не се обръщай, следят ни.

Тя потисна подтика да обърне глава в забранената посока.

— В опасност ли сме?

— Не съм сигурен. Няма да знам, докато не дойдат достатъчно близо, за да ме познаят. Може да са ренегати.

При тази дума Дона побледня. Враждебно ли бяха настроени индианците? Щеше ли да ги спаси облеклото на Коул?

— Идват — предупреди я Вървящият в сянката, когато ренегатите се спуснаха от хълма и се насочиха към тях.

Той дръпна спокойно юздите и зачака. Дона спря Уоли плътно до него.

Ренегатите ги обкръжиха с подвиквания и заразглеждаха с интерес товарния кон. Вървящият в сянката подкара Боеца напред, за да се срещне с предводителя. Веднага позна набития сиукски вожд. Той и група воини кучета се бяха отделили от племето на Бягащия лос, когато вождът ги отведе в резервата. Вървящият в сянката се обърна към вожда на съвършен сиукски:

— Защо ни спирате? Не ме ли позна, Рогат бухал? Аз съм Вървящият в сянката, зетят на Бягащия лос.

Рогатият бухал се вгледа във Вървящия в сянката и неугледното му лице изрази изненада.

— Много време мина, Вървящ в сянката. Чух, че си се отделил от племето.

— Сега се върнах — бе отговорът. — Търся селото на Бягащия лос.

— А, Бягащият лос е страхлива бабичка. Крие се в резервата, вместо да се бие за правото да живее свободен. — Той посочи с пръст към гърдите си. — Рогатият бухал няма да остави белите очи да

завземат земите ни без бой. Ще се присъединиш ли към нашата битка, Вървящ в сянката?

— Аз съчувствам на вашето дело, Рогат бухал, но имам много важна работа с Бягащия лос.

Тъмният поглед на Рогатия бухал се премести върху Дона и това, което видя, му хареса.

— Тази жена твоя ли е?

— Жената се казва Дона. Пътува с мене към селото на Бягащия лос. Във вените й тече сиукска кръв.

— Метиска. Няма значение, ще я купя от тебе. Имам много коне; кажи цената.

Дона се приближи плътно до Вървящия в сянката. Беше изненадана от това, че успя да разбере повечето думи. Много отдавна майка й я бе учила на този език; въпреки всичко, малко по малко, думите й станаха ясни.

— Тя не е за продан.

Рогатият бухал го изгледа недружелюбно.

— Ще изпушим една лула и ще си поговорим. Елате, ще дойдете с нас в лагера ни.

Рогатият бухал каза нещо на хората си и те в миг обкръжиха Вървящия в сянката и Дона.

— Отиваме с тях — каза Вървящият в сянката. — Не се тревожи, няма да им позволя да ти направят нещо лошо.

Яздиха цели два часа, обкръжени от ренегатите, и пристигнаха в малък лагер от дванадесетина типита. Пред тях бяха излезли няколко жени и деца, насреща им изтичаха две-три мършави кучета. Според Вървящия в сянката това беше жалък образец на индианските селища, които познаваше от времето, когато бе живял с племето.

Рогатият бухал слезе от коня си. Вървящият в сянката се спусна от седлото на Боеца и помогна на Дона. Тръгнаха след Рогатия бухал към една колиба, украсена с кожи от елени и лосове. Той влезе вътре, а двамата го последваха.

— Ще поговорим сега за условията — обяви Рогатият бухал без никакъв увод, седна на земята и се облегна на една облегалка, покрита с кожа. Двамата му гости седнаха с кръстосани крака срещу него.

Дона се размърда, смутена от настойчивия поглед на индианеца. Беше уверена, че Вървящият в сянката ще ги измъкне от затруднението, но се плашеше от нескритият интерес на Рогатия бухал към нея. Защо бе позволила на Вървящия в сянката да я довлече в тази пустош? Въпреки смесената си кръв не чувстваше индианците близки.

— Няма за какво да говорим — каза Вървящият в сянката. — Дона не е за продан.

— Вие сте мои пленници — напомни му Рогатият бухал. — Владея живота и смъртта ви.

— Аз принадлежа към сиукския народ — заяви Вървящият в сянката. — Племето на Бягащия лос ме осинови, спечелих си име със смели постъпки. Ако ме убиеш, това няма да ти донесе почести.

Рогатият бухал потъна в замислено мълчание.

— Ти казваш истината, Вървящ в сянката. Аз се отделих от племето си, защото не желаех да отида в резервата, но не съм направил нищо, което да опетни честта ми пред племето. Борех се за правото да живеем свободно, докато другите се подчиниха на договори без никаква стойност, които биват нарушавани ден след ден. Не съм във вражда с тебе. Можеш да си вървиш.

Вървящият в сянката беше твърде хитър, за да приеме на доверие думите на Рогатия бухал. Ренегатът искаше Дона, затова трябваше да се прибегне до дипломация.

— Двамата с Дона си тръгваме — каза Вървящият в сянката.

Дона изпита такова облекчение, че веднага скочи на крака. Но видя каменното изражение на Вървящия в сянката и се уплаши.

— Ти можеш да си идеш, Вървящ в сянката, но жената остава. Тя много ми хареса. Още тази нощ ще се облекча между бедрата й.

Дона вече не можеше да мълчи.

— Не! Аз тръгвам с Вървящия в сянката!

— Тихо, Дона — изсъска той предупредително. — Не показвай, че си ядосана.

— Няма да му позволиш да ме вземе, нали? — прошепна тя.

Той я погледна развълнувано.

— Никога!

Вървящият в сянката знаеше, че има само един начин да спаси Дона от намеренията на Рогатия бухал. Отчаяното положение налагаше отчаяни мерки. Винаги можеше, да предизвика въоръжен

сблъсък, но това едва ли би гарантирало безопасността на Дона. Трябваше да избягва всички действия, които можеха да я застрашат.

Рогатият бухал изгледа изпитателно Дона.

— Ти си прекалено дръзка. Ще те науча да си държиш езика.

— Съжалявам, Рогат бухал, Дона не е твоя. Добре познавам сиукските закони.

Индианецът погледна Вървящия в сянката.

— Какви игри играеш?

— Никакви. Дона е моя жена. Сиукските закони не позволяват да се взема жената на друг мъж, освен ако няма развод. А развод няма. Сега дори Дона може би носи моето дете.

Когато изрече тези думи, поразен разбра, че може да са напълно верни. Два пъти се бяха любили. Голяма вероятност имаше тя да е забременяла.

Тъмният поглед на Рогатия бухал се плъзна по фигурата на Дона така напрегнато, че тя се изплаши и стомахът й се сви.

— Лъжеш! — извика той.

Не обичаше да го мамят.

Един мускул подскочи на бузата на Вървящия в сянката.

— Не обичам да ме наричат лъжец.

— А аз не обичам да ме вземат за глупак.

Вгледаха се един в друг, изпаднали в безизходица. Ако Рогатият бухал убиеше Вървящия в сянката и вземеше жена му, щеше да опетни честта си и воините му щяха да го отхвърлят, защото някои от тях се бяха сприятелили с Вървящия в сянката, докато живееше с племето. Да, Рогатият бухал беше ренегат, но никога не бе нарушавал сиукските закони и все още се смяташе за член на своето племе.

— Тази нощ ще бъдете наши гости — каза най-накрая индианецът, загърбил враждебността. — Ще помисля и утре ще ти съобщя решението си.

— Няма нищо за решаване — отговори Вървящият в сянката, — но ние ще приемем твоето гостоприемство. — Той рязко се изправи. — Покажи ни къде можем да спим.

— Елате, ще ви заведа. — Последваха го до едно празно типи, недалеч от неговото. — Жълтото куче тръгна по пътя на духовете и тази колиба вече не му трябва. Можете да спите тук тази нощ.

— Мислиш ли, че ще ни пусне да си идем? — запита Дона, след като Рогатият бухал излезе.

— Длъжен е. Не е лош човек, но доста се пали. Не поиска да иде заедно с Бягащия лос в резервата и взе със себе си малка група воини, които мислеха като него. Всява паника сред войниците, напада ги и краде провизиите им. Но не мога да го обвинявам. Индианците бяха изгонени от домовете си и принудени да оцеляват на една неплодородна земя, където почти няма животни и храна. Рогатият бухал усеща, че тази неправда крещи за възмездие.

— Каза му, че сме женени.

— Надявам се да не възразяваш. Нямах избор. Можех да се бия за тебе, но това нямаше да има смисъл. Ако паднех убит, положението ти само щеше да стане още по-лошо.

Дона му се усмихна полека.

— Сега мислиш като Коул Уебстър. Очаквах Вървящият в сянката да е по-дързък.

— Дори и най-разгорещеният боец трябва да мисли понякога с хладен ум. Ти май си доста привързана към Вървящия в сянката.

Дона се замисли над думите му. Беше се любила и с Коул Уебстър, и с Вървящия в сянката. Бяха едно цяло — телесно и духовно. Но трябваше да признае, че много се възхищава на дръзкия дивак, който я бе обявил за своя жена. Макар да бе излъгал поради основателни причини, тя се почувства леко обидена. Женитбата с нея беше последното, което би искал и Коул Уебстър, и Вървящият в сянката.

— От това, което видях дотук, Вървящият в сянката е опасен човек. Но и Коул Уебстър е такъв. Не бих искала нито един от двамата за враг.

И бих желала всеки от двамата за любовник, помисли тя, но не го каза.

Преди Вървящият в сянката да успее да отговори, отвън се разнесе женски глас, който ги викаше. Вървящият в сянката отговори на жената, че може да влезе, и на входа се появи една старица, която носеше купа с димяща яхния от еленско месо. Подаде им плитки лъжици, направени от бизонски плешки, и излезе.

— Гладна ли си? — запита той, наслаждавайки се на разкошния аромат, който се издигаше от купата. Дона кимна. — Седни, има

достатъчно и за двама ни.

Тя се нахвърли върху храната, намирайки я превъзходна. Когато свършиха, Вървящият в сянката отиде да вземе постелките и се върна след малко, носейки и кожен мях с вода.

— Рогатият бухал ме покани да изпуша една лула с него. Не исках да го наскърбявам с отказ. Човек никога не знае какво да очаква от такава луда глава като него. Донесох ти малко вода да се измиеш. Не ме чакай, може да се забавя.

Дона го загледа как излиза, питайки се дали изобщо ще успее да се приспособи към индианската култура. Рогатият бухал изглеждаше толкова свиреп, толкова чужд. Надяваше се Бягащият лос да не е чак такъв дивак. В колибата поне знаеше какво може да очаква всеки следващ момент.

Тя се изми бързо, разгъна постелките, подреди ги и се зачуди дали да се съблече. Реши, че може да свали разцепената пола и блузата, съблече се бързо и се пъхна под одеялата само по долна риза. След минути спеше вече дълбок сън.

Вървящият в сянката се върна много късно в колибата. Влезе тихо, за да не я събуди, свали панталоните и мокасините и се пъхна в постелките си. Но сънят не идваше. Днес бе казал, че Дона е негова жена, и искаше да прави с нея всичко, което един съпруг прави със съпругата си. Той бе сдържал естествения си подтик да се люби с Дона, но това му бе струвало скъпо. Не можеше да разбере защо така отчаяно я желае, и това никак не му харесваше.

След като бе познал любовта на Утринна мъгла, той бе разбрал, че никоя жена не го привлича така, както убитата му съпруга. Когато нуждата станеше прекалено силна, за да й устоява, задоволяваше мъжките си нужди с някоя случайно съвкупление. Преди да срещне Дона, никоя жена, освен Утринна мъгла не бе завладяла сърцето му. Харесваше жените, наслаждаваше им се изцяло по всякакъв начин; просто не искаше да се привързва отново към някоя жена. Според него това щеше да бъде изневяра спрямо Утринна мъгла.

Вървящият в сянката се размърда неспокойно под одеялата си, усещайки, че твърдостта му се стопява. Мъжката му плът бе набъбнала, а желанието му се превръщаше в нажежен до бяло ад. Той стана, разбирайки, че не може повече да устои на свежото,

привлекателно тяло на Дона. Надвеси се над нея и я загледа, а очите му блестяха нежно в мрака. Не можеше повече да отрича страстта, бушуваща в него, така както не би могъл да спре да диша.

Дона трепна и се събуди. Почувства присъствието на Вървящия в сянката, сякаш я бе докоснал. Бледите лунни лъчи се промъкваха през дупката за пушека на върха на типито и осветяваха мъжа, надвесен над нея. Примря пред великолепната му голота и дръзката му мъжественост. Всеки инч от прекрасното му тяло беше твърд, от стегнатите мускули на гърдите до набъбналия до краен предел член. Той се издигаше като мраморен стълб от гъсталака с махагонов цвят. Мъжът беше застанал разкрачен, горд и великолепен, и Дона помисли, че никога не й се е виждал по-неустоим.

Вървящият в сянката усети мига, в който Дона се събуди. Коленичи до нея и прошепна думи, които я накараха да пламне.

— Искам те.

Тя нямаше представа какво ще направи той, ако му откаже, но такова нещо изобщо не й мина през ума. И тя го искаше. Искаше всичко, което можеше да й предложи. През всичките самотни нощи, които й предстояха, щеше да извиква в паметта си тези спомени и да ги вкусва. Тя протегна ръце.

— И аз те искам.

Любиха се страстно, диво и зашеметяващо. Той я накара да се почувства красива и желана, а не някаква разбойническа отрепка. Тялото й се разтапяше под целувките му. Той не отмина нито инч от златистата й плът, ръцете и устата му я водеха към разтърсващата кулминация. А когато телата им си починаха, всичко започна отново. Заспаха прегърнати, знаейки, че времето, в което са заедно, скоро ще свърши.

Когато Дона се събуди на другата сутрин, не намери Вървящия в сянката. Тя се облече бързо и излезе от колибата. Видя го заедно с Рогатия бухал. Двамата бяха потънали в оживен разговор. Дона се приближи полека към тях. Донякъде се успокои, като разбра, че говорят за събирането на сиуксите и северните шайени при Литъл Биг Хорн.

— Това е загубено дело — горещеше се Вървящият в сянката. — Ако сиуксите настояват да водят тази битка, това ще е началото на края

на индианския народ.

— Бяха нарушени твърде много договори — възразяваше Рогатият бухал. — Наскоро белите предприеха поход да търсят злато в Блек Хилс, това беше последното оскърбление. То зове за възмездие. Скоро ще поведа последователите си на север към Литъл Биг Хорн, за да се присъединим към великите вождове.

— Не мога да те спра, Рогат бухал. Мога само да те посъветвам да запазиш хладнокръвие.

— Бягащият лос те нарича свой брат, но ти си оставаш бял. Вярвай ми, аз знам най-добре какво е необходимо на моя народ.

— Само се моля Бягащият лос да е по-склонен да даде ухо на разума. Сега свободни ли сме да си вървим?

Рогатият бухал го изгледа кисело, все още не можеше да му прости, че не му отстъпи Дона.

— Вървете. Ако жена ти ти омръзне, ще те отърва от нея. Мога да си позволя да бъда великодушен.

— Това няма да се случи, Рогат бухал. Благодаря ти за гостоприемството.

— Надявам се ти и жена ти да сте си починали добре снощи — добави индианецът и изгледа лукаво Дона. — Минах покрай колибата ви през нощта и ви чух. Имаш много страстна жена.

Дона хлъцна притеснена, без да смее да погледне Рогатия бухал в очите. Не беше разбрала, че двамата са вдигали толкова шум. Почувства дълбоко облекчение, когато Вървящият в сянката тръгна с нея към типито им.

— Не знаех, че някой ни е чул — каза тя, разтърквайки пламналите си бузи. — Сигурно всички са разбрали какво става.

— Естествените пориви на тялото не смущават индианците. Напълно в реда на нещата е съпрузите да се любят.

— Аз не съм ти съпруга — напомни му Дона и се обърна така бързо, че не забеляза замисления израз на лицето му.

По-късно през нощта, когато отново се любиха, Вървящият в сянката като че ли забрави, че тя не му е съпруга. Но после се закле, че вече няма да забравя. След ден-два ще стигнат селото на Бягащия лос и той щеше да се погрижи младите воини да разберат, че тя е свободна. За него беше важно Дона да намери щастие. Дълбоко съжаляваше, че

не е способен да й даде любовта, която толкова заслужаваше, но така трябваше да бъде.

Отказът да се обвърже с друга жена се бе превърнал в натрапчива идея за Вървящия в сянката. Твърде дълго бе живял със спомена за Утринна мъгла, за да се ожени повторно. Харесваше му да се люби с жените, но без да се обвързва. Бе обяснил това на Дона, за да не си вади неверни заключения за връзката помежду им. Тя беше твърде крехка, за да се обрече на мъж, който може да й даде само малка част от себе си. Заслужаваше нещо много повече от това, което той можеше да й предложи.

А той не искаше да рискува да направи дете на Дона. Не можеше да си представи друга жена, освен Утринна мъгла като майка на своите деца. И тъй като това вече не беше възможно, Вървящият в сянката реши да остави на своята близначка грижата за създаването на деца.

Рогатият бухал им позволи да напуснат лагера му без никакви инциденти. Но Дона се успокои едва когато оставиха селцето далече зад гърба си. Дори тогава продължи да се озърта, очаквайки да види Рогатия бухал и бандата му да препускат след тях.

След три дни намериха селото на Бягащия лос, разположено в една долина на север от агенцията на Червения облак. Дона бе смаяна от небивалото гостоприемство, с което посрещнаха Вървящия в сянката, и се учуди, като видя колко го обичат в племето на Бягащия лос. Питаше се какво ли е направил, за да заслужи уважението им. После видя един красив индианец да се приближава към тях и разбра, че това е Бягащият лос.

Индианецът стисна рамото на Вървящия в сянката и шумно го приветства.

— Добре дошъл, братко! Много луни минаха, откакто за последен път те видяха очите ми. Какво те води в моя лагер?

— Дълга история, Бягащ лос. Дошъл съм да те моля за една услуга. Но първо искам да те запозная с Дона. Майка й е принадлежала към сиукския народ. Тя разбира езика ти и може да говори, но не много добре. — Той се обърна към Дона. — Дона, това е моят добър приятел Бягащият лос.

Индианецът погледна внимателно Дона в лицето. После се усмихна на Вървящия в сянката.

— Радвам се, че най-накрая послуша съвета ми и намери жена, която да обичаш. Това е добре. Сърцето ти твърде дълго остана празно.

— Не, не си ме разбрал. Тя не е моя жена.

Колкото и вярно да беше, това, че Вървящият в сянката отричаше връзката помежду им, нанесе удар по гордостта на Дона. Вече няколко седмици живееха заедно. Бяха се любили, нежността му бе като балсам за израненото й тяло и стъпканата й душа. Той бе посял надежда в тъмните кътчета на отчаянието й. Но щом не иска никой да знае, че са в интимна близост, така да бъде. Тя няма да му досажда.

Бягащият лос гледаше ту нея, ту Вървящия в сянката и разбра, че между тях има нещо повече от това, което бяха склонни да признаят. Дона беше красива жена. Приличаше на Утринна мъгла, но той виждаше несъмнените разлики помежду им. Бягащият лос инстинктивно усети, че Дона е страдала много повече, отколкото би било допустимо да страда, която и да е жена. Сърцето и умът й бяха чисти, тя беше обичливо създание, достойно за любов. Интуицията му подсказваше, че Дона е видяла твърде малко радост в живота си.

— Елате да споделите храната ми. Пролетен дъжд ще се радва да те види.

— Как е тя, как са децата ти?

Бягащият лос показа двете голи момченца, които играеха наблизо заедно с още няколко деца.

— Пролетен дъжд е добре. И момчетата растат силни като баща си.

— Взел ли си втора жена?

Бягащият лос кимна утвърдително.

— Съединих се с по-малката сестра на Пролетен дъжд. Слънчев лъч вече носи детето ми. — Той докосна яркочервения кичур, вплетен в гарвановочерната му коса, и се усмихна замислено. — Ако Пламък беше станала моя жена, както желаех, нямаше да имам нужда от втора жена. Още нося нейния талисман.

— За съжаление, сестра ми беше вече омъжена. Двамата с Танър бяха предопределени един за друг.

— Стига толкова спомени. Доведи Дона в колибата ми. Жените ми ще се погрижат да се чувства удобно, докато ние поговорим и изпушим една лула.

Дона схвана доста от думите и разбра, че една жена на име Пламък — да не би да е сестрата на Вървящия в сянката? — е пленила сърцето на Бягащия лос. Историята я заинтригува и тя се зарече да разпита Вървящия в сянката веднага щом й се удаде тази възможност.

— Бягащият лос ни покани в колибата си — каза Вървящият в сянката на Дона на английски. — Двете му жени ще ни посрещнат.

Последваха вожда в неговата колиба и там Вървящият в сянката поздрави едната от жените, като се обърна към нея с името Пролетен дъжд. Тя не беше в първа младост, но още беше красива. От типито излезе една доста по-млада жена и плахо поздрави двамата гости. Беше бременна и Дона предположи, че това е втората жена на Бягащия лос.

Бягащият лос даде нареждания на Пролетен дъжд и покани вървящия в сянката да дойде с него навън. Двамата седнаха пред колибата. Пролетен дъжд изнесе две облегалки от типито, а Слънчев лъч напълни лулата.

— Ще приготвя нещо за ядене — каза Пролетен дъжд.

Дона нямаше представа какво трябва да направи, но Слънчев лъч плахо докосна ръката й и й предложи да я заведе на едно място, където ще може да се освежи. Дона погледна Вървящия в сянката, той кимна и тя излезе заедно с индианката.

Бягащият лос подаде лулата на Вървящия в сянката, той дръпна дълбоко от ароматния тютюн и върна лулата. Накрая индианецът проговори.

— Любопитен съм, Вървящ в сянката. Защо доведе тази жена при мене?

— Първо трябва да ти разкажа за Дона и как се запознах с нея — започна Вървящият в сянката. — После ще разбереш защо търся помощ от тебе.

Той започна да разказва подробно, излагайки всичко, с изключение на интимната си връзка с Дона. Това беше само тяхна работа, на никого другиго. Но Бягащият лос не беше глупав. Четеше в думите повече от това, което казваха.

— Ти се чувстваш отговорен за Дона — забеляза вождът. — Може би се самозалъгваш. Тя е много красива. Човек лесно може да се влюби в нея.

— Знаеш, че за мене няма друга жена след Утринна мъгла. Тя е запечатана в сърцето ми. Дона заслужава мъж, който да я обича така,

както заслужава да бъде обичана. Понесла е много болка и унижение от мъжете. Надявам се да й намериш добър съпруг.

Бягащият лос още веднъж дръпна дълбоко от лулата. Изпусна облак син дим. Когато димът се разнесе, Вървящият в сянката с учудване видя, че Бягащият лос е намръщен.

— Да не съм казал нещо, което да те е ядосало? — запита той.

— Тъжен съм, защото не оставяш духа на сестра ми да намери мир. Твърде дълго я държиш жива в сърцето си, братко. Тя умря преди много време. И би искала да намериш щастие с друга жена. Опитвал ли си се да отвориш сърцето си пред Дона?

— Още не съм готов. Дона разбира това и го приема.

Бягащият лос хвърли дълъг поглед към Вървящия в сянката, подбирайки внимателно думите си.

— Ти взе ли Дона в постелята си?

Макар че въпросът беше много личен, той очакваше открит и честен отговор.

Вървящият в сянката се изчерви и отмести очи, без да отговори. Мълчанието му каза на Бягащия лос това, което искаше да разбере.

— Тъй като е вдовица, не е нередно тя да те иска.

Вървящият в сянката сметна за уместно да не разказва на приятеля си за девствеността на Дона. Щеше да изглежда като мръсник и негодник, ако се разбере, че е легнал с девица и после е поискал да я остави на друг.

— Би ли приел Дона в своето племе? Надявах се да я вземеш за своя втора жена, но тъй като вече имаш Слънчев лъч, може би ще намериш някой млад боец, който се нуждае от партньорка.

— Това ли е твоето желание?

— Така трябва да бъде.

— Значи нека бъде така. Но аз ще те помоля за нещо в замяна.

— Каквото и да е.

— Остани тук през зимата. Липсваше ми.

Вървящият в сянката понечи да откаже, но сърце не му даде. Бягащият лос му бе осигурил място за усамотение, когато бе разтърсен от смъртта на Утринна мъгла. Бе оставил раните му да заздравяват постепенно, бе станал негов учител и приятел. Но ако останеше тук, щяха да възникнат сериозни проблеми. Знаеше, че ще е по-лесно, ако скъса веднага с Дона. Останеше ли тук, това щеше да ги накара да се

поддадат на взаимната си страст. Това щеше да бъде голямо изпитание, но Вървящият в сянката сметна, че трябва да уважи молбата на Бягащия лос и да остане с племето до пролетта.

— Ще остана, докато се стопи снегът по планините. После ще отпътувам за Орегон, за да се видя със сестра си.

Пролетен дъжд дойде с храната и те прекратиха разговора, за да се насладят на вкусно ухаещото еленско задушено.

Дона изпитваше странно чувство, отивайки заедно със Слънчев лъч към потока. Индианката беше приветлива и мила и докато си бъбреха, Дона започна да свиква със сиукския език. Още не разбираше много неща, но предположи, че с времето ще се научи.

— Тук никой няма да ни безпокои — каза Слънчев лъч, когато Дона коленичи при потока и заплиска лицето и врата си с вода. — Тук се къпят жените. Вървящият в сянката твой мъж ли е? — запита тя непривично дръзко.

Но когато разбра, че е престъпила границите на приличието, почервеня и се извини.

— Няма нищо — каза Дона. — Не си ме обидила. Вървящият в сянката не е мой мъж. Той ме доведе при Бягащия лос, защото нямаше къде да отида и той помисли, че тук ще ми бъде добре.

— В резервата животът не е винаги хубав, но вярвам, че ще бъдеш щастлива с нас. Всички млади воини ще се надпреварват да спечелят вниманието ти. Скоро ще имаш много ухажори.

— Не съм сигурна, че искам съпруг. Аз съм вдовица и бракът ми не беше щастлив.

— Довери се на Бягащия лос, той ще ти избере подходящ човек. — Тя се усмихна плахо. — Може би той ще убеди Вървящия в сянката да се съедини с тебе, дори ако това не се хареса на Смеещия се ручей. Тя го чака много години да се върне при нея.

Дона внезапно потръпна от студ. Досега не се беше замисляла върху възможността някоя жена да очаква Вървящия в сянката. Затова ли той толкова искаше да я види омъжена за друг?

11.

Поканиха Дона да сподели колибата на Бягащия лос и семейството му, но когато Вървящият в сянката каза, че понеже е вдовица, трябва да й бъде дадено отделно типи, вождът се съгласи. Тя наблюдаваше смаяна как жените построиха новия й дом. Когато свършиха, внесоха вътре всякакви прибори и сечива, необходими за домакинството. За кратко време типито се превърна в удобно и уютно жилище.

Вървящият в сянката също трябваше да живее отделно. Когато жените свършиха с типито на Дона, се заеха с неговото. Тя се почувства объркана, когато осъзна, че ще трябва да живее в колибата си сама. Толкова време бе живяла с него, че не знаеше как ще спи, ако той не е до нея.

Вървящият в сянката се приближи към Дона; никога не я беше виждал толкова замислена.

— Не е възможно вече да си нещастна; живяла си тук твърде малко време, за да си създадеш представа. Какво мислиш за Бягащия лос и жените му?

— Бягащият лос изглежда… много мил, а жените му са приветливи. — Тя изведнъж отчаяно се вкопчи в ръката му. — Не ми е добре с тези хора, Вървящ в сянката. Ще бъда самотна, когато ти си тръгнеш.

— Няма да си тръгна, преди да дойде пролет. Дотогава ти ще си намерила някой млад мъж, когото да харесаш. Може дори да си се омъжила.

Той сви вежди. Защо тази мисъл му се виждаше обезпокоителна?

Тя го изгледа убийствено.

— Не искам да се омъжвам повторно.

— Не всички мъже са като Коб. Бягащият лос ще ти намери добър мъж. А и аз ще съм тук и ще помагам.

Дона отмести поглед — не искаше да му покаже колко я е засегнало това, че толкова бърза да се освободи от нея. Видя с

ъгълчето на окото си, че една жена се приближава до тях. Беше по-възрастна от Дона, може би към тридесетте. И много по-пищна. Тя видя как очите й се спряха на Вървящия в сянката.

— Добре дошъл у дома, Вървящ в сянката. Липсваше ми.

В очите й се четеше неприкрито желание.

— Хубаво е човек да се върне при приятели, Смеещ се ручей. Запозна ли се с Дона?

Смеещият се ручей хвърли бегъл поглед на Дона.

— Тя твоя жена ли е?

— Не. Знаеш, че никоя не може да замести Утринна мъгла в сърцето ми.

— Дълго те чаках да се върнеш.

— Изненадан съм, че не си се омъжила повторно. Има много воини, които биха оценили съпруга като тебе.

— Има само един воин, когото искам — каза тя с лукав намек. — Ела в моята колиба довечера. Ще приготвя любимото ти ядене.

Дона изфуча ревниво. Не би трябвало да я интересува коя жена ще заведе в леглото си Вървящият в сянката, но в действителност това имаше значение за нея.

— Не тази вечер. Бягащият лос ни покани да споделим храната му. Може би друг път.

— Друг път — съгласи се тя, хвърли лека усмивка към Дона, обърна се и се отдалечи.

— Тя не ме харесва — отбеляза Дона.

— Въобразяваш си. Смеещият се ручей няма причина да не те харесва.

Дона не мислеше така, но не започна да спори. Явно беше, че Смеещият се ручей желае Вървящия в сянката. Дона щеше да продължи за говори за индианката, но се появиха Пролетен дъжд и Слънчев лъч и я поведоха към мястото за къпане. По-късно щеше да вечеря с тях.

Дона се нахрани с жените, след като поднесоха яденето на мъжете. Изглеждаше странно, че жените и мъжете не се хранят заедно, но тя имаше да научи още много неща за индианската култура. Помогна да раздигнат трапезата, а в това време Вървящият в сянката и Бягащият лос запушиха и подеха разговор.

— Обезпокоителен слух стигна до ушите ми, Бягащ лос — каза Вървящият в сянката.

— Какъв е този слух, приятелю?

— Срещнах Рогатия бухал и група ренегати преди няколко дни. Говорих и с един вожд, който беше тръгнал с хората си на север към Литъл Биг Хорн. Говори се за възмездие заради многото неправди, извършени срещу индианския народ. Вярно ли е, че сиукските племена се събират в Литъл Биг Хорн и се готвят за битка?

Бягащият лос кимна бавно.

— Ушите ти не са те излъгали, Вървящ в сянката. Твърде много договори бяха нарушени, твърде много лъжливи обещания бяха дадени. Неотдавнашното нахлуване в нашите свещени хълмове не може да бъде пренебрегнато. Трябва да покажем на белите очи, че не могат да се отнасят към нас с такова очебийно неуважение.

— Не ми харесва това, което чувам, Бягащ лос. Ти със сигурност си достатъчно мъдър, за да поведеш народа си към Литъл Биг Хорн. Остани тук. Не влизай в битката. Тя може само да сложи начало на края на индианските народи.

Бягащият лос се взря в далечината с отсъстващо изражение, в тъмните му очи се четеше тъга.

— Началото на края вече е дошло. Белите пъплят по земите ни като мравки в мравуняк. Няма какво да ги спре. Няма да бъдат доволни, докато не изблъскат нашия народ като стадо животни в неплодородните земи. Ако не потърсим възмездие, за нас няма надежда.

— От цялото си сърце ви съчувствам и се моля хората, които създават нашите закони, да видят в какво положение се намира индианският народ. Но в същото време вие стъпвате на опасна почва, като се събирате и се готвите за битка.

— Правим това, за да удовлетворим своята гордост и чест. Моят народ ще се присъедини към вождовете си. Дойдоха призиви от вождовете на Хункпапа, Жлъчката, Насрещния дъжд, Лудия кон и Ниското куче от народа оглала. Хиляди сиукси и шайени ще отговорят на призива.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще се присъединиш към воините, които се готвят за битка? Възможността да победите Седма кавалерийска армия на Къстър е нищожна.

— Грешиш. Ние ще ги унищожим — каза уверено Бягащият лос. — Народът ни ще събере големи сили. Кавалерията ще бъде примамена да излезе срещу нас и ще опита вкуса на поражението.

— А после? Да допуснем, че индианският народ победи. Трябва да има възмездие.

— Ще бъде по волята на Уакантанка.

— Какво мога да кажа или да направя, за да те убедя да останеш в агенцията на Червения облак? Моля те, не участвай в тази лудост. Мисълта за твоята смърт ми причинява болка.

— Не искам да ти причинявам болка, но честта ме задължава да се присъединя към начинанието на великите вождове. През пролетта ще поведа племето си към Литъл Биг Хорн. Ако това доведе до моята смърт, ще умра с чест.

— А какво ще стане с жените и децата ти?

Бягащият лос се намръщи, като от внезапна болка.

— Те ще разберат и ще уважат решението ми да умра както подобава на воин.

— Съжалявам, Бягащ лос, но аз не мога да приема това. Докато съм тук, ще продължавам да изказвам възраженията си.

— А аз ще постъпя така, както сърцето ми подсказва. Сега, когато се разбрахме за това, нека поговорим за Дона. Тя току-що дойде, но младите воини вече говорят за нея. Самотникът е решил да я ухажва.

— Самотникът ли? — замисли се Вървящият в сянката. — Спомням си го. Добър ли е по нрав?

— Той е чудесен боец. Малко е млад, но ще бъде добър за Дона. Ако той не й хареса, тя ще може да избира измежду много воини.

— Да, разбира се — измърмори унило Вървящият в сянката.

Започваше да се колебае дали да изостави Дона, след като разбра за решението на Бягащия лос да се присъедини към индианската армия край Литъл Биг Хорн. След битката щеше да има жестоко възмездие и Дона щеше да бъде въвлечена в много опасна ситуация. Как да я остави на произвола на подобна съдба? Реши да отлага, доколкото е възможно, вземането на окончателно решение. Междувременно ще се погрижи нещата между Дона и младия воин, който я ухажва, да потръгнат.

Времето минаваше удивително бързо. Дните станаха по-студени, нощем падаше слана. Дона не беше нещастна, но не беше и доволна. Подозираше, че би била относително щастлива, докато Вървящият в сянката остане при нея. Пролетен дъжд и Слънчев лъч се грижеха за нея, просвещаваха я в историята на майчиния й народ, преподаваха й неговата култура. Самотникът беше започнал да я ухажва, но тя не се интересуваше от този воин. Виещият вълк, по-стар и по-изпечен воин от Самотника, също проявяваше интерес към нея. Дона го намираше свиреп и плашещ, опитваше се да го избягва, но той упорито я преследваше.

Вървящият в сянката наблюдаваше развитието на ситуацията с нарастващ интерес. Смяташе Самотника за безобиден, дори малко незрял, но Виещият вълк според него беше голям самохвалко и горделивец. Начинът, по който той се перчеше пред Дона, ужасно го изнервяше. Реши още при първа възможност да говори с нея за нахалния воин. Тази възможност дойде един ден, когато Дона отиде при потока сама, за да донесе вода.

— Дона, почакай, ще дойда с тебе — каза той, тръгвайки с нея. — Е, как се чувстваш тук?

— Наистина ли те интересува? — запита унило тя.

— Как можеш да питаш? Разбира се, че ме интересува.

Дона продължи по пътеката. Да, разбира се, тя знаеше колко силно се интересува от нея Вървящият в сянката. Толкова се интересува, че напоследък почти не я забелязва. Тя изпитваше нетърпима болка, докато наблюдаваше как Смеещият се ручей й се подиграва пред него. Питаше се дали красивата вдовица споделя леглото му. Такъв страстен мъж като Вървящия в сянката не можеше да остане целомъдрен, не и ако Смеещият се ручей се навърта наоколо, готова да задоволи страстта му. Тя се подсмихна. Ако Смеещият се ручей мисли, че Вървящият в сянката ще се ожени за нея, много се лъже. Дона по-добре от всеки друг знаеше колко верен е той на спомена за мъртвата си жена.

Стигнаха потока, Дона остави кожения мях на тревата и се обърна към Вървящия в сянката.

— Има ли нещо друго, което искаш да ми кажеш?

— Забелязах, че Самотникът те ухажва. Какво мислиш за него?

— Приятно момче — каза тя с подчертано безразличие.

— Той е по-възрастен от тебе. Но мисля, че си права. Не ти подхожда. Нито пък Виещият вълк.

Дона избухна:

— Мислех, че искаш да си намеря съпруг. Ще избера този, когото си харесам.

— Да не би да искаш да кажеш, че харесваш Виещия вълк?

— Ами ако го харесвам?

Тя не пожела да направи удоволствие на Вървящия в сянката, като му разкрие, че не харесва свирепия воин.

— Тогава имаш по-малко разум, отколкото очаквах. Той е жесток и по това доста прилича на Коб. Няма да се отнася добре с тебе.

— Нека аз да отсъдя.

Той я хвана за раменете и я привлече към себе си.

— По дяволите, Дона, интересува ме какво ще стане с тебе.

Тя се изсмя безрадостно.

— Никого не го е грижа какво ще стане с мене. Тук съм, защото ти настоя. Искаше да се отървеш от мене и сега се опитваш да ми казваш какво да правя. Върви намери Смеещия се ручей. Сигурен съм, че твоите съвети много ще й харесат.

Вървящият в сянката се взря в нея, обзет от внезапния подтик да я целуне. Толкова му липсваше. Липсваше му топлината на свежото й тяло, изкусителната мекота на пищните й устни. Но не би било редно да продължава интимните си отношения с нея.

— Смеещият се ручей не означава нищо за мене. Ако я исках, отдавна да съм се оженил за нея.

— Така е, не искаш съпруга. Предпочиташ да живееш със спомените за миналото. За съжаление, спомените не могат да топлят леглото ти. Използваш жените като Смеещия се ручей, за да задоволиш мъжките си нужди и да си запълниш свободното време.

— Свободното ми време никога не може да бъде запълнено от жени като Смеещия се ручей — призна Вървящият в сянката.

Той я притегли по-близо, впил изпитателния си поглед в нейния. Обхвана лицето й с две ръце и притисна уста към нейната. Дона сякаш цял живот бе чакала тази целувка.

Целувката му беше безкрайна, устата му бе гореща и твърда, езикът му излъчваше неимоверна съблазън. Дъхът му бе горещ, с вкус на мента. По тялото й пробягна жив огън. Той започна да гали гърдите

й и Дона усети как в пулсиращия й център се събира влажна топлина. Когато той престана да я целува, тя издаде лек разочарован вик, но бързо се съвзе.

— Защо го направи?

— Отдавна исках да те целуна. Не можеш да си представиш колко трудно ми беше да не те докосвам. Заслужаваш нещо много повече от това, което аз мога да ти дам. Сърцето ми не е свободно. Още не съм готов да изоставя спомените за Утринна мъгла.

Дона се опита да се обърне, но той я задържа в прегръдките си. Тялото й реагира остро на близостта му, но тя си наложи да се пребори с това.

— Значи, нямаш думата по въпроса, за кого ще се омъжа.

— Мислех за битката, която се готви, и започнах да се разколебавам.

— За какво?

— Бягащият лос е решил да поведе народа си към Литъл Биг Хорн. Битката ще бъде унищожителна за сиуксите. След нея ще дойде кърваво възмездие. Няма да си в безопасност.

— А къде ще съм?

Вървящият в сянката се замисли.

— Не знам. Ще измисля нещо.

Дона се обърна.

— Не се тревожи. Достатъчно дълго разчитах на тебе. Ще остана тук и ще си опитам късмета с някого от мъжете, които ме ухажват. Виещият вълк изглежда много склонен да се събере с мене.

— Не можеш да се омъжиш за него.

— Защо?

— Защото няма да ти позволя.

— Не можеш да ме спреш.

Той й се усмихна полека. По изражението му Дона позна, че има нещо предвид.

— Повече от два месеца минаха, откакто се любихме. Вече би трябвало да знаеш дали не си бременна.

Тя преглътна конвулсивно и поклати глава.

— Бременна ли? — О, господи, та тя не знаеше почти нищо за женските работи. Майка й не бе успяла да й разкаже достатъчно, преди

да умре. Възможно ли е да е забременяла? — Аз… аз… разбира се, че не съм бременна.

Господи, надяваше се това да е истина.

Вървящият в сянката би трябвало да изпита облекчение, но не беше така. Какво, по дяволите, ставаше с него?

— Трябва да се връщам — каза Дона и взе кожения мях. — Пролетен дъжд ще се чуди защо ме няма.

— Нека да ти помогна — каза Вървящият в сянката, наведе се и гребна вода.

Върнаха се заедно в лагера и се разделиха пред колибата на Бягащия лос. Той искаше да й каже още нещо, но реши, че сега не е моментът. Може би трябваше да поговори с Бягащия лос за Дона. После група воини го поканиха да иде с тях на лов и той реши, че една усилена езда ще бъде добре дошла, за да освободи ума му от магията и влудяващия аромат на Дона.

— Вървящият в сянката е красив, нали? — обърна се Слънчев лъч към Дона. — Той е толкова храбър и силен, колкото и Бягащият лос. Ще бъде чудесен съпруг за всяка жена.

— Той не иска съпруга — каза рязко Дона и Слънчев лъч я погледна с учудено вдигнати вежди. — Неведнъж го е казвал ясно.

— Мисля, че би ти харесало да станеш негова съпруга — отбеляза Слънчев лъч. — Струва ми се, че много го обичаш.

Дона затихна. Любов ли? Съществува ли такова нещо? Това, което изпитваше към Вървящия в сянката, беше трудно определимо. Били я бе поробил. Когато неочаквано дойде свободата, тя се бе заклела, че никога повече няма да изпадне в зависимост от някой мъж. Но Вървящият в сянката й бе показал, че в отношенията между мъжа и жената не е задължително да има само болка. Можеше да има нежност и близост, внимание и загриженост. И радост. Това ли беше любовта? Не беше сигурна. Не знаеше, че се интересува от Вървящия в сянката повече, отколкото бе смятала, че е възможно.

— Няма значение какво изпитвам към Вървящия в сянката — каза накрая Дона. — Няма да го обременявам.

— Виещият вълк и Самотникът му предложиха много коне за тебе. И двамата се радват на голямо уважение в племето. Ще се съединиш ли с някого от тях?

— Не знам — отговори Дона съвсем искрено.

Двете се разделиха. Дона се върна в колибата си, за да работи по еленовата туника, която й бе дала Пролетен дъжд. Пришиваше мъниста и пера по меката тъкан в съответствие с инструкциите на индианката. Изнесе дрехата вън на слънце, седна с кръстосани крака пред типито и прилежно заработи с иглата. След малко една сянка й закри светлината, тя вдигна глава и с изненада видя Виещия вълк, който се бе изправил пред нея.

— Исках да се срещна с тебе насаме — каза той и седна при нея. — Време е да поговорим за нашата връзка. Искам те под моите завивки. Предложих на Бягащия лос десет коня за тебе. Правя ти голяма чест, като давам толкова коне. Богатството на един мъж се измерва с броя на конете му. Самотникът не може да предложи и половината от този брой.

— Какво каза Бягащият лос? — полюбопитства Дона.

— Каза, че трябва да говоря направо с тебе. Той не е твой попечител и следователно не може да говори вместо тебе.

— Аз почти не те познавам — измърмори Дона.

— Била си омъжена и познаваш тялото на мъжа и неговите нужди. Аз съм млад и страстен; ще ти дам хубави деца и ще осигурявам прехраната им. За моите подвизи се пеят песни край огъня. — Той се тупна с юмрук по гърдите. — Аз съм по-добър мъж от Самотника.

Дона не можеше да отрече, че Виещият вълк е красив мъж, макар и доста голям самохвалко. Беше здрав, висок и невероятно мъжествен. Но според нея изобщо не можеше да се мери с Вървящия в сянката.

— Не мога сега да ти дам отговор — заекна тя.

Виещият вълк стана и я изправи на крака.

— Ако се тревожиш, че няма да ти харесам под завивките, нека сега ти дам доказателство. Жадувам да заровя мощното си копие дълбоко в тебе. Ти си вдовица; няма да бъде нередно, ако задоволим страстта си.

Той се опита да я привлече в типито, но тя се дръпна.

Дона видя издутината под панталона му от еленова кожа и отстъпи назад в паника.

— Не мога да направя това, което искаш. Трябва ми време да свикна с новия си дом и да се сближа с племето, преди да реша кого да взема за партньор. Не искам да те оскърбявам, Виещ вълк, но не съм

сигурна, че искам отново да се омъжа. Не е толкова лошо да си остана вдовица. Разбрах, че Смеещият се ручей дълго време е живяла като вдовица.

— При нея е различно. Тя чака, за да се съедини с Вървящия в сянката.

Поговориха още няколко минути, без да знаят, че Вървящият в сянката се е върнал и ги наблюдава. До него стоеше Бягащият лос и наблюдаваше реакцията на своя приятел. Когато той понечи да се намеси, индианецът го задържа.

— Не се намесвай, братко.

— Ами ако Виещият вълк й направи нещо?

— Огледай се наоколо. Виж колко хора има. Той няма да рискува да си навлече гнева на племето с някоя глупава постъпка. Просто следва моите съвети. Предложи десет коня за Дона и аз му казах да й го съобщи лично. Тя е вдовица и има право да избира с кого да бъде.

— Не може да го приеме. Не е подходящ за нея.

— Според мене преувеличаваш. Ще направя така, че на Дона да не й се случи нищо лошо.

— Колебая се дали да оставя Дона в племето, освен ако ти решиш да не отидеш в Литъл Биг Хорн през пролетта.

— Не мога да го направя.

— Възмездието ще бъде незабавно и кърваво.

— Ще пазя Дона така, както собствените си жени и деца.

— Само добрите намерения не стигат.

Бягащият лос погледна внимателно лицето на Вървящия в сянката.

— Според мене нежеланието ти да оставиш Дона показва какво има в сърцето ти.

— Грешиш.

— Тогава остави я да си избере другар. Ако наистина не я искаш и й желаеш доброто, вземи Смеещия се ручей за съпруга. Говорих с нея днес и тя много желае това.

— Може би така ще направя — изрече рязко Вървящият в сянката. Поне няма да се привързва към нея. — Ще ида да я намеря — каза той, хвърляйки потаен поглед към Дона и Виещия вълк, които продължаваха да разговарят.

Когато Вървящият в сянката се отдалечи, Бягащият лос се усмихна. Познаваше приятеля си по-добре от самия него. Той се интересуваше от Дона повече, отколкото беше склонен да признае. Щом срещнеше ревнив мъж, Бягащият лос веднага го разпознаваше. Нямаше търпение да види какво ще стане, беше му много забавно.

Дона видя с крайчеца на окото си как Вървящият в сянката се доближава до Смеещия се ручей, която тъкмо бе излязла от колибата си. Двамата поговориха няколко минути, после тя го хвана за ръка и го поведе към типито си. Той се поколеба за миг, след това сви рамене и влезе. Сърцето на Дона се сви. Да не би да е грешила? Дали Вървящият в сянката не се е интересувал от вдовицата повече, отколкото си признаваше? Тя се извини, прекъсна разговора с Виещия вълк, от когото бе научила всичко необходимо, и се прибра в колибата си.

Останал насаме със Смеещия се ручей, Вървящият в сянката се запита какво, по дяволите, прави тук с нея, когато би трябвало да бъде с… По дяволите! За какво е седнал да мисли!

— Видях те да говориш с Бягащия лос — каза индианката, приближавайки се към него. — Каза ли ти, че искам да се съединя с тебе?

— Знаеш, че няма да остана тук — отвърна Вървящият в сянката, желаейки да я разубеди. — По-късно ще се върна при моя народ.

— До пролетта има още много луни. Аз съм съгласна да приема твоите условия, ако бъдеш само мой, докато живееш тук.

— Няма да е честно спрямо тебе, Смеещ се ручей. Никога не бих могъл да обичам жена така, както обичах Утринна мъгла.

— Мога да облекча тялото ти — прошепна тя и се притисна до него. — Някога ти търсеше моята благосклонност.

Спусна ръка между двамата и го обхвана. Той се втвърди в ръката й.

Вървящият в сянката дори не се опита да потисне стона, който се надигна в гърлото му. Отдавна не беше имал жена, а Смеещият се ручей със сигурност знаеше как да го възбуди.

Паднаха с преплетени тела на постелката, обхванати от страст. Смеещият се ручей се притисна до него в отчаяно желание. Краката й се разтвориха, за да го приемат. Когато той се поколеба, тя се вкопчи в него.

— Моля те — изстена тя и се притисна още по-силно към него.

Вървящият в сянката усети как го обливат вълните на желанието й и изруга. Сега трябваше да мисли за Смеещия се ручей и за пищните й прелести, вместо да мечтае за стройното тяло на Дона. Това беше грешка. Искаше да докаже на себе си, че всяка жена може да задоволи страстта му, но сега виждаше колко се е заблуждавал. Дона му бе влязла под кожата.

— Съжалявам, Смеещ се ручей — каза той, изтръгвайки се от силните й обятия. — Това е грешка.

— Невинаги е било грешка. Много пъти си вземал тялото ми и си му се наслаждавал.

— И това беше грешка. Използвах те, но знаех, че никога няма да се оженя повторно.

Тя се изсмя рязко.

— Сега говориш като бял. Аз съм вдовица. Жребият ми в живота е да ме използват неженените мъже в племето. Такъв е обичаят. Но никой не е карал сърцето ми да пее така, както ти.

— Съжалявам, Смеещ се ручей — повтори той.

Тя го загледа през присвитите си клепачи.

— Заради онази метиска, нали? Видях те как я гледаше. Ако я искаш, трябва да се съединиш с нея, вместо да отричаш чувствата си.

— Грешиш — възрази Вървящият в сянката. — Щях ли да доведа Дона при Бягащия лос, ако я исках за себе си?

Трогната от думите му, индианката реши да изчака по-удобен момент. Той е страстен мъж. Рано или късно ще дойде при нея.

Вървящият в сянката излезе от типито замислен. Това, че не можа да се люби със Смеещия се ручей, го потискаше. Не можеше да си спомни някога да е имал подобен проблем. Запъти се към потока, където можеше да остане насаме с мислите си.

Дона си тананикаше, берейки боровинките в храсталака, който й бе посочила Пролетен дъжд, когато тази сутрин дойдоха да се къпят. През нощта беше паднала слана, но слънцето стопли земята и Дона се запита дали това няма да е последният топъл ден преди настъпването на зимата.

Отиването до потока, за да набере боровинки, имаше и още една цел. Тя харесваше сочните плодове, но искаше да има време да

помисли. Надменността на Виещия вълк я бе ядосала. Знаеше, че индианците пресмятат богатството си по броя на притежаваните коне, но богатството на Виещия вълк не й правеше никакво впечатление. Тя не изпитваше никакви чувства към този воин. Ако трябваше да приеме някого, това щеше да бъде Самотникът, чиято нежна натура повече я привличаше. Но никой мъж не я възбуждаше така, както Вървящият в сянката.

Придвижвайки се от храст на храст, Дона се опита да не мисли за Вървящия в сянката и за това, което той прави със Смеещия се ручей. Дали сега двамата не се любят, запита се тя с болка в сърцето.

Вървящият в сянката седна на едно повалено дърво и се замисли дълбоко. Чувстваше се удобно в индианската си самоличност, но знаеше, че това няма да трае вечно. Престоят му при племето щеше да свърши, когато дойде пролетта. Сериозно се съмняваше дали изобщо някога ще се върне в прериятa като Вървящия в сянката. Ако Бягащият лос отидеше при Лудия кон в Литъл Биг Хорн, ако избухнеше война, това щеше да бъде краят на индианския начин на живот, какъвто го познаваше той. После мислите му внезапно се върнаха към Дона. Как да я остави сама пред лицето на такава опасност? Какъв избор имаше?

Изведнъж чу шум зад гърба си и застана нащрек. Напоследък се налагаше да внимава. Опасността дебнеше навсякъде. Стана предпазливо и се скри зад един храсталак. Видя Дона да се навежда и да бере боровинки, а в краката й лежеше почти пълна кошничка. Вървящият в сянката се оказа на кръстопът. Дали да си тръгне така тихо, както бе дошъл, или да издаде присъствието си? Но Дона му отне правото на избор, защото го усети и притихна.

Тя знаеше, че това не е диво животно, защото не чувстваше опасност. Но усещаше тръпки в тила и сърцето й се разтуптя силно. Още преди да се обърне към него, знаеше кой е там. Повика го по име.

Вървящият в сянката излезе на открито.

— Откъде знаеше, че съм аз?

— Просто разбрах.

Погледът й се плъзна по мощната му фигура. Бе загорял от слънцето, косата му блестеше. Панталоните едва прикриваха издутината на неговата мъжественост и стегнатия му задник.

Той пристъпи към нея.

— Видях те да говориш с Виещия вълк. Реши ли да се съединиш с него?

— Още обмислям.

— Той не е мъж за тебе.

— Би ли предпочел да избера Самотника?

Вървящият в сянката разбра, че не може да понесе друг мъж да се люби с Дона.

— Не мисля, че ще те направи щастлива.

— Аз като че ли повече харесвам Виещия вълк — каза Дона, за да провери как ще реагира.

Той реагира внезапно и силно. Грабна я в прегръдките си и притисна устни към нейните. Целувката му бе жадна, почти болезнена, стомахът й се сви в спазъм. Когато езикът му поиска да влезе в устата й, тя се отвори за него. Съпротивата й започна да намалява, докато езикът му я изследваше и похищаваше, докато я вкусваше и се бореше с нейния. Тя усети, че тялото й пламва, подлудява от допира на този зеленоок дивак, който я бе научил да изпитва нужда от него. Когато накрая той освободи устата й, Дона се олюля, зашеметена от изблика на неговата страст.

— Защо го правиш? — запита тя с разтреперан глас. — Смеещият се ручей не ти ли беше достатъчна?

Вървящият в сянката изстена, осъзнавайки, че тя го е видяла да влиза в колибата на индианката.

— Нищо не стана между мене и нея.

Тя изфуча съвсем не по женски.

— Не ти вярвам. Смеещият се ручей доста безсрамно те преследваше. А ти изглеждаше доста склонен да се съединиш с нея в колибата й.

Той й се усмихна полека.

— Ревнуваш ли?

Дона се изчерви и сведе очи. Нямаше да му достави удоволствието да разбере колко много я е наранило това, че го видя с предизвикателната вдовица. Вървящият в сянката не й бе дал друга надежда, освен тази, да се любят от време навреме, така че защо да ревнува?

— Дона, погледни ме. — Той хвана брадичката й и вдигна лицето й към себе си. — Не съм се любил със Смеещия се ручей, защото

исках теб в прегръдките си. Искам те, Дона. Господ да ми е на помощ, защото аз не мога да си помогна.

— Не, недей! — извика тя, отблъсквайки ръцете му.

Ако я докоснеше, тя щеше да се разпадне. Но вече беше твърде късно. Ръцете му се плъзнаха по тялото й, обхванаха задничето й и я притиснаха към твърдата издутина на неговата ерекция. Тя бе загубена.

12.

Вървящият в сянката положи Дона на легло от мек мъх, без да се откъсва от устата й. Жадната настойчивост на целувките му палеше огнени пламъци в нея. Двамата пъшкаха, докато той целуваше пулсиращата ямка в основата на шията й, облизваше розовото й ушенце и притискаше устни към горната част на гърдите й, които се подаваха над деколтето на блузата й.

— Господи, колко си сладка — шепнеше той срещу устните й. — Липсваше ми. И това ми липсваше.

Първата мисъл на Дона беше да му откаже. Но тя се стопи бързо под горещите му целувки. Вкусът на устните му бе така познат. Беше като пристрастяване. Колкото повече я целуваше, толкова повече целувки искаше тя. След секунди вече усети как отговаря на властните пориви на устата му, отчаяно прилепена до него, жадуваща за магията на допира му.

Той започна да я съблича, сваляйки дрехите й една по една. Дона бе така замаяна от собствените си чувства, че не издаде дори един протестен вик. Видя се гола и той отново я зацелува, милвайки гърдите й с една ръка, докато с другата бе обхванал венериното й хълмче и бе пъхнал единия си пръст в кадифената цепнатина, вече овлажнена за него. Гърбът на ръката му дразнеше закачливо малкото чувствително възелче на страстта и Дона се изви, притискайки се към него.

— Искаш ме толкова силно, колкото и аз тебе — прошепна Вървящият в сянката срещу устните й.

Дона отвори уста, за да оспори думите му, но не можа да изрече нищо, само изстена ниско и жадуващо.

Той внимателно пъхна още един пръст в нея. Тялото му се стегна мъчително, реагирайки на горещината, която струеше от нейното тяло. Когато тя се притисна силно към изследващите му пръсти, той пожела да влезе дълбоко в нея, но си наложи да бъде търпелив.

— Ти си толкова красива. Гладка, мека и гореща — шепнеше той срещу устните й. — Гърдите ти са великолепни.

Свободната му ръка галеше едната й гърда, а палецът минаваше полека върху щръкналото й връхче.

Дона потрепери от удоволствие и изстена, когато я разтърси тласъкът на копнежа по него. Макар че Вървящият в сянката почти не беше облечен, панталоните му бяха станали бариера между нея и него. Тя дръпна пречещата й дреха, казвайки му без думи какво иска. Той се надигна и я свали. Мъжествеността му щръкна освободена, издигайки се над стегнатите мускули на корема. Дона преглътна конвулсивно, посягайки да го обхване.

Вървящият в сянката се стегна, хвана ръката й и я поведе нагоре-надолу в движение, което му доставяше удоволствие. После устата му потърси набъбналото връхче на едната гърда. Езикът му запърха по него с чувствени движения, а след това той я засмука силно. Дона усети трепване в тайното място между краката си. Почувства се гореща и влажна, пулсирайки от отчаяно желание.

Ръцете му не спираха да се движат. Той галеше хълбоците и бедрата й, гърдите и хълмчето между краката й. Измъчен стон се откъсна от устните й.

— Сега, любов моя, сега — въздъхна Вървящият в сянката, усещайки как го пронизват острите копия на нетърпението.

— Ела — умоляваше го Дона.

Не можеше да понася вече това изтънчено мъчение.

Той се усмихна, плъзна се надолу по тялото й и леко разтвори краката й. Тя почувства топлия му дъх върху интимното си място и се изпъна в очакване. Езикът му запърха върху набъбналите листенца на нейната женственост. Вкусваше я и я облизваше, дълбаеше и изследваше с диво настървение. Сладкото мъчение продължаваше още и още… докато тя не се разтърси, издавайки дрезгав вик. Преди още да е отшумял последният й спазъм, той се надигна на колене и навлезе в нея, отключвайки още една кулминация, почти толкова силна, колкото и първата.

Вървящият в сянката замря, вгледан в нея. Вторият взрив на удоволствието й го смая.

— Обичам да гледам лицето ти, когато се освобождаваш — каза той с глас, пресипнал от страст.

Спазмите й, разтърсващи и него, го подлудяваха.

Със стегнати мускули и измъчено изражение той продължи да навлиза дълбоко в нея, отново и отново, с мощни тласъци на слабините. Пръстите й се вкопчиха в раменете му, докато той продължаваше да подклажда пламъците на нейния екстаз. Яздеше я силно, навлизаше дълбоко със силни тласъци. Изля семето си в нея с дрезгав вик, без да спира да се движи. Накрая затихна и се търкулна до нея, отпускайки се по гръб.

Дона озадачена се взря в небето. Чувстваше се така, сякаш е била изстреляна далече над облаците, за да докосне слънцето. Тялото й още се топеше в ослепителни пламъци. Обърна глава към Вървящия в сянката и видя, че я гледа. Изчерви се и се опита да се прикрие с метнатите си настрана дрехи.

— Недей — каза той и хвана ръката й. — Нека те погледам още малко.

— Ами ако дойде някой?

— Няма. Далече сме от отъпканите пътеки. Ти си красива. Напомняш ми на… — и той замълча.

— … Утринна мъгла — прошепна Дона; започваше вече да мрази жената, която Вървящият в сянката толкова обичаше. — Тя е мъртва.

Той стисна устни. Болеше го, когато му напомняха за тази загуба.

Дона се изправи и започна да се облича.

— Това не биваше да се случва. Скоро ще бъда съпруга на друг мъж. По-добре ще е и за двама ни, ако си тръгнеш, преди да е настъпила пролетта. Прекалено голямо изкушение си. Доведе ме тук, за да заживея нов живот; защо сега не ме оставиш?

Наистина, защо, помисли Вървящият в сянката. Тъй като не искаше Дона за себе си, трябваше да я остави на някой друг и да намери временно удоволствие при Смеещия се ручей. За съжаление, той не искаше тази жена. А мисълта, че Дона ще бъде с Виещия вълк или с друг мъж никак не му харесваше. В действителност нямаше да я остави да се съсипе, ставайки жена на Виещия вълк. Дори ако трябваше да… Боже господи, за какво мисли? Имаше само един начин да предотврати подобно нещо, но беше ли готов за втора трайна връзка? Вървящият в сянката се замисли сериозно над ситуацията.

Дона беше облечена и готова да се върне в лагера, когато той стигна до решение. Скочи на крака и я хвана за ръка, за да не й

позволи да си тръгне.

— Не мога да ти позволя да се съединиш с Виещия вълк.

— Може би съм решила да се съединя със Самотника.

— Не.

Дона изфуча сърдито.

— Тогава за кого предлагаш да се омъжа?

— За мене.

Тя притихна.

— Какво каза?

— Знам, че казах, че няма да се оженя повторно, но съм отговорен за тебе. Единственият начин, по който мога да те защитавам, е като те взема за жена.

Дона продължи да го гледа. Той стоеше, гол и дързък, без да се срамува от голотата си. Тя помисли, че това е най-великолепният мъж, когото някога е виждала. Да се омъжи за него щеше да бъде върхът на всичките й мечти. Но тя по-добре от всеки друг знаеше, че мечтите рядко се сбъдват.

— Сега разбирам, че ще е грешка да те оставя при Бягащия лос — обясни той. — Нямах представа, че нещата ще се обърнат така. Щях да те оставя в опасно обкръжение и това нямаше да е редно. Ще се оженим веднага щом се върнем в света на белите. Ще те заведа при сестра си. Тя ще се грижи за тебе, когато аз замина.

— Когато заминеш? — повтори унило Дона. — И ти, разбира се, *ще* заминеш.

— Ще ти дам името си, Дона, но не очаквай да се въртя около тебе като грижовен съпруг. Това, което имаме сега, е всичко, което някога ще е общото между нас. Радваме се взаимно на телата си и се харесваме. Щастливи сме, че и двамата изпитваме това.

— Да, щастливи — каза Дона с глас, натегнал от гняв. — Какво ще правя аз, когато ме изоставиш на ръцете на сестра си?

Вървящият в сянката сви рамене.

— За това не съм мислил. Защо трябва да правиш нещо?

— Не, благодаря, отказвам. По-скоро ще си опитам късмета с Виещия вълк. Поне няма да бъде вечно отсъстващ съпруг.

— Отказваш ли ми? — запита смаян Вървящият в сянката. — Смеещият се ручей би се хванала с две ръце за шанса да се събере с мене.

— Тогава се ожени за нея — отвърна рязко Дона. — Аз не те искам, Вървящ в сянката. Искам всичко или нищо от мъжа, за когото ще се омъжа. Не ми е достатъчно да заемам второ място след една мъртва съпруга. Предпочитам да се омъжа за някого, който ще ми даде цялото си сърце.

И тя се обърна.

— Казах ти вече, че сърцето ми не е свободно да…

Дона се отдалечи, без да се обърне. Собственото й сърце беше разбито, но никога нямаше да покаже на Вървящия в сянката колко са я наранили думите му. Едно време беше омъжена за човек, който не я обичаше, и не искаше да повтаря още веднъж тази грешка. Може би щеше да избере за съпруг Самотника. Той ходеше подире й като замаяно кутре. Поне няма да я изостави някъде при родните си и да хукне да живее отделно от нея.

Вървящият в сянката наблюдаваше развълнуван как Дона се отдалечава. Какво иска от него? Би й дал всичко, което желае, с изключение на сърцето си. Подхождаха си невероятно в леглото. Току-що се беше любил с нея, но тялото му отново я искаше. Взе панталоните си, обу ги и тръгна към лагера. Нямаше представа какво ще прави. Не можеше да защитава Дона, ако тя не иска да бъде защитавана.

Времето застудя. Вървящият в сянката трябваше да обуе дългите панталони и да облече туниката от еленова кожа, за да му бъде топло. Скоро щеше да завали сняг. Бягащият лос му беше дал наметка от бизонска кожа за най-лошото време. Дона бе довършила туниката си и вече я носеше. Вървящият в сянката помисли, че изглежда очарователна в индианското си облекло. Впрочем, тя изглеждаше очарователна във всякакво облекло… и без никакво, още повече.

Вървящият в сянката тъкмо чешеше коня си една сутрин, когато Бягащият лос се приближи към него.

— Дона се съгласи да се съедини със Самотника — каза вождът. — Поиска от мене да помоля Тъкача на сънища да й посочи благоприятна дата за сватбата им.

— По дяволите! — изруга Вървящият в сянката през зъби.

— Защо се гневиш? Мислех, че точно това искаш.

— Разбира се, точно това искам. Тя направи своя избор и аз ще го приема.

Той се извърна рязко и се отдалечи, преди Бягащият лос да разбере колко дълбоко го е засегнало решението на Дона.

Индианецът се усмихна многозначително зад гърба на разсърдения си приятел.

Зимата връхлетя внезапно. През деня Дона се гушеше в колибата си, за да избегне хапещия студ. Почти не виждаше Вървящия в сянката. Когато го срещнеше, беше все в компанията на Смеещия се ручей. Изглеждаше така, сякаш ухажва вдовицата, но Дона се опита да не се безпокои от това.

Тя чакаше Тъкачът на сънища да определи деня за съединяването й със Самотника. След като прочете знамението по костите, които разхвърля на земята, шаманът назова един ден, който съвпадаше с пълнолунието, само след две седмици. Това бе съобщено на Бягащия лос и той започна да подготвя празника, с който да се отбележи събитието. Според изчисленията на Дона денят щеше да бъде 20 февруари.

Въпреки че Вървящият в сянката бе казал, че приема решението на Дона, той пребледня, когато научи новината, и изрази гнева си пред Бягащия лос.

— Дяволите да я вземат! Тя не може да се съедини със Самотника! Няма да я направи щастлива!

— Може би трябваше да я посъветвам да приеме ухажванията на Виещия вълк — подметна привидно сериозно Бягащият лос.

— Знаеш как се отнасям към този съюз.

— Но нали ти доведе Дона тук, за да си намери другар от моето племе?

Вървящият в сянката го изгледа с буреносно изражение.

— Промених намеренията си. Положението в прериите става опасно. Предпочитам да заведа Дона някъде, където ще е в безопасност.

— Трябва да говориш с нея. Аз не мога да се меся в решенията й.

Вървящият в сянката премисли и реши да последва съвета на вожда. Време беше да се срещне с Дона и да й внуши малко здрав разум. Тук положението беше много по-опасно, отколкото си го бе

представял. Храната не достигаше, кравите, обещани от правителството, не бяха пристигнали. Вървящият в сянката ходеше всеки ден на лов мъжете, но най-често се връщаше с празни ръце. Нямаш достатъчно одеяла, а с напредването на зимата положението се влошаваше още повече. Още по-отчайващо беше това, че Бягащият лос възнамеряваше да се присъедини към сиукската войска в Литъл Биг Хорн.

Увита в одеяло, Дона седеше в колибата си и се мъчеше да се стопли. Чувстваше се самотна и нежелана. След няколко дни щеше да стане съпруга на Самотника и въпреки че той много я харесваше, тя не го обичаше и никога нямаше да го обикне. Дяволите да го вземат Вървящия в сянката! Нима не знае колко много я наранява? Тя притисна стомаха си, потискайки ужасното гадене, което не й даваше мира през последните няколко дни. Понякога й ставаше толкова лошо, че изтичаше извън колибата, за да повръща.

Дона въздъхна отчаяно. Щастието й изглеждаше непостижимо. Най-напред бе станала жертва на Били, а сега щеше да се омъжва за мъж, когото не обича, и да живее сред народ, с когото не се чувства свързана въпреки сиукската си кръв. Изведнъж тя чу стъпки в снега. Надяваше се да не е Самотникът.

— Дона, аз съм, Вървящият в сянката. Искам да поговоря с тебе.

Тя замръзна. От седмици не бе оставала насаме с него. Бе го наблюдавала как ухажва Смеещия се ручей и примираше всеки път, щом той влезеше в колибата на вдовицата. Стомахът пак я сви, но тя преглътна жлъчката, която се надигаше в гърлото й.

— Важно ли е? Не се чувствам добре.

Само като чу това, Вървящият в сянката нахлу в типито.

— Болна ли си? — Загрижеността му бе искрена. — Какво ти е? Ако ти трябва лекар, в резервата има.

Дона поклати глава.

— Стомахът ми е малко разбъркан, ще ми мине. За какво искаш да говорим?

Той се отпусна на колене до нея.

— Още не е късно да кажеш на Самотника, че не можеш да се съединиш с него. Аз сам ще говоря с него, ако искаш.

— Защо да го правя?

Погледът му проникна до сърцето й.

— Защото не го обичаш.

— Ти откъде знаеш?

— Просто знам. Сгреших. Мястото ти не е тук.

— Тогава къде е?

Вървящият в сянката замълча и седя така толкова дълго, че на Дона й се прищя да го удари. Нямаше по-упорит човек на земята от него. Тъкмо поиска да му го каже, когато я връхлетя нов спазъм нужда. Повдигна й се и тя скочи ма крака.

— Къде отиваш?

Дона притисна ръка към устата си и изтича навън. Едва успя да стигне до края на гората и повърна. После се облегна на едно дърво, понеже нямаше сили да стигне до колибата. Не разбра кога Вървящият в сянката е дошъл при нея, докато не го усети да я вдига и да я отнася обратно в типито.

— Не искаш ли да ми кажеш какво става? — запита той, след като я положи на постелките й и й донесе вода.

— Н… нищо. Не знам какво ми става.

Вървящият в сянката я изгледа със замислено присвити очи.

— Ще ти задам един личен въпрос, Дона, и очаквам да ми кажеш истината.

Тя нямаше представа за какво говори той.

— Кога беше последният ти женски цикъл? Преди или след като се любихме в гората?

Очите й се разшириха, когато най-накрая разбра.

— След това — излъга тя.

Не искаше мъж, който не я иска.

— Откога повръщаш?

— Отскоро. — Още една лъжа.

— Други признаци? Гърдите ти по-чувствителни ли са от обикновеното?

Тази сутрин, когато се обличаше, Дона бе почувствала, че гърдите я наболяват. Изглеждаха й по-пълни. Но можеше да отговори на Вървящия в сянката само по един начин.

— Не, нямам подобни признаци.

— Сигурна ли си, че не си бременна?

— Абсолютно.

Той седна до нея и я обгърна през раменете.

— Не ме лъжи, Дона. Ако носиш моето дете, няма да ти позволя да се омъжиш за Самотника. Няма да позволя друг мъж да отглежда детето ми.

— Върви по дяволите! — Тя се изтръгна от ръцете му. — Ти искаш дете точно толкова, колкото и съпруга. Предлагаш да ми дадеш името си, но не и любовта си.

— Знаеш причината. Не съм готов да обикна друга.

— А аз не съм бременна. Само стомахът ми не е добре.

Вървящият в сянката не й повярва. Ако тя наистина беше бременна, с времето истината щеше да излезе наяве. Но тогава тя щеше да е омъжена за Самотника. Как може една крехка жена да му създава толкова тревоги?

— Ще ми кажеш ли, ако разбереш, че си се лъгала?

— Защо?

— По дяволите, Дона, не ме предизвиквай. Ако още настояваш да се събереш със Самотника и носиш дете от мене, ще трябва да се приготвиш да се откажеш от детето, щом го родиш.

След като се изказа по вълнуващия го въпрос, той излетя от типито, оставяйки Дона да мисли за куп неща. Възможно ли е Вървящият в сянката да й вземе детето, ако наистина е бременна, замисли се Дона. Може ли да го представи като дете на Самотника? Отговорът беше решително „не“. Самотникът беше добър мъж, не заслужаваше да му причинява това.

Дона докосна гърдите си, опитвайки колко са чувствителни. Сви се, когато болката й доказа, че Вървящият в сянката е отгатнал истината преди нея. Всички признаци сочеха, че е бременна. Той щеше да си иде през пролетта, приблизително по това време, когато Бягащият лос щеше да заведе племето си при Литъл Биг Хорн.

За съжаление, вече не беше възможно да се съедини със Самотника. Трябваше по някакъв начин да му каже, че не е подходяща за него, без да разкрива тайната си. Ако имаше късмет, бременността й нямаше да проличи поне още няколко месеца. Вероятно беше най-многото във втория месец.

На следващия ден Дона потърси Самотника. Времето бе поомекнало и тя предложи да се поразходят. Той веднага се съгласи.

Вървящият в сянката ги наблюдаваше как вървят покрай реката с изкривено от ярост лице. Искаше да ги последва, но се въздържа, защото щеше да изглежда като ревнивец, а всъщност не ревнуваше. Само приемаше много сериозно отговорността си за Дона. Тя не беше за Самотника и той просто не искаше тя да допусне грешка.

Дона спря и се обърна към Самотника. Млад е, помисли си, и няма да му е трудно да намери друга жена.

— Никога не съм искала да те наскърбя, Самотнико, но промених намерението си за нашата сватба.

Младият воин замря на място.

— Да не би да си решила да приемеш ухажването на Виещия вълк?

— Не, не е това. Не съм готова да се омъжа повторно. Нали знаеш, бях омъжена и бракът ми не беше щастлив. Съпругът ми ме биеше и унижаваше.

— Аз никога не бих направил това.

— Знам, но женитбата ме плаши. Прости ми. Дори не съм сигурна дали ще остана с племето. Не ми е мястото тук.

— Ще заминеш ли с Вървящия в сянката? На него като че ли не му харесва да се оженим?

— Така е — отвърна Дона кратко.

Красивото му лице се смръщи замислено.

— Не разбирам.

Дона не знаеше къде ще отиде, след като Вървящият в сянката си тръгне през пролетта. Сама и бременна — бъдещето й в света на белите не беше никак обещаващо. Дълго мисли над положението си, питайки се дали няма да сгреши, ако не се омъжи за Самотника. Индианците обичаха децата. Той може би щеше да приеме детето на Вървящия в сянката като свое. Но не й харесваше да го мами по този начин. Може би просто трябваше да роди детето и след това да се съедини със Самотника, ако той още я иска.

— Реших да изчакам. Ако още ме желаеш след няколко месеца, ще се оженя за тебе.

Лицето на Самотника светна.

— Да, ще те искам. Ще те чакам, когато станеш готова.

Дона си пожела да бе обикнала Самотника. Той беше млад, добросърдечен и приятен. Би могла да попадне на нещо много по-

лошо. После си помисли за Вървящия в сянката и си пожела да не беше толкова упорит. Много хора, загубили другарите си, се женеха повторно, след като изтечеше траурът им. Траурът на Вървящия в сянката надхвърляше границите на нормалното човешко поведение. За съжаление, той самият не го съзнаваше.

— Какво каза на Дона, че я накара да отложи сватбата си? — запита Бягащият лос, когато Вървящият в сянката се отби при него по-късно вечерта, за да поговорят и да изпушат една лула.

— Кога е решила това? Като говорих с нея, беше решена да се съедини със Самотника. Видях ги да говорят днес.

Бягащият лос изпълни дробовете си с дим, после бавно го издуха.

— Тя дойде при мене, докато ти беше на лов, и ми каза, че още не е готова да се омъжи повторно.

Вървящият в сянката пое лулата от ръцете на Бягащия лос, дръпна дълбоко от нея и бавно издуха дима.

— Тя обясни ли каква е причината да вземе такова решение?

Той просто знаеше. Интуицията му казваше, че Дона е бременна.

— Не ми каза нищо друго. Самотникът обещал да я чака, докато стане готова.

— Само ще си загуби времето.

— Ще почакаме и ще видим.

Седмиците минаваха застрашително бързо. През март Бягащият лос започна да се приготвя за отпътуването към Литъл Биг Хорн; племето щеше да тръгне през април. Дона не разкриваше на никого тайната си. Дори Слънчев лъч, с която най-много се бе сближила, не разбра за състоянието й. Пристъпите на повръщане отминаха, нямаше други признаци на бременност, освен че гърдите й се увеличиха. Коремът й още беше плосък и тя се надяваше да остане такъв още няколко седмици. Старателно избягваше Вървящия в сянката, но чувстваше погледа му, докато ходеше из лагера.

Дона се боеше, че той подозира за бременността й. За щастие, нямаше как да бъде сигурен. И тя смяташе положението да остане такова. Един ден Вървящият в сянката поиска да се срещне с нея насаме.

— Бягащият лос скоро ще заведе племето си в Битъл Биг Хорн.

— Знам. — Когато той заминеше, тя щеше да остане съвсем сама. — Предполагам, че се готвиш да отпътуваш за Орегон.

Той я погледна косо.

— Реших друго. Ще ида с Бягащия лос в Литъл Биг Хорн. Трябва да се опитам да внуша малко здрав разум на вождовете. Ако мога да ги убедя да разпуснат воините си, ще бъде избягната една огромна трагедия.

Дона остана смаяна.

— Значи няма да заминеш?

— Може би по-късно. Но няма да тръгна, преди да се опитам да вразумя вождовете. Те трябва да разберат колко пагубна ще бъде тази битка за тях. Дори да победят, ще загубят.

— Това ли е единствената причина? — запита с надежда Дона.

— Каква друга причина може да има?

Обезсърчена, тя се извърна. Защо Вървящият в сянката не може да забрави Утринна мъгла и да обикне друга жена? Болеше я, като знаеше, че не може да предложи нищо на мъж като него. Той я беше видял в най-жалкото й състояние и сигурно не хранеше никакви илюзии по отношение на нея. Девичеството й бе запазено, но в нея почти не бе останало нищо друго чисто. Той знаеше за нея всичко, което можеше да знае, и намираше, че е недостойна за неговата любов. Толкова е просто. Защо тя не може да го приеме?

Оживление цареше в лагера. Времето беше меко за април и отпътуването за Литъл Биг Хорн бе насрочено за следващия ден. Дона вече бе опаковала нещата си. Тя продължаваше да носи удобната туника от еленова кожа, мокасини и панталони вместо обичайното си облекло. Но внимателно бе прибрала дрехите, с които бе пристигнала, защото можеше да й потрябват. Точно сега обаче тази възможност изглеждаше доста несигурна. Пазеше парите от наградата, които Вървящият в сянката бе настоял да вземе, но за колко време щеше да стигне тази малка сума на една жена, която ще трябва да издържа дете?

Дона се събуди рано сутринта в определения за тръгване ден. Пролетен дъжд и Слънчев лъч дойдоха да й помогнат да разглоби типито, за да може да бъде натоварено на носилка и пренесено на

новото място. Стана й ясно, че до Литъл Биг Хорн ще се пътува много дни, и се подготви. Тъй като конете не бивше да се уморяват, тя разбра, че жените и децата ще трябва да вървят пеша през целия път. Надяваше се да издържи на уморителния преход. Ако Слънчев лъч, която беше бременна в последните седмици, можеше да издържи, щеше да издържи и тя.

Вървящият в сянката се отби, за да я попита дали е стегнала багажа си и дали е готова за тръгване. Дона го увери, че е готова. Тогава пристигна Самотникът и Вървящият в сянката си тръгна с мрачно изражение, подобен на буреносен облак. Самотникът помогна на Дона да сложи юздата на коня и да натовари разглобеното типи на носилката. После отиде при младите воини, които яздеха напред, за да проучват пътя.

Дона се опита да не показва, че й е неприятно, като видя Вървящия в сянката, че помага на Смеещия се ручей да натовари носилката си. Прониза я ревност, тя се опита да отмести поглед и се ядоса на себе си, че не успя. Когато той погледна към нея и видя, че го наблюдава, тя врътна глава толкова рязко, че й се зави свят. Олюля се и се хвана за юздата на коня си, изчаквайки да премине замайването.

Слънчев лъч я забеляза и дойде да й помогне.

— Зле ли ти е, Дона?

— Не, всичко е наред. Зави ми се свят за миг, но вече ми мина.

Индианката я изгледа скептично.

— Сигурна ли си? Забелязах, че напоследък не си на себе си. Това има ли нещо общо с Вървящия в сянката? Съжаляваш ли, че не се събра със Самотника?

Само да знаеше, помисли Дона.

— Не, наистина съм добре. Не можех да се оженя за Самотника… още не.

Преди Слънчев лъч да успее да я запита нещо, чуха сигнала за тръгване. Дона нямаше представа какво й готви това пътуване или какво ще намери, когато пристигне. Само времето щеше да покаже.

13.

Първите дни от пътуването на север към Литъл Биг Хорн бяха изморителни и скучни. Дона вървеше с жените и децата. Мъжете ловяха дивеч, за да допълнят запасите от пемикан и други предварително приготвени сушени храни. Времето беше капризно и променливо. Ако единият ден идваше мрачен и дъждовен, следващият беше топъл и лъхаше на обещание за пролет. Неведнъж осъмваха в слана и прясно навалял сняг. Стигнаха Паудър Ривър четири седмици след тръгването от агенцията на Червения облак. Тъй като конете бяха уморени, Бягащият лос нареди два дни почивка и по бреговете на реката се издигнаха типита. Дона беше така уморена от пътешествието, че не можеше да помръдне. Гледаше разглобеното типи и се чудеше как ще се справи. Тъй като знаеше, че Пролетен дъжд и Слънчев лъч са също толкова уморени като нея, не й даваше сърце да ги помоли за помощ.

Внезапно до нея изникна Вървящият в сянката и запита със загрижен глас:

— Добре ли си?

— Уморена съм, но всички са уморени.

— Те са свикнали, а ти не си. Ще ти помогна.

— Мислех, че си отишъл на лов с мъжете.

— Реших друго.

Това, което премълча, беше, че се безпокоеше за нея. Виждаше му се пребледняла и преуморена. Походът беше труден за нея, а имаха да изминат още много път.

— Това е женска работа — каза Дона, когато той се зае да изправя прътовете на типито.

— Аз реших днес това да бъде моя работа. Уморена си. Щом наглася типито, ще стъкна огън. Почини си колкото можеш; остатъкът от пътуването няма да е по-лесен.

— Не знаех, че животът на индианците толкова суров. Особено на жените.

— Ти не си за такъв живот. Трябваше да го разбера, преди да те доведа тук. Възнамеряваш ли да останеш с Бягащия лос, след като си тръгна?

— Може би.

— Все още ли си решила да се омъжиш за някого от твоите ухажори?

— Може би.

— По дяволите, Дона, ти си най-упоритата жена, която някога съм срещал! Не разбираш ли, че ако се омъжиш за мене, това ще разреши всичките ти проблеми?

— Ако се омъжа за тебе, това ще създаде повече проблеми, отколкото мога да разреша.

— Ще ми обясниш ли?

Дона докосна корема си под туниката. Леката издутина още не беше толкова голяма, че да издава състоянието й, но тя знаеше, че бебето лежи под сърцето й, и беше спокойна. Вървящият в сянката не биваше да узнава. Ако разбереше, щеше да настоява да се ожени за нея, макар че не иска съпруга.

— Ти не искаш съпруга, а аз искам всичко или нищо от своя мъж. Благодаря ти за помощта. Нямаше да мога сама да си наглася типито.

Той влезе вътре и задържа платнището, за да влезе и Дона.

— Ще стъкна огън. След малко ще ти стане удобно и топло. Ще се погрижа и за храна.

Тя го загледа как излиза, за да събере дърва за огъня, и помисли, че през месеците, прекарани с племето, тялото му е станало още по-силно, а чертите му са се изострили. Докато го нямаше, тя разстла постелките си и седна, увивайки раменете си с одеяло. Внезапно се почувства изцедена. Тъпата болка в кръста я бе мъчила през целия ден и тя се протегна, за да намали напрежението.

Вървящият в сянката влезе в типито с наръч дърва в ръце.

— Ще имаш достатъчно за цялото време, докато почиваме.

След малко огънят весело запращя; той погледна към Дона и се намръщи, забелязвайки свитото й от болка лице.

— Сигурна ли си, че си добре?

В гласа му се долавяше искрена загриженост. Реши да говори по-късно с Пролетен дъжд и да я помоли да наглежда Дона. Обвиняваше

се, че я е хвърлил в ситуация, за която не е подготвена. Ако не беше толкова упорита, и двамата сега щяха да пътуват към Орегон.

Дона заспа почти веднага. За пръв път от дни насам й беше топло. Ако не беше тъпата болка в кръста и ниско в корема, щеше да спи, без да се събужда. Събуди се със силно трепване, когато една остра болка я преряза през корема. От устните й се изтръгна стон, ръцете й веднага се прилепиха към корема. Ужасно се уплаши, че нещо с бебето не е наред. След пет минути болката отново я преряза, но този път беше много по-силна.

Дона стенеше и се превиваше на постелята си, когато Пролетен дъжд извика отвън и влезе с вечерята. Видя я да се търкаля, притиснала корема си, и се спусна към нея.

— Какво има, Дона? Боли ли те?

— Бебето ми! Ще го загубя — извика Дона, като едва си поемаше дъх.

За миг Пролетен дъжд остана като тресната, дори не можа да си поеме дъх. Нямаше представа, че Дона очаква дете, но осъзна, че то може да бъде само от Вървящия в сянката.

— Сега ще повикам опитна жена.

— Побързай, моля те, побързай.

Стори й се, че са минали часове, преди Пролетен дъжд да се върне с една възрастна жена, но всъщност бяха изтекли само няколко минути. Дона обаче съзнаваше, че е твърде късно да се спаси детето. Бе почувствала топла струя между краката си и бе усетила металния мирис на кръв. Мъничкият, крехък живот бе изхвърлен от тялото й.

Старицата сви устни и поклати глава, когато видя състоянието на Дона.

— Много късно е.

Нареди да донесат вода и Пролетен дъжд побърза да изпълни молбата й. Върна се след няколко минути заедно с Вървящия в сянката.

Той коленичи и отметна косата от пребледнялото лице на Дона.

— Защо не ми каза? Мислеше, че ще се ядосам ли?

— Не исках да се чувстваш задължен.

— Затова ли отложи съединяването си със Самотника?

— Върви, не искам да ме виждаш такава.

Вървящият в сянката се изправи рязко. Най-малкото, което можеше да направи, беше да уважи желанието й… поне засега.

— Ще се върна по-късно.

Излезе навън, целият разтреперан. Би дал живота си, ако с това можеше да предотврати случилото се.

Дона заплака тихо. Бе искала това дете, бе се надявала да го люлее в прегръдките си. А сега чувстваше болезнена празнота. Бе изгубила едновременно Вървящия в сянката и детето му.

Пролетен дъжд се опита да я успокои, докато старата жена полагаше грижи за нея. Когато водата се стопли, Пролетен дъжд я изми и пъхна чисти одеяла под нея.

— Сега поспи — каза тя, — това е най-доброто лекарство. По-късно пак ще дойда.

Дона остана сама. Не можеше да заспи. Чувстваше се самотна и изоставена. Ако детето й бе оцеляло, щеше да има поне един човек на света, който да я обича безусловно. Сълзи потекоха по бузите й. Знаеше, че никога няма да има друго дете. Вървящият в сянката не я искаше, а тя нямаше да има друг мъж. Хлипаше тихо, когато изведнъж разбра, че не е сама. Предположи, че Пролетен дъжд се е върнала, и каза:

— Наистина няма защо да седиш при мене, сестрице. Сега никой нищо не може да направи.

— Не бива да оставаш сама. — Гласът не беше на Пролетен дъжд.

— Вървящ в сянката! — Тя обърна глава. — Да не си дошъл да ме обвиняваш, че не ти казах за детето?

— Не. И аз много страдам за тази загуба. Ако беше решила да ми кажеш, щях да се опитам да ти създам удобства в похода. — Той клекна до нея. — Сега се помъчи да поспиш. Може би ще останем тук един-два дни повече от това, което предвиждаше Бягащият лос. Нощес Слънчев лъч започна да ражда. Детето й ще се роди до сутринта.

— Нали всичко с нея ще е наред? — запита разтревожена Дона.

Собствената й болка още не беше отшумяла.

— Пролетен дъжд казва, че всичко е така, както трябва да бъде.

Той събу мокасините, свали панталоните и ризата и се пъхна под одеялото до нея.

— Какво правиш? — извика Дона.

— Нищо лошо няма да ти сторя. Просто искам да легна при тебе и да те топля. — Искаше да й каже, че детето, което е загубила, е било

негово, че тъжи заедно с нея, че много жени умират от родилна треска и той няма да позволи това да се случи с нея, но не каза нищо. — Сега си почини, скъпа. Аз съм тук, ако имаш нужда от нещо.

Дона се опита да не влага особен смисъл в думите на Вървящия в сянката. Знаеше, че е добър човек. Но не можеше да се отърве от чувството, че го е разочаровала.

— Съжалявам за бебето. Не исках да стане така. Исках твоето дете.

— Ще говорим за това по-късно, когато се съвземеш.

Дали не чува нещо по-особено в гласа му, запита се Дона, преди сънят да я грабне.

Гневът на Вървящия в сянката бе смекчен от облекчението му. Ако беше знаел, че Дона е бременна, щеше да бди над нея. Но тя го беше излъгала съзнателно и точно това го вбеси. Облекчението, което почувства щом разбра, че всичко с нея е наред, накара гнева му да отстъпи на втори план. Прегърна крехкото й тяло и се долепи плътно до нея.

Тръгнаха отново към Литъл Биг Хорн след три дни. Дона още беше много слаба, затова Вървящият в сянката не й позволи да върви с другите. Натовари я на носилка, вързана зад коня му, и я уви добре с одеяло. Въпреки че се полагаха грижи за нея, тя получи треска, която изцеди и малкото останали й сили.

Слънчев лъч бе родила здраво момченце и когато походът продължи, тя беше готова да върви наред с останалите жени, носейки детето в цедилка. Дона завиждаше на жилавите индианки и когато се оплака на Вървящия в сянката, че не е издръжлива като тях, той й каза, че най-напред, тя е по-крехка, защото Слънчев лъч не е била с години бита и малтретирана.

След седмица треската на Дона премина и тя се почувства достатъчно силна, за да ходи пеша с останалите жени, но Вървящият в сянката не й позволяваше да ходи по много. В останалото време тя яздеше Уоли. Той твърдеше, че понеже е слаба, не тежи много на коня, който влачеше тежката носилка.

Минаха три седмици и Вървящият в сянката не излизаше от типито на Дона. Когато влизаше всяка нощ при нея и я прегръщаше, тя

се чувстваше щастлива и доволна. Знаеше, че идва денят, когато той ще си тръгне, и се питаше как ли ще понесе раздялата. Само като си помислеше, че ще живее без него, се натъжаваше извънредно много. Една нощ направо го запита:

— Защо още си тук? Сега съм добре. Не ми трябва нито твоята помощ, нито твоето съжаление.

— Аз съм причината да се разболееш. Като се грижа за тебе, изкупвам вината си. Щом стигнем Литъл Биг Хорн, ще се съединим по индианския обред.

Дона вирна брадичка.

— Няма да се омъжа за тебе. — Замълча, после се реши да изстреля въпроса, който според нея беше прекалено дързък. — Обичаш ли ме?

Леко вълнение се отрази в чертите на лицето му и в дълбините на зелените му очи.

— Да те обичам? Любовта идва само веднъж в живота. Ти не си ми безразлична. Не е ли достатъчно? Ще се погрижа да не ти липсва нищо.

— Не е достатъчно, Вървящ в сянката.

Дона толкова много не вярваше на мъжете, че се боеше, да не би да я изостави, след като й се насити. Беше достатъчно умна, за да разбере, че само любовта би привързала Вървящия в сянката към нея, и тъй като сърцето му отхвърляше любовта, тя не можеше да повярва, че той ще удържи на думата си. Освен това индианското бракосъчетание не се признаваше в обществото на белите. Щом й се насити, със сигурност ще я изостави.

Вървящият в сянката избухна:

— По дяволите, Дона! Самотникът не може да те има. Ти принадлежиш на мене! Носеше мое дете! Бях първият ти мъж и със сигурност ще бъда и последният.

Той грубо я обърна към себе си. Огънят в типито беше догорял, но тя все пак виждаше лицето му. Изражението му беше яростно и властно. Напрегнатият му поглед проникваше в дълбините на душата й. Тя наведе очи, за да не му покаже любовта, която таеше в сърцето си. Трябваше да бъде силна, каза си. Вървящият в сянката изпитваше огромна страст към нея. Покровителството му беше потискащо и

неразумно. Искаше да се ожени за нея само за да не позволи на друг мъж да я има.

— Аз не ти принадлежа! Не искам никога вече да съм собственост на никой мъж. Научих всичко по трудния начин. Били ме научи, че господството може да бъде жестоко и да наранява.

Той я разтърси леко.

— Аз не съм жесток. Няма защо да се страхуваш от мене. Знам, че ти харесваше да се любим. Това поне ни свързва.

За да й го докаже, той я привлече към себе си и я целуна. Целуваше я, докато главата й не се замая. За разлика от индианките тя не можеше да спи гола, затова обикновено обличаше долна риза, преди да си легне. Ръцете на Вървящия в сянката се плъзнаха под тънката дреха и бавно я вдигнаха, като в същото време дланите му галеха бедрата и хълбоците й. Преди тя да протестира, ризата й отлетя настрани.

— Какво правиш?

— Искам да се любим. Достатъчно ли си оздравяла, за да приемеш мъж в себе си?

Помятането в ранния период на бременността не беше като раждането на дете след пълни девет месеца. Тя отдавна бе оздравяла. Но ако сега започнеха да се любят, това можеше да доведе до нова бременност. Вървящият в сянката призна, че не я обича; затова тя трябваше да сложи край още сега. За съжаление, и тя го искаше. Влюбената жена не разсъждава разумно.

— Достатъчно съм оздравяла, за да приема мъж, но се страхувам от нова бременност.

Вървящият в сянката я погледна внимателно. Беше казала, че е искала неговото дете. Възможно ли бе да го е излъгала?

— Знам какво да направя, за да не заченеш. Тялото ти още не е достатъчно силно, за да носи друго дете. Отпусни се; ако нещо те заболи, веднага ми кажи.

Устата му завладя нейната. Целуваше я нежно, но с нескривана жажда, която я стресна. Ако през всичките тези месеци е спал със Смеещия се ручей, не би трябвало да изпитва такова силно желание. Но страстта му бе толкова силна, че целият трепереше.

Нисък стон се изтръгна от гърлото на Вървящия в сянката. Сякаш не беше я любил от незапомнени времена. Правеше се, че

ухажва Смеещия се ручей само за да накара Дона да ревнува. Когато тя бе отложила сватбата си със Самотника, той ликуваше, смятайки, че хитростта му е успяла. Питаше се защо не може да каже думите, които Дона очакваше да чуе. Би трябвало вече да се е примирил със смъртта на Утринна мъгла и да продължи да живее. Защо това, да обича друга жена му се струваше предателство спрямо паметта на Утринна мъгла?

Ръцете и устните му сгорещиха тялото на Дона. Гърдите й набъбнаха, връхчетата им се свиха в стегнати пъпки и той започна да ги ближе и смуче. Пръстите му галеха и дразнеха, разпалвайки магията там долу. Дона стенеше, извивайки се под натиска на търсещите му пръсти. Стисна зъби, люлеейки се на ръба на кулминацията, но още не беше време. Искаше да даде на Вървящия в сянката същото удоволствие, което той й даваше. Когато той поиска да легне върху нея, тя го бутна долу и се плъзна върху него. Той я изгледа озадачено.

— Искам да опозная тялото ти така, както ти опознаваш моето.

Тя прилепи устни към плоските му мъжки зърна, подражавайки на начина, по който той ближеше и смучеше нейните. Устата й слезе по-надолу, по стегнатите мускули на корема, и още по-надолу. Дъхът спря в гърлото му.

— О, господи!

Насърчена от дрезгавия му вик, тя сключи пръсти около ерекцията му. Започна от основата и прокара език по цялата му дължина, завършвайки на заобления главичка, където бе избила капчица течност, подобна на скъпоценен бисер. Тя я докосна с език и Вървящият в сянката трепна силно.

— Спри! Убиваш ме. — Той я привлече върху себе си така, че да го обкрачи. — Яхни ме, любов моя. Приеми ме в себе си и ме яхни.

Дона обхвана секса му, повдигна седалището си и полека се настани върху него, поемайки го целия. Изохка, но не от болка, а от невероятното удоволствие от неговото дълбоко проникване.

Вървящият в сянката замря, помисли, че я е наранил.

— Да спра ли?

— Не! Не спирай. Чудесно е.

— Толкова си гореща и стегната. Бих могъл вечно да стоя в тебе.

Той започна да се движи. Отначало бавно, обхванал ханша й, като я притегляше към себе си, за да посрещне тласъка му. Постепенно

го обхвана лудост. Повдигна глава и засмука зърното й, докато в същото време ускоряваше тласъците. Това подлуди и нея.

Вървящият в сянката не знаеше колко още ще издържи. Тялото му бе изпънато като струна. Беше толкова близо до ръба, че едно нищожно мръдване щеше да го накара да се забрави.

— Хайде, любов моя, хайде…

Дона нямаше нужда от подтикване. Тялото й му принадлежеше и той можеше да прави с него каквото поиска. Почувства вибрациите, които започваха някъде дълбоко в нея и се разпространяваха из всички краища на тялото й. Посрещаше тласъците му, отметнала глава назад и викаща от наслада. Експлодира яростно, обзета от толкова силни усещания, които не можеха да бъдат описани. Вървящият в сянката продължаваше да влиза и да излиза, докато един последен трепет разтърси цялото му тяло, той издаде дрезгав вик и се дръпна от нея, изливайки семето си на земята.

— Беше… невероятно — прошепна той, като едва си поемаше дъх. Наистина, щеше да бъде още по-невероятно, ако се бе изпразнил в нея. — Не те нараних, нали?

— Не, не си.

Тя се сгуши до него, вече заспиваща.

Събуди се след малко, усещайки нещо някъде вътре в себе си. Кожата й гореше, нервите трептяха от неясно предчувствие. Едни нежни устни леко целунаха нейните.

Вървящият в сянката.

Тя се усмихна, отвърна на целувката му и го прегърна.

— Искам те пак — прошепна той до устните й. — Не мога да ти се наситя.

— Нима Смеещият се ручей не те е задоволила?

— Не съм имал друга жена, откакто те срещнах. Господ знае, че се опитах да пожелая Смеещия се ручей, но тялото ми отказа да ме послуша. Желаеше само една синеока хубавица с прекрасни гърди.

— Не ти вярвам — направи гримаса Дона. — Имаш прекалено гореща кръв, за да отхвърлиш предложенията на Смеещия се ручей.

— Казвам ти истината — изрече той тържествено. — Остави Смеещия се ручей. Ще ми позволиш ли пак да те любя?

— Щях да остана разочарована, ако не беше поискал.

Той й се усмихна шеговито.

— Не искам никога да те разочаровам.

Нескончаемите му целувки, милувките на ръцете и устата му докараха тялото й в състояние на болезнена възбуда.

— Легни настрана с лице към мене и сложи крака си на ханша ми — каза той с излъчващ чувственост глас. — Точно така. — Докосна я между краката. — О, вече си се овлажнила.

Притиснаха се плътно и той полека навлезе в нея. Известно време се движеха бавно. Но после кръвта му кипна, той започна да губи самообладание и движенията му станаха буйни. И изведнъж достигна почти до края.

— Много рано е! — извика той, страхувайки се, че Дона ще изостане от него. Пъхна ръка между двамата и напипа малкото възелче на желанията й. Започна леко да го натиска в кръг с върха на палеца си, довеждайки я постепенно до онзи връх на възбудата, който вече бе достигнал. — Ето! — прошепна, чувствайки, че и тя приближава към кулминацията.

Дона реагира силно на думите му, треперейки от мощта на своята експлозия. След няколко секунди и Вървящият в сянката извика пресипнало и се дръпна, разпилявайки семето си на земята.

— Ти си моя — изрече задъхано той, прегръщайки я покровителствено. — Ще се съединиш с мене, когато стигнем Литъл Биг Хорн.

Дона не го чу. Вече беше заспала.

Планините и долините пъстрееха. Дивите цветя покриваха като килим плодородната почва, планинските склонове бяха целите покрити с млада зеленина. Загубата на детето още натъжаваше Дона. Все се питаше как ли би изглеждало то, ако се беше родило. Щеше непременно да бъде син, с пламенеещата коса и силното тяло на Вървящия в сянката.

В първата седмица на юни пристигнаха в сиукското селище на брега на река Литъл Биг Хорн. Дона никога не беше виждала толкова много индианци събрани на едно място.

— Сигурно са хиляди — каза тя на Пролетен дъжд, докато двете гледаха селото от върха на хълма.

— Бягащият лос каза, че тук са се събрали най-малкото три хиляди бойци от сиуксите и северните шайени. Ние пристигаме

последни.

Скоро стигнаха до мястото на брега, което Бягащият лос бе избрал за лагер. В следващите няколко часа там цареше трескаво движение, докато жените издигаха типитата и ги нареждаха. Скоро из целия лагер запламтяха огньове и из въздуха се понесе миризма на печено.

Вървящият в сянката изникна зад Дона. Беше дошъл да я пита дали има нужда от помощ, за да издигне колибата си.

— Довечера се събира съвет — каза той, започвайки да разтоварва носилката. — Вождовете Лудият кон, Жлъчката и Ниското куче ще бъдат там и аз ще се опитам да ги разубедя.

— Мислиш ли, че ще има полза? — запита Дона, гледайки го как намества коловете на типито.

— Поне няма да навреди. Армията непременно ще научи, че тук се събират много воини, готови за битка, и ще се опита да хване в капан тази толкова голяма група враждебно настроени индианци, каквато за пръв път се събира на едно място. Може много да се забавя, не ме чакай довечера.

— Не мисля, че е умно от твоя страна да продължаваш да споделяш колибата ми. Скоро ще си заминеш, а племето ще ме смята за разпусната жена, защото съм живяла с тебе.

— Не ме интересува какво ще мисли племето. Ти няма да си тук, за да се безпокоиш от това. Заминаваш с мене.

— Дяволите да те вземат! Нямаш право да ми казваш какво да правя!

— Така ли мислиш? — Той й се усмихна и отстъпи назад, за да се порадва на свършеното. — Ето, готово. Само трябва да нагласиш постелята ни.

Дона не можа да понесе властната му надменност. Приготви се да му отговори остро, но той се отдалечи.

— Невъзможен човек — каза си тя, загледана в гърба му.

След малко Слънчев лъч й донесе една чисто бяла туника, богато обшита с мъниста и пера. Беше толкова красива, че Дона се почувства недостойна да я докосне.

— За какво е това?

— За съединяването ти с Вървящия в сянката — каза плахо индианката. — Смеещият се ручей е ужасно ядосана.

— Никога не съм казвала, че ще се съединявам с Вървящия в сянката — възрази Дона.

Да не би да не й беше позволено да решава какво да прави с живота си по-нататък?

— Вървящият в сянката каза на Бягащия лос да подготви празненство. Ще се състои утре вечер. Вземи — каза тя и сложи туниката в ръцете на Дона. — Тя е за тебе. Бъди щастлива. Вървящият в сянката заслужава щастие. Той тъжи за Утринна мъгла повече, отколкото е добре за него. Време е да намери жена, която да обича.

Дона загледа меката еленова кожа, чудейки се как са били ушити всичките тези сложни шарки. Потърка буза в нея, мъчително осъзнавайки, че женитбата й с Вървящия в сянката няма да бъде законна в света на белите. Не беше глупава. Когато се върнеха в цивилизацията, той щеше да я остави на ръцете на сестра си и да я забрави.

Вървящият в сянката не искаше да се обвързва — нито със законни връзки, нито с чувства. Вземаше мерки тя да не зачене дете от него, помисли си тя огорчена. Ако имаше намерение да направи брака им законен, нямаше така целенасочено да разпилява семето си на земята.

— Вървящият в сянката не ме обича — настоя Дона. — Той обича спомена. Не мога да се меря с една мъртва жена.

Слънчев лъч се засмя меко.

— Откъде ти хрумна? Един ден ще разбереш истината.

Вървящият в сянката стоеше в средата на големия кръг, обръщайки се към великите вождове на сиуксите и шайените. Гласът му беше нисък, но силен; с мрачно изражение той се опитваше да ги убеди да разпуснат събраните воини и да се върнат в резерватите.

— Говоря от любов към индианския народ — казваше той с искрен глас. — Моята съпруга, Утринна мъгла, беше сиукска. Тя падна убита при едно нападение и аз винаги ще скърбя за нея, затова знаете, че не говоря с раздвоен език. Наистина съм загрижен за съдбата на индианския народ, въпреки че скоро трябва да се върна при своите кръвни роднини. Върнете се по домовете си. Дори да победите, възмездието ще бъде незабавно и жестоко. Много хора ще паднат и

много кръв ще се пролее. Ще ви отведат в неплодородни земи, вие и семействата ви ще бъдете принудени да водите жалък живот.

От името на вождовете отговори Лудият кон.

— Твърде късно е да се оттегляме. Това ще бъде най-голямата битка на всички времена. Никога толкова много воини не са се събирали на едно място. Армията може да дойде, но ще претърпи унизително поражение. Ние трябва да направим това, за да спасим свещените си хълмове. Прекалено много договори бяха нарушени. Тържествени клетви бяха пренебрегнати. Познавам те, Вървящ в сянката. Ти си смел боец и добър приятел на сиуксите. Но това не е твоята борба. Вземи съпругата си и се върни при кръвните си роднини. Не е редно да воюваш срещу своя народ.

Чувство за поражение легна тежко върху раменете на Вървящия в сянката. Лудият кон говореше от името на всички вождове; те бяха единодушни. Битката беше неизбежна. Трябваше да отдалечи Дона от всякаква опасност. Ще я остави да си почива няколко дни, докато приготви всичко необходимо.

След края на съвещанието той се приближи към Бягащия лос.

— Не мога ли да те убедя да заминеш, докато още е време? Не те ли разколебаха поне малко моите думи?

Бягащият лос положи ръка на рамото на приятеля си.

— Вярвам, че всичко, което ти каза, ще се случи, но не мога да се оттегля от тази битка. Това е моят народ. Не искам да ме нарекат страхливец.

— Никой здравомислещ човек няма да те нарече страхливец. Ще остана и ще се бия заедно с тебе.

Индианецът го погледна с тъжна усмивка.

— Не, ти трябва да послушаш Лудия кон. Вземи съпругата си и върви. Мястото на Дона не е тук и твоето място също. Това не е твоята битка.

Вървящият в сянката усети остра болка в сърцето. Знаеше, че Бягащият лос казва истината, но му беше трудно да гледа как един стар и уважаван приятел отива на сигурна смърт. Защото дори и смъртта да не го настигнеше в тази битка, тя все пак щеше да го грабне.

— Ще направя така, както казваш — изрече той. — Ще тръгнем след церемонията на съединяването.

— Жените подготвят голямо празненство. Поканени са всички велики вождове и техните племена. Ще донесат храна и ще участват в церемонията. Не ме разочаровай, Вървящ в сянката.

— Искаш да се съединя с Дона и аз няма да те разочаровам. Аз също го искам.

Дона беше будна, когато Вървящият в сянката се върна в колибата им. Мислейки, че е заспала, той тихо се съблече и се пъхна под одеялата. Притегли я към себе си, внимавайки да не я събуди. Сега му изглеждаше съвсем естествено да заспива, прегръщайки Дона. Питаше се как е живял през всички тези студени, самотни нощи без нея. Изпитваше огромно привличане към нея и възнамеряваше да задоволява страстта си възможно най-често, докато не дойде време да се разделят.

— Какво реши съветът? — запита Дона.

— Мислех, че спиш.

— Не мога да заспя, докато не науча какво е станало.

Вървящият в сянката въздъхна тежко.

— Нищо не стана. Думите ми не можаха да въздействат върху тези хора, които са стигнали твърде далече, за да се връщат назад. Но трябваше да опитам.

— Предполагам, че скоро ще заминеш.

— Ще *заминем* — поправи я той, — но не веднага. Трябва да си починеш, преди да тръгнеш на ново дълго пътешествие. Още си слаба.

— Днес Слънчев лъч ми даде една туника. Много е красива. Не мога да я облека.

— Но трябва. Тя е за нашето съединяване довечера.

— Защо го правиш? Бракът между нас ще бъде лъжа. Няма да е законен в обществото на белите.

— Разсмиваш ме. Аз все още съм Вървящият в сянката. В света на Вървящия в сянката той е не само уместен, но и законен. Взех те, направих ти дете и трябва да се подчиня на законите на племето. Бягащият лос очаква да се съединим и ще направя каквото трябва, за да запазя уважението му. В очите на сиуксите и Уакантанка ще бъдем съпруг и съпруга.

— А ако реша да остана с племето?

— Твоето желание няма значение. И Лудият кон, и Бягащият лос ме посъветваха да те отведа оттук. Нямаш избор. Ще заминем след една седмица. Сега спи. Уморих се от толкова много говорене.

Вървящият в сянката изобщо не беше уморен. Искаше Дона. Винаги я бе искал. Но тя още се възстановяваше от помятането и тази нощ имаше нужда от сън. Не беше толкова оздравяла, колкото му се искаше, и това го безпокоеше. Дали още тъгува за загубата на детето им, запита се той. Проявяваше подобни признаци, а той достатъчно добре можеше да разпознае тъгата.

14.

Време беше. Вървящият в сянката щеше да дойде да я вземе и тя щеше да стане негова жена пред стотици индианци, но това нямаше да означава абсолютно нищо. Болеше я, като си помислеше, че той прави това само за да угоди на Бягащия лос.

Дона прокара пръсти по меката еленова кожа на туниката. Това беше най-красивата дреха, която някога бе притежавала. Украсена с ресни и обшита, тя съвършено прилягаше на стройните очертания на тялото й. Към туниката имаше чисто бели мокасини и панталони, които Пролетен дъжд й бе подарила тази сутрин, след като се върнаха от мястото за къпане. Дона още се възхищаваше на изкусно изработените дрехи, когато платнището на входа се отметна рязко и една жена нахлу, без да поиска позволение.

— Смеещ се ручей, какво правиш тук?

— Ти никога няма да се съединиш с Вървящия в сянката! Нямаш право да вземаш това, което е мое.

С изкривено от гняв лице тя се хвърли върху Дона, размахвайки нож в дясната си ръка. Дона отстъпи изплашена.

— Какво правиш?

— Каквото трябваше да направя веднага щом те видях тук. Искам Вървящия в сянката още от деня, когато Утринна мъгла умря.

— Знаеш, че той няма да остане с племето. Ако се беше съединила с него, нямаше да го имаш за дълго, той скоро щеше да се върне при кръвните си роднини.

Смеещият се ручей я изгледа с коварна усмивка.

— Мислиш ли, че не съм способна да убедя Вървящия в сянката да остане при мене? Веднъж си тръгна и се върна. Ако се беше съединил с мене, щях да го убедя да остане завинаги. Той харесва моето тяло повече от твоето.

— Глупава си. Бягащият лос каза на Вървящия в сянката да си замине и той ще изпълни желанието на вожда.

Размахвайки ножа, Смеещият се ручей се хвърли върху Дона. Тя отскочи настрани, избягвайки силния замах на индианката. Докога щеше да успява да се брани от разярената жена, запита се тя, когато Смеещият се ручей се приготви за нова атака. Дона се облегна на подпорния прът, измервайки с очи разстоянието до входа, като се питаше дали ще съумее да се стрелне навън достатъчно бързо, за да не бъде насечена на парченца.

— Знам за бебето, което си изгубила — изсъска Смеещият се ручей, приготвяйки се за ново нападение. — Не вярвам, че е било от Вървящия в сянката. Курвите рядко знаят кой мъж е оставил семето си в тях.

Индианката се хвърли напред, притискайки я към пръта. Видя погледа й, обърна се и замръзна на място, съзирайки Вървящия в сянката, който тъкмо влизаше в типито.

Той беше дошъл да заведе Дона на празненството. Когато видя Смеещия се ручей, застанала заплашително пред Дона, бързо застана между нея и ревнивата вдовица.

— Какво означава това? — изгърмя той. Гласът му отекна заплашително. — Какво правиш тук, Смеещ се ручей?

Скривайки ножа в гънките на туниката си, индианката му се усмихна и отвърна с най-невинно изражение:

— Дойдох да честитя на младоженката. Тъкмо си тръгвах.

Мина край Вървящия в сянката и изскочи навън.

— Какво е ставало тук? — запита той и прегърна Дона. — Стори ли ти нещо?

Дона реши да не му разкрива грозната постъпка на съперницата си. В действителност тя не й беше направила нищо и затова нямаше защо да споменава за опита за нападение.

— Нищо ми няма. Така беше, както каза Смеещият се ручей. Искаше да ми честити.

Вървящият в сянката я изгледа внимателно.

— Защо ли не ти вярвам?

— Няма нищо. Няма значение какво е искала Смеещият се ручей.

Вървящият в сянката не беше убеден, но нямаше време да го обсъжда. Дивият ритъм на барабаните зовеше хората от всички лагери покрай Литъл Биг Хорн на предстоящия празник.

— Време е да тръгваме. — Погледът му се плъзна по тялото й, после се върна на лицето; това, което видя, му хареса. — Красива си. Но нещо липсва.

— Липсва?

Той свали от главата си лентата, украсена с орлово перо, и я сложи на нейната. Отстъпи назад и я изгледа усмихнат.

— На тебе ти стои по-добре. Ела, народът те очаква.

И протегна ръка.

Дона го хвана за ръката; силата и топлината на пръстите му се преляха в цялото й тяло. Изглежда толкова красив, помисли тя. Беше облечен целият в бяло. Ризата му бе обшита с мъниста и пера, с гъсти редове ресни, също като нейната. Свършваше точно под тесния му ханш. Мокасините бяха също така изящно украсени, както и ризата. Снежната белота на дрехите му контрастираше със силния загар. Изглеждаше напълно като горд дивак въпреки бронзовата коса и зелените очи.

Тълпата, събрана за празненството, беше неизброима. Дона стисна здраво ръката на Вървящия в сянката, тръгвайки заедно с него по пътеката, която хората им отвориха. В средата ги чакаше Тъкачът на сънища.

Спряха пред шамана; всички бяха впили очи в тях. Тъкачът на сънища заразмахва магическата си пръчка и едно кречетало от кости, мърморейки някакви думи, които Дона не разбираше. Речитативът изведнъж спря. Като по даден знак всички насядаха долу с кръстосани крака. Вървящият в сянката хвана Дона за ръка и я настани между себе си и Бягащия лос. Празненството започна. Воини затанцуваха около огромния огън, други възпяваха смелите им подвизи. От време на време и жените се присъединяваха към танците, които ставаха все по-диви.

Вървящият в сянката докосна ръката на Дона и тя се обърна към него. Очите му бяха добили цвят на тъмна, непроницаема зелена бездна; на лицето му се четеше нескривано желание. Тя усети, че костите й сякаш се топят.

— Готова ли си да тръгваме? — прошепна той на ухото й.

Дона го погледна въпросително. Тя чакаше сватбена церемония да започне.

— Нали тази вечер щеше да бъде нашето съединяване?

— Ние вече се съединихме — усмихна й се той. — Шаманът ни благослови и народът празнува в наша чест. Трябва само да влезем в колибата си заедно, за да бъдем оженени.

— С… само това ли е?

Вървящият в сянката кимна бавно.

— Сега ще дойдеш ли с мене? Чаках толкова, колкото можах.

Той стана и протегна ръка към нея.

Тласкана от обещанието в погледа му, тя му подаде ръка. Той й помогна да стане, вдигна я на ръце посред приветствените викове и я отнесе в колибата им. Сложи я на земята, спусна платнището и остави нощта навън. Предстояха им дълги часове чувствена наслада, взаимно изследване, вземане и даване, устни и тела, преплетени във взаимно желание.

Всеки бавно съблече другия и двамата се отдадоха на любовната игра, която отвеждаше до най-високите небеса на удоволствието, дадени им от боговете на любовта. Вървящият в сянката я люби два пъти един след друг. После заспаха, но малко преди зазоряване се събудиха и отново се любиха. Този път той така се увлече, че не можа да се дръпне навреме и изля семето си в нея. Не беше искал да стане така, но страстта бе осуетила добрите му намерения.

Дона усещаше, че целият й свят сякаш се върти около този единствен мъж. Той беше в сърцето й, в душата й, във всичките й пори. Защо не може да я обича, оплакваше се мълчаливо тя. Защо отношенията им трябваше да бъдат така едностранни? Тя знаеше, че той не се дръпна последния път, когато се любиха, и пламенно се замоли семето му да е намерило плодородна почва. Искаше малка частичка от него, която да пази, след като го загуби.

На следния ден започнаха да се готвят за тръгване. Трябваха им няколко дни, за да се сбогуват, да съберат провизии и да обмислят предстоящия път. Вървящият в сянката реши, преди да тръгне, да опита за последен път да разубеди вождовете да разпуснат воините и да се върнат в земите си. Вождът Седящият бик бе пристигнал и събранието бе определено за след два дни, тоест на 21 юни. За съжаление, Вървящият в сянката не успя да убеди и Седящия бик както не бе успял и при другите вождове. Върна се в колибата и каза на Дона да се готви за тръгване на другия ден, 22 юни.

— Седящия бик не беше по-сговорчив от останалите — каза той с малко тъга. — Време е да тръгваме.

Дона не каза нищо. Напрежението в селото беше голямо. Индианците бяха обзети от дух на фатализъм. Тя знаеше, че Вървящият в сянката с основание я отвежда оттук, че ще бъде в безопасност само ако напусне това място. Щеше да тръгне с него и да си изгради собствен живот, където и да я заведеше.

— Къде ще идем?

— В Боузман. Не е далече, там ще можем да се присъединим към някой керван, който минава през Орегон. Пътуването ще бъде изморително, но мисля, че сега си достатъчно добре и ще издържиш.

Той свали панталона, мокасините и ризата и се пъхна под одеялата до нея.

— И къде възнамеряваш да ме стовариш?

— Двамата отиваме в Орегон — смръщи се Вървящият в сянката. — Кой е казал, че ще те стоварвам някъде?

— Нима?

— Сестра ми и съпругът й ще те приемат на драго сърце — възрази той.

— Бих искала…

— По дяволите, Дона, много говориш. Как да те любя, като ми досаждаш за неща, които са толкова отдалечени в бъдещето?

Нещо неизказано увисна във въздуха и Дона се опита да отпъди натрапчивата мисъл, че когато напуснат селото, Вървящият в сянката ще я захвърли така бързо, както бе захвърлил дрехите си. Той не искаше съпруга. Съжаляваше я, а на нея съжалението не й беше достатъчно.

Цялото село се събра да се сбогува с тях на следващия ден. Беше 22 юни. Индианските сили, събрани край Литъл Биг Хорн, плашеха дори със самата си неизброимост.

Дона бе потресена. Почувства нещо тревожно в гърдите си, страх за тези хора, чиято кръв течеше отчасти във вените й, но с които нямаше нищо друго общо. Погледна към Вървящия в сянката, смаяна от преобразяването му. Свирепият воин, облечен сега в дрехи на бял човек, беше изчезнал на зазоряване. Коул Уебстър, също толкова

красив, силен и усмихнат като Вървящия в сянката, беше същият човек, но малко по-различен.

— Нека Уакантанка те закриля и те води — каза Бягащият лос, стискайки приятелски ръката на Коул.

— И тебе, братко — отвърна Коул.

Изведнъж вниманието им бе привлечено от един разузнавач, който се приближаваше в галоп. Яздеше така, сякаш всички дяволи от ада са по петите му. Насочи се към лагера на Лудия кон и дръпна рязко юздите, когато видя великия вожд да говори със Седящия бик и Жлъчката.

— Това е Конелюбецът. Ще ида да разбера какво става — каза Бягащият лос и забърза нататък.

— Какво мислиш, че е станало? — запита боязливо Дона.

Коул имаше някакви подозрения, но не ги изказа. След няколко минути Бягащият лос се върна с мрачно изражение.

— Какво има? — запита тревожно, Коул.

— Трябва веднага да тръгвате. Забелязали са Седма кавалерийска армия на един ден път оттук. Трябва да се готвим за битка.

— Генерал Къстър — изрече бавно Коул, спомняйки си кой командва Седма кавалерийска армия. Никак не му се тръгваше, но се налагаше. През цялото време, докато бе, живял при Бягащия лос, никога не се бе изправял срещу своите. Независимо от симпатиите, които изпитваше към каузата на индианците, беше убеден, че тази битка не бива да се състои. Който и да победеше, нямаше да има победител.

— Моля се за вас — каза Коул.

Разкъсваше го желанието да остане, но го плашеше мисълта за кръвта, която щеше да се пролее на това място.

Качи Дона на гърба на Уоли, върза юздите на товарния кон за седлото си и яхна Боеца. Погледът, който отправи към Бягащия лос, бе пълен с разбиране. После тупна задницата на Боеца. Дона смушка Уоли с пети и го последва, обръщайки се, за да махне на Пролетен дъжд и Слънчев лъч.

Прекараха нощта на лагер край един поток. Коул се люби с Дона под пълната луна. Тя усещаше тъгата му, която правеше любенето им вълнуващо и интензивно. И тя си имаше причини да споделя тъгата му.

Разбира се, изпитваше състрадание към съдбата на индианците, но собственото й неясно бъдеще се изправяше като застрашителен призрак пред нея. Можеше да избяга от него само като дава наслада на Коул със своето тяло. Прие го в себе си и взаимната им страст се превърна в балсам за всичките им рани.

На следващия ден, 24 юни, те спряха на един хребет и загледаха как Седма кавалерийска армия препуска към лагера на индианците. Когато и последният войник изчезна сред облака прах, Коул помрачня.

— Кога ще стигнат Литъл Биг Хорн? — запита Дона.

— Зависи. Ако яздят цяла нощ, ще пристигнат утре на разсъмване. Ако спрат за нощна почивка, ще стигнат там едва към залез.

Дона не можа да потисне тръпката, която мина през тялото й.

— Колко са много…

— При Литъл Биг Хорн има събрани над три хиляди индианци — напомни й той. — Можем само да се молим всяка от двете страни да прояви милост към другата.

След пет дни стигнаха в Боузман. Градът беше като разбунен кошер. Точно същия ден беше тръгнал слухът за клането при Литъл Биг Хорн. Цялата Седма кавалерийска армия на генерал Джордж Къстър била унищожена от огромните сили на сиуксите и северните шайени, които дали много малко загуби. Пренебрегвайки предупрежденията на своите разузнавачи за огромната индианска войска, струпана край бреговете на Литъл Биг Хорн, генерал Къстър бе отишъл право към смъртта си.

Тъй като хората бяха настроени срещу индианците, Коул реши да не чака никакъв керван. Не искаше повече да излага на риск живота на Дона. Не й обясни защо бързат, само я изведе от града и двамата се установиха на лагер сред хълмовете край Боузман.

— Ще ида в града за провизии — каза Коул. — Няма да чакаме керван. Пътят към Орегон е ясен, няма да се заблудим. Вече съм минавал по него.

Тръпка премина по гърба на Дона.

— Какво има? Защо така бързо излязохме от града? Защо не искаш да чакаш за керван?

— Беше в града достатъчно дълго и знаеш какво става. Индианците унищожиха Седма кавалерийска армия. Белите ще излеят гнева си върху всеки човек с индианска кръв.

Дона разтвори широко очи.

— Искаш да кажеш, че аз…

— Те първо ще действат, а после ще питат. Не знам дали ще мога да те спася, ако те видят. — Опитваше се да й обясни, без да я обижда. — Ти имаш индианска кръв. Това те прави враг на хората, които не понасят индианците.

Дона наведе глава, за да скрие сълзите си.

— Винаги ли ще бъде така?

Коул погледна сведената й глава и внезапно му се дощя да убие всички, които биха посмели да я наранят.

— Страхувам се, че доста дълго време това положение няма да се промени.

Тя вдигна очи към него.

— Мислиш ли, че Бягащият лос и другите са живи и здрави?

— Да се молим дано да е така. Ще останеш ли тук няколко часа сама? Трябват ни още провизии, освен това искам да купя фургон и волове. Не искам да те оставям сама повече, отколкото е необходимо.

— Нищо ми няма. Ти побързай. Не обичам да стоя сама.

Това беше вярно, осъзна Дона. Сякаш не бе живяла сама цял живот. Предпочиташе самотата пред компанията на Били. Когато дойдеше да се скрие в колибата между два обира, тя ставаше жертва на гнева му. С Коул обаче знаеше, че макар да не я обича, никога няма да я малтретира и ще я пази с цената на живота си. Не беше в природата на Коул да се отнася зле към жените. Можеше да бъде твърд и суров, но никога не би я наранил нарочно.

— И на мене не ми се иска да те оставям тук незащитена — отвърна той. — Ще ти оставя пушката. — Той я подпря на едно дърво. — Връщам се на залез.

— А ако не се върнеш? — запита тя тревожно.

— Ще се върна — каза той така решително, че страховете й значително намаляха.

Коул тръгна и тя клекна до едно дърво да го чака. Беше страшно уморена. Пътуването я бе изтощило, а бяха едва в началото на едно много дълго пътешествие през планини и реки. Не искаше да мисли за

бъдещето си, преди да стигнат Орегон. Нямаше представа колко време ще остане Коул с нея. Въздъхна примирено и облегна глава на ствола. Беше уморена, толкова уморена…

Събуди се сред тъмни сенки и неясен страх. Не знаеше колко време е спала, но тъмнината я бе обгърнала, долитайки на тихите си криле. Отърси се от вцепенеността си и започна да събира дърва и подпалки за огъня. Намери кибрит в дисагите на Коул, запали една клечка и я поднесе към сухата трева, която бе сложила под подпалките. Когато огънят запламтя, тя започна да рови в дисагите, търсейки какво да сготви. Искаше, когато Коул се върне, да завари топла вечеря.

Докато готвеше, Дона поглеждаше нервно към сенките, обграждащи лагера, мъчейки се да разсее безпокойството си, но напразно. Вятърът разнесе миризмата на пържения бекон, привличайки нежелано внимание. Тя чу пращене на съчки и се обърна, очаквайки да види Коул. Приветствената усмивка угасна на устните й, когато двама ездачи влязоха в кръга светлина и слязоха от седлата.

— Я виж ти, какво сме имали тука! — Едрият мъж с рошава брада я огледа с блеснали очи.

— Това е жена, Мейс — каза другият с мръснишка усмивка. Беше висок, слаб, с превръзка на едното око.

— Тя май иска компания, а, Гил?

— Какво искате? — запита Дона, примъквайки се към пушката на Коул, облегната на дървото.

Гил я изгледа със здравото си око.

— По дяволите! Индианка. Нейните ми извадиха окото. — Насочи се към нея и тя заотстъпва. — Къде е твоят човек? Беше ли при Литъл Биг Хорн? Много добри мъже уби твоят народ.

— Ако бях на тебе, нямаше да посягам към пушката — предупреди я Мейс и грабна оръжието.

Докато той отвличаше вниманието й, Гил се промъкна зад нея.

— Съпругът ми е на лов, но скоро ще се върне — изрече дръзко Дона. — Идете си, докато е време.

— Ха — изсмя се Гил. — Твоят човек май се е изпарил, като ни е чул да идваме. Диваците са страхливци. Виж какво направиха с генерал Къстър при Литъл Биг Хорн. — Приближи се и впи поглед в нея. — Я, проклет да съм. Сини очи. Виж тука, Мейс, тя била метиска.

Майка й май се е търкаляла с някой бял. И ти ли си курва като майка си, а, сладурче?

Дона отстъпи назад, право в ръцете на Мейс. Изпищя, когато той я притисна здраво.

— Хванах я! — извика той тържествуващо, наслаждавайки се на безпомощността на Дона. — Никога не съм имал метиска. Последната жена, с която спах, беше една дърта курва в Чейен. Сега ще й се порадвам на тази.

Ръката му се плъзна напред по гърдите й и ги стисна болезнено.

— Не! — извика Дона с внезапно избухнал гняв. — Никой мъж вече няма да се гаври с мен!

И тя заби зъби в ръката на Мейс. Той изрева, отслабвайки хватката си, и това й беше достатъчно, за да се завърти и да забие коляното си в слабините му.

— Кучка такава! — изохка той и падна на колене.

Гил замахна да я удари и Дона се завъртя.

— Спри или си мъртъв!

— Какво, по дяволите…

Гил се обърна към гласа. Посегна към оръжието си, но видя, че Коул вече се е прицелил в него, и отпусна ръце.

— Хвърли оръжието и иди там при другия.

— Коул, слава богу, че си дойде — изрече Дона, омаломощена от облекчение.

— Направиха ли ти нещо? — В гласа му се долавяше искрена загриженост.

— Не.

— Ти там, на земята — изрече той, посочвайки към Мейс, който още беше на колене, държейки се за чатала. — Хвърли си оръжието насам. — И двамата се подчиниха, следейки с очи пистолета на Коул. — Сега се качвайте на конете и да ви няма. Ако ви видя пак, първо ще стрелям, после ще питам.

— По дяволите, нищо не сме направили на индианката ти, господине — изхленчи Гил. — Просто си приказвахме.

— Тази жена е моята съпруга — натърти Коул. — Добре ще направите, ако го запомните.

— Ти какво, да не си приятел на индианците? Не чу ли какво е станало при Литъл Биг Хорн?

— Чух. Сега се измитайте оттук.

— Ами оръжията ни?

— Вече не са ваши. Дона, претърси конете им, виж дали нямат пушки. Ако имат, ги вземи.

— Я чакай малко — изрева Мейс. — Не можеш да оставиш човека без никаква защита.

Дона извади пушките от дисагите и се приближи към Коул.

— Мога и ще го направя. Или предпочитате да ви отведа в града и да ви предам на шерифа? Няма да се изненадам, ако сте обявени за издирване.

— Няма защо да ни предаваш на шерифа, господине, тръгваме си.

Минаха предпазливо покрай Коул, качиха се на конете и отпратиха.

Той ги загледа как се отдалечават и се успокои едва когато изчезнаха. Мина много време, преди да се обърне към Дона, за да види дали не е наранена.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Нищо ми няма.

Усмивка повдигна ъгълчетата на устните му.

— Какво направи на Мейс?

Тя също му се усмихна.

— Накарах го да съжали, че ме е докоснал. Когато ме сграбчи, се сетих за Били. Не можех да му позволя да ми стори нещо, затова направих каквото трябваше.

— Сигурен съм, че ако не се бях появил, щеше да се справиш и с другия пак така смело и ефикасно.

— Знам ли — усъмни се тя. — Въпреки това ужасно се зарадвах, като те видях. Какво те задържа?

— Трудно намерих фургон. Накрая открих един, който обаче има нужда да се поправи. Ковачът обеща да свърши работата утре следобед. А с провизиите и воловете беше лесно. Оставих ги при фургона. — Той подуши въздуха. — Бекон ли усеща носът ми? Бих изял цяла мечка.

— О, беконът! — Дона махна димящия тиган от огъня. — Прегорял е, но се обзалагам, че е по-вкусен от мечешкото. Ще отворя една консерва боб, мисля, че е останала и една кутия праскови.

Нахраниха се мълчаливо. Коул изгълта яденето на две хапки, докато Дона вяло ровеше в чинията. Когато свършиха, тя започна да раздига. Той я загледа с гладно изражение, което нямаше нищо общо с храната. Когато тя се запъти към потока със сапун и кърпа, той извика:

— Не се отдалечавай много!

Нощта беше хладна, но Дона искаше да отмие от себе си усещането от допира на Мейс. Свали разцепената пола за езда и блузата и нагази във водата по долна риза. Планинският поток беше по-студен, отколкото очакваше, затова тя побърза да се измие. Когато свърши, беше ужасно настръхнала. Тъкмо излизаше от водата, когато забеляза Коул. Чакаше я на брега с едно одеяло. Дона излезе и той я уви в одеялото, вдигна я на ръце и я отнесе в лагера.

— Мога да вървя — протестира Дона.

— Предпочитам да те нося. — Остави я пред огъня и свали ризата й. — Махни това. Мокро е. Взех ти дрехите, докато се къпеше, и ги донесох тук.

Коул я уви отново в одеялото, грабна я и я занесе на постелките, които беше приготвил.

Сложи оръжията наблизо, свали панталоните и ризата и се пъхна при Дона под двата пласта одеяла.

— Студено ли ти е?

Да й е студено ли? Дона цялата пламтеше. Откакто бяха заминали от Литъл Биг Хорн, беше толкова изтощена, че не можеше да направи нищо друго, освен всяка нощ да се сгушва до Коул и да заспива. Липсваше й сливането на телата им, липсваха й неговите целувки, ласките на ръцете му.

— Как да ми е студено, като ти си толкова топъл?

— Господи, колко ми липсваше — прошепна в косата й той.

— Нали бях при тебе — напомни му тя.

— С дни не съм те докосвал. Беше толкова изтощена, че сърце не ми даваше да те безпокоя. И сега няма да те безпокоя, ако си много уморена или разстроена. Тия мръсници сигурно са те уплашили. Когато видях Мейс да те държи, бях готов да го убия.

— Радвам се, че не го направи. До гуша ми дойде от убийства и кръв. Просто ме люби. Накарай ме да забравя, че ще ме изоставиш.

— Дона, аз…

Какво би могъл да каже? Че няма намерение да я изостави, след като се види със сестра си? Че я обича? Вече й беше казал, че не може отново да обича, а не искаше да я лъже.

— Не, не го казвай. Знам какво си мислиш. Знам, че сърцето ти не е свободно да обича. И няма да имам мъж, който да не ме обича толкова силно, колкото аз го обичам. Люби ме сега. Нека се държим така, все едно сме съпруг и съпруга и ти никога няма да ме изоставиш.

Страстните й думи засегнаха съвестта му. Той винаги бе осъждал мъжете, които използват жените, но нима не правеше същото с Дона? Най-малкото, след като с Утринна мъгла бе преживял най-пълното сливане между женско и мъжко тяло. Ужасно желаеше Дона, но обичаше ли я? Не знаеше какво да прави с нейните чувства към него. Те бяха по-скоро бреме, а не благословия. Но мислите му се разпръснаха в мига, когато Дона притегли главата му към себе си и го целуна. Когато устните им се сляха, избухналата страст помете всичките му угризения. Цялото му същество се съсредоточи върху жената, която държеше в обятията си.

Дона отвори устата си за него и Коул я завладя властно. Когато той отметна одеялото и откри тялото й, тя почувства да я облъхва студен въздух. Той започна да целува и да облизва гърдите й, разкошно набъбнали за него, със сладки твърди зърна. Изстена задавено; възбудата му се превръщаше в сладко мъчение.

Пръстите му започнаха да галят нежните листенца на женската й плът. Тя беше влажна и подута, соковете й обливаха пръстите му. Изведнъж той усети, че търпението му е свършило. Изстена и се хвърли върху нея, разтваряйки бедрата й.

— Искам те — прошепна той срещу устните й. — Толкова отдавна… О, Господи, трябва да… Не мога да чакам…

Навлезе в нея силно, надълбоко.

Тя извика и се притисна към него.

Обгръщаше го горещина, обливаше го непоносимо желание; в ума му не беше останала нито една мисъл, докато се движеше в нея със силни, диви тласъци, вдигайки седалището й, за да се вдълбае още по-навътре в нея. Сякаш не можеше да й се насити, струваше му се, че движенията му не са достатъчно бързи или не навлиза достатъчно дълбоко. Поиска да се слее още по-плътно с нея, вдигна краката й и ги

постави на раменете си; тя се отвори за него и той я облада така, както никога дотогава.

— Коул! Не мога! О, господи!

Сега тя хлипаше, стигнала толкова близо до ръба, че се страхуваше да не експлодира. И наистина експлодира. Така силно, че й се стори, че умира, преди отново да си възвърне сетивата.

Коул отново и отново навлизаше в нея, препускайки в стремглав галоп към собствената си кулминация. Когато я достигна, се изля вътре в нея, прекалено отнесен, за да се дръпне.

15.

На следващия ден Коул се върна в Боузман, за да докара фургона и воловете, които беше купил вчера, фургонът беше вече готов. Той щеше да плати на ковача и да си тръгне, но човекът не беше в настроение.

— Невиждан срам, какво стана с генерал Къстър — каза ковачът, поклащайки глава. — Тоя човек е герой. Казват, че армията праща патрули да отмъстят за смъртта му. Вече започнаха наказателни действия. Скоро няма да остане нито един жив индианец, за да ни създава неприятности. Всички вождове ще бъдат принудени да се предадат заедно с хората си и ще бъдат затворени или екзекутирани.

— Точно от това се страхувам — измърмори Коул.

— Какво казахте?

— Нищо, нищо важно. Ами какво е станало с индианците? Колко са загубите им?

— Вестите пътуват бавно, но чух, че нямали големи загуби. Оттеглили се към Паудър Ривър с ранените и убитите.

— Благодаря, че свършихте работата толкова бързо — каза Коул. — Ще доведа воловете и ще ги впрегна. Искам да тръгна колкото може по-скоро.

— Сам ли тръгвате? Тук редовно минават кервани, през цялото лято. Един мина преди няколко дни. Може да успеете да го догоните, ако непременно сте решили да не чакате следващия.

— Благодаря. Няма да го забравя.

След час Коул беше на път към лагера, за да вземе Дона.

Намери я седнала под едно дърво, с пушка на коленете. Скочи да го посрещне, после се запъти любопитно към фургона. Не беше много голям, но сравнително удобен. Беше достатъчно дълбок, за да побере всичките им припаси, а бялото платнище изглеждаше достатъчно здраво, за да издържи на капризите на времето.

— Напълних бидоните с вода и натоварих провизиите. Тъй като не притежаваме мебели или лични вещи, има достатъчно място да

спим вътре, когато времето е лошо. При хубаво време ще спим под звездите.

Дона си помисли, че навярно ще бъде чудесно да спи с Коул под звездите.

Лесно намериха пътя на керваните. Беше белязан от дълбоки коловози, оставени от стотици колела, отъпкан от краката на изселниците, запътили се на запад.

Първите няколко дни минаха, без да срещнат жива душа. По-късно започнаха да срещат по един-двама пътници. Пътят ставаше по-тежък, започнаха да изкачват височините. Две седмици след началото на прехода настигнаха кервана, който беше тръгнал от Боузман няколко дни преди тях. Коул се срещна с водача му и той ги покани да се присъединят. Коул побърза да се върне при Дона.

— Мислиш ли, че ще бъдем в безопасност? — запита загрижено тя.

— Тези хора дори не знаят какво се е случило в Литъл Биг Хорн — отвърна той. — Може седмици да минат, преди да разберат. Дотогава ще са те опознали и няма да им прави впечатление, че си със смесена кръв.

Дона не беше толкова убедена.

— Сигурен ли си, че точно така трябва да постъпим?

— Много по-безопасно е да пътуваме с група. Когато някой фургон се повреди, все ще се намери човек да помогне да го поправят. Ще опитаме. Ако не потръгне, винаги можем да се отделим.

Дните се превърнаха в седмици. Пътят не ставаше по-лек. Фургоните се чупеха. Хората се разболяваха и мряха. На всичкото отгоре жените от кервана се държаха студено към Дона. Повечето от тях бяха изпитали индианските жестокости или бяха чували за тях, затова презираха метисите наравно с индианците. Поради тази причина тя се задоволяваше с компанията на Коул. Знаеше, че търпимостта, които изселниците проявяват към нея, са само заради него.

Коул беше незаменим. Ходеше на лов и разпределяше улова по равно на всички семейства. Когато някой имаше нужда от помощ, му помагаше, ако възникнеше нужда от съвет, обръщаха се към него. Дона усети, че с всеки изминал ден се влюбва все повече. Редовно се любеха

и Коул винаги изливаше семето си извън тялото й. Надеждата й, че може да е заченала дете от него, беше попарена, когато получи ясно доказателство, че не е бременна. Сигурно така беше по-добре, но тъжеше за детето, което никога нямаше да има.

Дона научи, че Коул е пратил от Боузман телеграма на сестра си, за да я предупреди, че й идва на гости, и се запита дали е споменал, че води със себе си жена, която не е негова законна съпруга. Независимо дали го беше сторил, или не, тя още се боеше от срещата със семейството на Коул. Дали щяха да я харесат? Едно беше сигурно: когато Коул замине, тя нямаше в никакъв случай да натрапва присъствието си на родните му.

Дона се чудеше дали сестрата на Коул има предразсъдъци спрямо индианците. Дали фактът, че тя е метиска, ще я направи по-малко желана в дома на Ашли? По какъв начин ще я представи Коул? Пред закона тя не беше негова съпруга. Дали семейството му ще я смята за негова курва? Толкова много въпроси и толкова малко отговори. Оставаше й само да чака, за да разбере.

Пътуването до Орегон трая шест усилни седмици от деня, в който излязоха от Боузман. Напуснаха кервана в Орегон Сити, сбогуваха се със спътниците си, някои от които продължаваха на север, към Вашингтон. Останалите щяха да продължат на запад до крайбрежието на Орегон.

Оставиха фургона и воловете в конюшнята и се отправиха на коне към къщата на семейство Мактавиш. Коул, както изглежда, добре познаваше пътя, защото уверено я поведе по криволичещите улици към покрайнините на града.

— Те не живеят ли в града? — запита Дона.

— Преди няколко години си построиха голяма къща близо до дъскорезницата. Не е далече.

Завиха по тясна просека сред високи борове, ели, смърчове и кедър. След малко пред тях се изправи една къща. Солидно построена в полите на гъсто обрасли с гора хълмове, двуетажната сграда с дървена обшивка идеално се вписваше в околността. Дона зяпна смаяна, когато наближиха. Никога не беше виждала по-голяма или по-разкошна къща.

— Красива е… и толкова голяма — каза тя с явно страхопочитание. Тук се усещаше не на мястото си.

Коул се засмя.

— И Ашли мислеше така, но Танър искаше да построи къща специално за нея. Настоя да й издигне най-красивото жилище от тази страна на Мисисипи.

— Сигурно много я обича — изрече замислено Дона. — От малки ли се познават?

— Ами — изсмя се Коул. — Казали на Ашли, че няма да я приемат в кервана, понеже нямала съпруг или семейство да я придружава, затова тя платила на Танър, за да се ожени за нея.

Дона зяпна невярващо.

— Купила си е съпруг? За това сигурно се иска много смелост.

— Има и още нещо. Не познаваш Ашли. Когато си науми нещо, не допуска никой да й попречи. Бях затворен във Форт Бриджър за престъпление, което не бях извършил, и Аш беше твърдо решила да възстанови честното ми име.

— И направи ли го? Искам да кажа, възстанови ли честта ти?

— В известен смисъл. За съжаление, била пленена от Бягащия лос, преди да стигне форта. Като я видял, решил, че това е онази червенокоса жена с магически способности, която им била обещана в едно видение на шамана. Индианците я нарекли Пламък.

— Сестра ти е била пленена? Как се е измъкнала? Ти ли я спаси? Не, не си могъл, бил си в затвора.

— Това е друга история. Танър дойде във форта да търси помощ от армията, за да спаси Ашли и в края на краищата се озова в моята килия в затвора. Намерихме селото на Бягащия лос, но самите ние се озовахме в плен. — Замълча, после продължи замислена. — Така срещнах Утринна мъгла.

— Как избягахте? И как станахте толкова добри приятели с Бягащия лос, щом си бил негов пленник?

— Срещнах Утринна мъгла и се влюбих в нея. Тя отговори на чувствата ми и малко след това двамата се съединихме според индианския обичай. Но това е само половината от историята. Спомняш ли си кичура червена коса в плитката на Бягащия лос? — Дона кимна. — Това е неговият талисман за късмет, даде му го Ашли, за да му носи щастие. Не е престанал да го носи. Той пусна Ашли и Танър да си

идат, но аз исках да остана с Утринна мъгла. Тогава се случи нещо и се наложи да замина.

— Какво стана?

— Извършителят на убийството, за което обвиниха мене, дойде в селото да търгува с индианците. Аз го върнах във форта, за да бъде съден и да очистя доброто си име. Не исках властите да ме издирват до края на живота ми. Преразгледаха делото и ме оневиниха. Това отне повече време, отколкото бях очаквал, затова не можах да се върна при Утринна мъгла толкова скоро, колкото ми се искаше.

Той спря, трудно му беше да продължи.

— Докато ме е нямало, селото било нападнато от воини на племето гарвани. Утринна мъгла била убита. Тя носеше моето дете.

Дона усети болката му като своя.

— Това беше преди осем години — продължи Коул. — Бягащият лос предложи да остана с неговото племе, докато съм в траур. Научих много неща, които иначе никога нямаше да науча. Задължен съм на Бягащия лос и на неговите хора за много неща.

— Защо си тръгна оттам?

— Бягащият лос отведе племето си в резервата. Време беше да си тръгна. Намерих работа в детективската агенция „Пинкертон“, после дойдох за малко в Орегон, за да се видя с Ашли и Танър. Последните две години изпълнявах специални задачи за железниците.

— Благодаря ти — отрони Дона.

— За какво?

— Защото ми разказа това. Сега по-добре мога да те разбера. Утринна мъгла сигурно е била изключителна жена. Бих искала… — и смутено замълча.

Коул я погледна внимателно и изведнъж разбра, че не може да си припомни чертите на Утринна мъгла. Това го уплаши. Нейният образ бе вървял с него толкова дълго, че той не можеше да си представи живота без него. Но в този миг си спомняше само колко много обича да се люби с Дона, колко нежно се притиска тя към него и как вика името му, когато той я доведе до кулминация. Разтърси глава, опитвайки се да потисне неутолимата си жажда за Дона, която го съпътстваше навсякъде.

Междувременно бяха стигнали до къщата и Дона видя смутена как една огненокоса жена излиза на прага, за да ги посрещне. Тя беше

толкова красива, че на Дона й секна дъхът. Почувства се безлична и обикновена пред ярката, сияйна красота на сестрата на Коул. Все едно виждаше него, но в женски вариант.

Коул скочи от коня си и отвори широко обятия. Сестра му се втурна да го прегърне, а в зелените й очи блеснаха сълзи. Коул я прегърна здраво и Дона си пожела да задържи за себе си поне малка частица от любовта, която Коул изпитваше към сестра си.

Дона стоеше отстрани, наблюдавайки вълнуващата среща между брат и сестра. Те бяха здраво свързани, осъзна тя и изведнъж се почувства като натрапница. Запита се дали косата на Коул някога е била също толкова ярка като тази на сестра му. Жив пламък беше единственото вярно сравнение, което Дона можа да измисли за косата на Ашли. Нищо чудно, че Бягащият лос я е смятал за нещо като богиня.

Ашли и Коул се отделиха един от друг, но без да пускат ръцете си, и се гледаха усмихнати.

— Променил си се — каза Ашли. — Лицето ти е станало по-сурово, остаряло е. — Пипна мускулите на ръцете му й се засмя. — И тялото ти е станало по-силно. Срамота, че толкова рядко се сещаш да ни дойдеш на гости. Четири години! Трябва да видиш новата си племенница. Замина, когато тя още не се беше родила.

— Сега съм тук — каза Коул. — Господи, колко се радвам да ви видя.

Прегърна я отново. Ашли погледна над рамото му и забеляза Дона, застанала зад него.

— Не си сам — каза тя с лека изненада. — Къде ти остана доброто възпитание, Коул? Коя е жената с тебе?

Очите на Ашли, които толкова приличаха по цвят и форма на тези на Коул, блеснаха любопитно. Последния път, когато бе видяла брат си, той още тъгуваше за мъртвата си съпруга. Когато му бе подхвърлила, че трябва да си намери друга жена, той й бе казал, че никога няма да се ожени повторно, че никога няма да има деца, след като Утринна мъгла е мъртва. Ашли бе убедена, че времето ще излекува разбитото му сърце. Но годините минаваха, Коул все така живееше сам и тя се бе отчаяла, че някога ще го види да се влюби в друга жена.

Коул направи крачка към Дона.

— Това е Дона. Моята… съпруга. Дона, това е Ашли, близначката ми.

— Твоята съпруга! — възкликна Ашли, смаяна и зарадвана. — Аз не… но защо не ни писа, че си се оженил?

Дона погледна стреснато към Коул. Как може да я представя като своя съпруга, след като всъщност не са женени? Какво ще си помисли Ашли за нея, като научи истината?

— Много ми е приятно — каза тя накрая, след като си върна дар слово. — Надявам се да не преча.

Когато първоначалното смайване премина, Ашли си припомни доброто възпитание.

— Нищо подобно. Време беше Коул да намери жена, която да обикне. Вие сте много симпатична. Елате, сигурно сте изморени от това дълго пътуване.

— Къде е Танър? — запита Коул, влизайки вътре заедно с Ашли.

— Двамата с Прайс отидоха в дъскорезницата. Синът ни ще тръгне по стъпките на баща си. Винаги, щом е възможно, ходи с Танър в дъскорезницата, макар да е само на шест години.

— А племенницата ми? Как е тя?

— Лили е много добре — каза Ашли. — Цяла малка дама на осем години. Танър ужасно я глези.

— Наследила е май темперамента на майка си — пошегува се Коул. — Косата й червена ли е като твоята?

— Не, слава на бога. Чисто черна е, като на баща й. Косата на Прайс прилича на твоята. Не е яркочервена, по-скоро като махагон. Скоро ще ги видиш.

Дона нямаше думи, за да опише къщата. Дневната бе по-голяма от нейната предишна колиба. Бе изненадана, че не видя луксозни вещи, нищо претенциозно. Обзавеждането се състоеше от солидни мебели, лъщящи от чистота, издути канапета, удобни столове и дебели килими по пода.

Стаите, които видя, бяха просторни и удобни. Но въпреки всичко домът излъчваше повече разкош, отколкото беше свикнала, и това донякъде я притесняваше.

— Обзалагам се, че сте прегладнели — каза Ашли, забелязвайки тънката фигура на Дона. — Коул, ти да не държиш жена си гладна? Доста е слабичка.

— Винаги съм била слаба — каза Дона в стремежа си да оневини Коул.

— Сега ще ви покажа вашата стая. Можете да си починете, докато приготвя нещо за хапване. Основното ни хранене е привечер, когато Танър се върне от дъскорезницата. Елате.

Тя я поведе нагоре по стълбите, бъбрейки оживено.

Стаята беше просторна и красиво обзаведена. Центърът й беше огромното легло, покрито с шарен юрган. Освен него имаше стойка с леген и кана за миене, бюро, скрин, два стола и гардероб — лъскави и готови за употреба.

— Надявам се тук да ви е удобно — каза загрижено Ашли. — Това е най-хубавата стая в къщата.

— Чудесно е — отвърна Дона, забелязвайки красивата гледка от прозореца.

Ашли се обърна към Коул. В очите й се забелязваше игриво пламъче.

— Не искате ли отделни стаи?

— Ще спя в стаята на съпругата си — отговори той и се ухили на сестра си.

— Така си и мислех — рече тя със също такава дяволита усмивка.

— По-нататък по коридора е банята — продължи да обяснява Ашли. — Има клозет, вана, течаща топла и студена вода. Танър е помислил за всичко. Изкопа кладенец и направи вятърна помпа, за да вкара водата в къщата. В килера има даже казанче за загряване на тръбите, през които тече топлата вода.

— Топла вода — повтори Дона смаяна. — И клозет. Никога не съм си мечтала за такива удобства. Сигурно е много скъпо да се направят тези неща.

— Дървосекаческият бизнес процъфтява. Танър изнася дървен материал за целия свят. Коул не ви ли е споменавал, че спечелихме доста пари от инвестициите в този бизнес? Сега, ако ме извините, отивам да сготвя нещо. Междувременно, може да вземете топла вана, ще се освежите след дългото пътуване. Ще се видим долу след около час.

— Защо й каза, че сме женени? — запита Дона, когато останаха сами. — Не ми се иска да лъжем сестра ти.

— Да не искаш да й кажа, че ще спим в една стая, без да сме женени?

Сините очи на Дона се разшириха, после се присвиха.

— Не, няма! Не сме длъжни да спим в една стая. Можеш да се настаниш в друга. В такава голяма къща сигурно има няколко стаи за гости.

— Няколко, ако добре си спомням. И нямам намерение да спя сам, докато съм тук. Спим заедно от няколко месеца. Още няколко седмици няма да са от голямо значение. Сега искаш ли вана, както предложи Ашли?

— С топла вода — каза мечтателно Дона. — Прекрасно.

— Ела, ще ти покажа къде е. — Той отвори вратата и я поведе по коридора към банята.

Дона остана изумена от модерната баня. Не беше виждала нещо, което да може да се сравни с подобен разкош. Докато ваната се пълнеше с вода, Коул й показа как се изплаква клозетът. Имаше умивалник с топла и студена течаща вода. Когато ваната се напълни, Коул излезе, за да я остави на спокойствие да използва клозета и ваната.

Дона влезе във ваната, наслаждавайки се на милувката на топлата вода. Намери един голям ухаещ сапун в сапуниерката и се насапуниса обилно. В очите й обаче влезе малко пяна. Тя посегна към хавлията, която бе окачила до ваната.

— Това ли търсиш?

Дона трепна.

— Коул, не съм те чула да влизаш. — Грабна хавлията от ръцете му, очаквайки той да си тръгне. Вместо това обаче го видя, че разкопчава ризата си. — Какво правиш?

— Танър е направил ваната достатъчно голяма за двама души. Ще се изкъпя заедно с тебе.

Свали ризата и смъкна панталоните.

Дона го загледа. Много пъти го беше виждала гол, но всеки път откриваше по нещо ново, на което да се възхити. Всичко у него й харесваше. Съвместното къпане в една вана обаче беше нещо ново. Нормално ли е мъжете и жените да се къпят заедно или Коул прекрачва границите на приличието? Реши да го попита.

— Това прилично ли е?

— За мене е. И Танър сигурно мисли така. Направи ми място.

Коул влезе във ваната, разплисквайки водата, и се настани срещу нея.

— Виж какво направи! Сестра ти ще се разсърди!

— После ще обършем. — Той взе хавлията от омекналите й пръсти. — Първо аз ще те изкъпя, после ти мене.

Направи обилна пяна и започна от стъпалото, проправяйки си път нагоре по крака към тъмния триъгълник на мястото, където се срещаха бедрата. Не спря там, прехвърли се на другото стъпало и започна бавно да сапунисва все по-нагоре и по-нагоре. Когато стигна до нежния й център, леко го разтвори с пръсти.

— Коул! Какво правиш?

— Каквото трябва.

Пръстът му се пъхна в нея. Той затвори очи, наслаждавайки се на топлата стегната цепнатина, която плътно обхващаше пръста му.

— Не бива да правиш това. Може някой да дойде и да ни види.

Но би умряла, ако той престанеше.

— Заключих вратата.

Той пъхна още един пръст. После започна да ги движи напред-назад, усмихвайки се, когато тя изстенваше и повдигаше ханша си, за да се нагоди към търсещите му пръсти.

— По-спокойно, скъпа — прошепна той. — Не бързай толкова. — Беше се втвърдил болезнено почти веднага, както обикновено, когато се любеше с Дона. Откога това бе станало така необходимо за него, запита се той разсеяно. — Знам какво харесваш. Довери ми се и ще ти го дам.

Със свободната си ръка галеше гърдите й, търкайки зърната с палец и показалец, и гледаше как страстта преобразява красивото й лице. Господи, колко обичаше да я гледа такава, разгорещена за него, само за него.

Дона цялата гореше. Изстиващата вода не можеше да охлади огъня, който Коул бе подпалил в нея. Той я тласкаше към ръба на усещанията, умелите му пръсти я опиняваха. После изведнъж ръцете му се отделиха от тялото й. Тя извика разочаровано, искаше той да продължава, искаше ръцете и пръстите му.

— Знам какво искаш, скъпа — промълви Коул, вдигна я и я настани на скута си с лице към себе си.

Повдигна се леко нагоре, врязвайки се в нея. Беше твърд и набъбнал, но се плъзна съвсем леко в нея.

Коул обхвана ханша й и я притисна надолу, като в същото време повдигна слабините си нагоре. Повтаряше движението отново и отново, нейната мекота го притискаше отвсякъде, карайки соковете му да приииждат и да го изпълват.

— Хайде, скъпа, хайде.

Гласът му бе неузнаваем, лицето му измъчено от сладко напрежение. Когато прилепи устни към гърдата й и я засмука, тя направо подлудя.

Дона почувства кулминацията да се приближава, надигайки се от пръстите на краката. Отметна назад глава, отворила уста в безмълвен вик, давайки му всичко, което той искаше, всичко, което можеше да му даде.

Кулминацията на Коул започна още преди тази на Дона да бе завършила. Но когато той поиска да излее семето си извън нея, тя не му позволи. Стисна крака около кръста му и заби неговата мъжественост толкова дълбоко в себе си, колкото беше възможно, без да я заболи. Той извика дрезгаво и избухна вътре в нея, а силните му тръпки разплискаха водата от ваната по пода.

— Защо не ми позволи да се дръпна? — запита Коул, когато дишането му се успокои.

— Исках да си в мене колкото може повече.

Той я погледна изпод вежди.

— Това беше глупаво от твоя страна и безразсъдно от моя. — Повдигна я и се отмести. — Дотук имахме късмет. Опитвах се да те предпазя да не заченеш. Май стана време да слизаме. Ще почистя тук, докато ти се облечеш.

След петнадесет минути Дона и Коул слязоха заедно в дневната. Ашли ги чакаше. Погледна Дона и не можа да се удържи да не се усмихне. Лицето й беше цялото зачервено, дишането й още не се бе върнало към нормалния си ритъм. Не беше трудно да се отгатне какво са правили двамата. Коул имаше доволния изглед на котарак, който току-що се е налапал с наденица.

— Починахте ли си? — запита Ашли с преструено невинно изражение. — Надявам се леглото да е било удобно.

— Много добре знаеш, че не сме си почивали — отвърна той с хитра усмивка.

— Коул! — възкликна Дона, смутена от безсрамието му.

Ашли се засмя сърдечно. Много се радваше да види Коул в такова настроение. След последното му посещение бе започнала да се тревожи, че никога няма да прежали Утринна мъгла. Сега беше съвсем ясно, че обича новата си жена, и това бе най-приятното откритие за Ашли. Коул не бе споменал за смесената кръв на Дона, но не беше трудно да се види, че е метиска. Интересната комбинация от сини очи и златиста кожа я правеше привлекателна.

— Не се притеснявай, Дона. Коул винаги си е бил малко цапнат в устата. Не можеш да си представиш колко се радвам да го видя пак такъв. Страхувах се, че никога няма да се възстанови след смъртта на Утринна мъгла. Беше съсипан. — Тя видя изплашения израз в очите на Дона и веднага съжали за думите си. — Извини ме. Не исках да възкресявам миналото.

— Няма за какво да ти прощавам, Ашли. Знам всичко за Утринна мъгла и колко я обича Коул.

— Колко я *обичаше* — поправи я Ашли. — Тя е мъртва. Радвам се, че Коул е намерил друга жена, която да обича. Той много те обича, виждам го.

Дона прехапа устни, за да не се разтреперят.

— Ашли, аз…

— Стига сме говорили за това — намеси се Коул. — Кога ще видя племенницата си?

Нервираше се, когато заговореха за любов пред него. Едва-що бе започнал да се ориентира в чувствата си към Дона и още не разбираше силните емоции, които тя събуждаше у него. Не беше сигурен, че иска да ги разбере.

— Ако не греша, Лили идва — каза Ашли. — Учеше си уроците горе.

Едва бе изрекла тези думи, и по стълбите изтрополи едно кълбо от енергия. Щом зърна Коул и Дона, замря на най-долното стъпало с развети тъмни къдрици.

— Това са вуйчо Коул и вуйна Дона — каза Ашли, побутвайки детето напред. — Поздрави ги, скъпа.

Лили направи неумел реверанс, после се усмихна мило на Коул. Един ден ще подлудява мъжете с тези зелени очи и пленителна усмивка, помисли Дона. Нищо чудно, че баща й трепери над нея.

— Много се радвам да те видя, Лили — изрече Коул, наведе се и целуна бузата на момиченцето. — Някой казвал ли ти е, че си истинска чаровница?

— Само татко — изчурулика тя. Обърна се към Дона и я заразглежда със сериозни очи. — Вуйна Дона жена ли ти е?

— Да — отвърна Коул и хвърли бърз поглед към Дона, който можеше да се тълкува всякак.

— Прилича на индианка — забеляза Лили с невинността на осемгодишно дете.

Ашли пребледня от смущение.

— Аз съм наполовина индианка — каза Дона, запълвайки внезапната неловка пауза.

— Извини я — изрече Ашли. — Лили е любопитно дете.

— Няма нищо. Свикнала съм хората да ме заглеждат. Само докато живях при племето на Бягащия лос, никой не ме забелязваше.

Ашли се обърна към Коул:

— Защо не си ми казал, че си се върнал в селото на Бягащия лос?

— По-късно ще ти обясня — каза той, сядайки до масата. — Ужасно съм гладен.

Докато се хранеха, Коул разказа накратко на сестра си за посещението при племето на Бягащия лос. Нарочно пропусна да спомене, че е завел Дона в резервата с намерението да я остави да живее с индианците.

— Чухме за битката при Литъл Биг Хорн — отбеляза Ашли. — Бягащият лос беше ли там? Участва ли в битката? Съжалявам, че не си могъл да направиш нищо, за да накараш индианците да слязат от бойната пътека. Никак не би ми било приятно, ако Бягащият лос и племето му са пострадали.

— Не съм чул нищо, само това, че е имало битка и Седма кавалерийска армия е била унищожена. Бягащият лос още носи твоя талисман. Вярва, че го пази. Моля се да е така.

Замълчаха, всеки потъна в собствените си мисли и грижи. Накрая Ашли се обади:

— Къде се запозна с Дона? Откога сте женени? Тя от племето на Бягащия лос ли е?

— Случиха се много неща, за които не знаеш — отвърна Коул. — Бягащият лос ме помоли да остана до пролетта и аз се съгласих. Надявах се, че ако остана, ще мога да го убедя да не се присъединява към Лудия кон и другите вождове при Литъл Биг Хорн. Двамата с Дона дори отидохме там с тях, за да мога да говоря с вождовете и да ги помоля да се върнат в резерватите. Но не можах да ги накарам да променят решението си.

— Ами Дона? — запита отново Ашли, настоявайки за отговори, които Коул явно не бе склонен да дава. — Знам, че е метиска. Но не ми каза къде сте се срещнали.

Дона погледна любопитно Коул, чудейки се какво ли ще обясни на сестра си.

— Срещнах я в Додж Сити.

Ашли чакаше той да продължи. Но когато Коул си замълча, тя запита:

— Само това ли ще ми кажеш?

— Засега.

Тя се вгледа внимателно в лицето на брат си и разбра, че няма смисъл да настоява повече. Когато Коул пожелаеше, тогава щеше да й разкаже.

Дона преглътна мъчително, задавяйки се от надигналата се в гърлото й буца, и се съсредоточи върху храната. Питаше се защо ли Коул не казва на сестра си истината. След като той си заминеше оттук, тя ли трябваше да й обясни, че в действителност двамата не са женени?

16.

Танър направи силно впечатление на Дона и тя позавидя на огромната и искрена любов между него и Ашли. Малко по-възрастен от Коул, Танър беше красив, с опасен чар, косата му беше гарвановочерна, а очите с цвета на ярко сребро. Направи й впечатление мекият му провлечен говор. Когато останаха насаме с Коул, го запита откъде е Танър.

— Южняк е — обясни той. — Ашли ми разказа, че отначало се погаждали като куче и котка. Но любовта им била толкова силна, че преодоляла различията в разбиранията им. Благодарение на нея са се справили с много пречки в живота.

Дона въздъхна замислено. Би дала живота си, за да има такава любов. Защо трябваше да обикне мъж, който не може да й даде обичта си?

— Те са много щастливи.

— Ашли беше доволна да живее неомъжена, докато не срещна Танър. Преди това беше сгодена за един негодник, който обичаше парите повече от нея. Тя работеше като учителка в Бостън. Продала къщата, която леля ни й завещала, и уредила да тръгне насам с един керван. Ашли не е обичайно име за жена, затова водачът на кервана сметнал, че тя е мъж. После обаче, като я видял лично, отказал да приеме сама жена да пътува с кервана. Било истинско приключение, но в края на краищата всичко завърши благополучно. Тя срещна любовта на живота си и това много ме радва. Двамата винаги сме били близки, дори и когато бяхме на хиляди мили един от друг.

— Завиждам й.

— И с Танър намерихме общ език, макар че през войната не сме се били на една и съща страна — продължи Коул. — И двамата сме загубили съпругите си. Неговата жена се самоубила, била брутално изнасилена и не могла да преживее позора. Смъртта й почернила живота на Танър. Намразил всички янки. Бил в затвора, когато пътят

му се кръстосал с този на Ашли. Но когато се влюбили един в друг, той успял да остави миналото зад гърба си.

— Сигурно много я обича — изрече със съжаление Дона.

В това отношение Коул й се изплъзваше. Миналото все още беше здраво загнездено в него.

Коул и Танър ходеха на дъскорезницата всеки ден, с изключение на неделя. Тъй като учениците бяха разпуснати за лятна ваканция, малкият Прайс беше свободен и идваше с тях. Дона се зае да помага на Ашли, която вършеше почти цялата домакинска работа, с изключение на готвенето.

— Танър искаше да наеме домашна помощничка — довери й се Ашли един ден, когато двете работеха в градинката зад къщата, — но не исках из дома ми да се мотаят чужди хора.

Дона се запита дали Ашли смята и нея за чужд човек. Чудеше се какво ли ще кажат двамата с Танър, като научат, че Коул очаква тя да стане член на домакинството им, след като той замине.

— Сигурно е много хубаво да си имаш истински дом — пророни замислено тя.

— Къде смятате да се установите с Коул? Чудесно ще е, ако решите да останете в Орегон. Танър иска да даде на Коул един участък, за да ти построи къща.

— Трябва да питаш него — отвърна уклончиво Дона. — Мисля, че смята да се върне на работа в агенцията „Пинкертон“. Много му харесва да работи за тях.

Ашли се подпря на мотиката и погледна загрижено Дона.

— Но при тази работа Коул ще пътува много из страната. Какво ще правиш, когато той отиде да изпълнява някоя задача? Къде ще живееш? Да не смята да те влачи от град на град?

Дона прехапа долната си устна, търсейки отговор, който да успокои Ашли. Но нищо не й хрумваше. Накрая каза:

— Не ми е казвал нищо повече. А и не живеем толкова отдавна заедно, че да знам какво мисли.

Ашли доста се учуди и се разтревожи. Предполагаше се, че женените двойки трябва да споделят всичко, но Дона като че ли не знаеше нищо за плановете на Коул. Той не разказваше почти нищо за жена си и за женитбата им и това я притесняваше. Ашли много искаше

да разбере какво е всъщност положението, но реши да изчака. Знаеше, че брат й няма причина да я лъже.

— Сигурна съм, че Коул има нещо предвид — каза тя. — Може би още не е решил къде да се установи. Навярно няма намерение да те оставя сама месеци наред, докато си върши работата.

Дона не каза нищо — истината болеше. Коул не само имаше намерение да се върне към работата си, но и съвсем сериозно възнамеряваше да я изостави. Щеше да я остави при сестра си и да иде да си върши работата, без да го гризе съвестта. Единственото му желание беше да я настани някъде на сигурно място. Обществото на белите не признаваше индианския им брак, така че той нямаше причина да я смята за своя съпруга или да остане да живее с нея. Можеше да продължи както преди, скъпейки свободата си, със студено и празно сърце, в което място имаха само спомените за Утринна мъгла.

Когато видя, че Дона няма да каже нищо, Ашли реши, че е време да поговори с брат си. Най-напред обаче трябваше да говори с Танър. Отвори дума за това вечерта, когато двамата се сгушиха в леглото. Романтиката между тях не бе намаляла с годините, дори бе станала още по-силна. Любеха се все така интензивно и всеотдайно.

— Тревожа се за Коул — каза Ашли, целувайки леко шията на Танър.

— Защо така? — Ръцете му галеха нежно тялото й, което си бе останало тънко като на момиче.

— Нещо ме притеснява. Дона не е така щастлива, както би трябвало да бъде една младоженка. Коул не й се доверява.

— Помолих го да остане тук. Удивително бързо навлиза в дърводобивния бизнес. Човек като него може да ми бъде много полезен. Така и така има дял в предприятието.

— И той какво каза?

— Нищо. Стори ми се, че иска скоро да си тръгне оттук.

— В този брак има проблеми — въздъхна Ашли.

— Брат ти и Дона спят в едно легло и изглеждат много близки. Какво те тревожи, скъпа?

— Не знам. Не обичам да се меся, но ако Коул сам не ми се довери, ще се видя принудена да го накарам.

— Брат ти не е длъжен да дава сметка нито на тебе, нито на когото и да било.

— Но ще трябва, ако това засяга едно невинно момиче. Познавам Коул. Близнаци сме. Усещам, когато той има притеснения.

— Остави ги — посъветва я Танър. — Не е казал, че ще заминава. Почакай, докато сам дойде при тебе с проблемите си, и тогава си вади заключения. А сега — и той отново я притегли към себе си, — няма ли да обърнеш малко внимание на изгладнелия си съпруг?

— Изгладнял ли? Тази вечер си хапна доволно, за да си изгладнял.

— Нещо да съм споменавал за храна? Оправдай името си, Пламък мой. Накарай ме да горя.

Ашли се засмя. Щом Танър споменеше индианското й име, тя знаеше, че я чака нощ, изпълнена с изключителна страст.

Той не я разочарова.

В другата спалня Коул и Дона тъкмо се бяха любили. Тя лежеше върху него, заситена, но усещаше как той се отдръпва, не само от тялото й в момента на екстаз, а и в мислите си. Сякаш беше на мили оттук.

— Какво има, Коул? — запита тя тревожно.

— Тук съм вече четири седмици. — Тонът му не издаваше какво мисли, но Дона знаеше какво следва.

— Заминаваш — каза тя, без да се изненада. — Къде ще идеш?

— Тревожа се за Бягащия лос. Трябва да разбера какво е станало с него и с племето му след битката.

— Ще ме вземеш ли със себе си? — По-добре да не беше питала.

Коул избягваше да я погледне в очите.

— Тук ще си на сигурно място при сестра ми. Двамата с Танър много те обикнаха.

— Няма да се върнеш.

Това беше по-скоро констатация, а не въпрос.

Дона не виждаше лицето му в тъмното, но ясно чувстваше как той се отделя от нея. Ако можеше обаче да го види, щеше да се изненада колко несигурност и объркване има в изражението му. Коул бе търсил в душата си разрешението на своята дилема, но не бе намерил нищо. Беше се борил срещу растящите си чувства към Дона и губеше битката. Разстоянието помежду им си оставаше единственият начин да се справи с дилемата си. Трябваше да разбере дали времето

наистина е погребало спомените му за Утринна мъгла и да тръгне напред. Надяваше се, че самотата и спокойствието, които някога бе намерил при индианците, ще му помогнат да открие отговорите, които търси.

— Не мога да ти обещая нищо повече от онова, което вече съм ти дал. Знам, че е ужасно малко, но трябва да се отърва от колебанията, които ме преследват. Мога да го направя само ако се отдалеча от изкушенията на твоето тяло. Денем и нощем съм обзет от мисълта за тебе. Обичах една жена; не съм сигурен дали мога отново да обичам.

— Няма да се задоволя с нищо по-малко от цялото ти сърце — каза Дона, наранена от думите му. Ако Коул не можеше да я обича, тогава тя не го искаше. — Страстта не е лошо нещо, но не е достатъчна за основа на брака. Аз искам повече. Искам обвързване за цял живот. Прав си, сега трябва да заминеш. Надявам се да намериш онова, което търсиш.

— Ще останеш тук с Ашли — каза той твърдо.

— Трябва ли да те чакам да се върнеш?

— Аз… да.

— А ако не се върнеш? Не искам да се натрапвам на сестра ти.

Неизречените думи натежаха помежду им като неуловима мъгла, обгръщайки Дона във воала на огорчението. Месеци наред тя бе живяла като курвата на Коул. Сега той заминава, доказвайки колко малко държи на нея. Беше я накарал да го обикне. Защо не може да намери сили поне мъничко да отвърне на любовта й?

Наистина тя знаеше, че сърцето му не е свободно да обича, каза си тя. Беше й заявил съвършено ясно, че никога няма отново да се влюби. Но тя продължаваше да се надява, молейки се за чудо. Сега беше твърде късно да иска каквото и да било, освен той по-скоро да си замине. Коул посегна към нея.

— Дона, аз…

Тя се дръпна.

— Не, не ме докосвай. Каква глупачка съм била. Никога няма отново да ме използваш, Коул Уебстър. Вървящият в сянката ме взимаше като своя жена, но Коул Уебстър ме използваше като своя курва.

— По дяволите, Дона, не е така.

— А как е, Коул? Не съм същото момиче, което срещна в Додж Сити. И онова момиче не вярваше на мъжете, но нямаме нищо друго общо. Помислих, че в твое лице съм намерила мъж, достоен за доверие, но ти не си по-добър от Били Коб. Не ме малтретираш, но понякога по-скоро бих търпяла физическо унижение, отколкото да бъда използвана само за да задоволявам страстта на един мъж. За тебе никога няма да бъда нещо повече от едно топло тяло. След Били мислех, че нищо вече няма да ме нарани, но съм се лъгала. Някъде на тая земя има мъж, който ще ме обича.

Тя се обърна с гръб към него. Коул усети, че решението й е окончателно, и почувства студ. Заслужаваше си го. Представата, че Дона може да бъде с друг мъж, го накара да подлудее от ревност. Извъртя я рязко към себе си; лицето му бе потъмняло от ярост.

— Ако това е сбогуването ни, искам нещо повече от тебе, не само едно студено рамо.

— То е повече, отколкото заслужаваш.

— Дяволите да те вземат! — Той впи устни в нейните, решителен и неумолим. Зацелува я така, че главата й се замая и краката й затрепериха. — Знаеш, че и двамата го искаме! — изрече той задъхан.

— Не те искам. Не искам това — изсъска Дона. — Не искам нищо повече да правя с тебе.

— Ще видим.

Коул нямаше представа защо действа така безразсъдно. Държеше се като мръсник и го съзнаваше. Разбираше, че вината е чувство, което унищожава здравия разум. Ревността подхранваше собственическото му чувство спрямо Дона. Не беше честно един мъж да иска толкова силно една жена, че да отрече всичко, на което държи, всичките си скъпи спомени, само и само да я има.

— Не ме докосвай!

— Ще направя нещо повече, отколкото само да те докосвам, скъпа. Когато свърша в тебе, ще го помниш до края на живота си. Ще те накарам да полудееш така, както аз съм полудял.

Преди Дона да успее да протестира, той я прикова към дюшека с тялото си. После започна да изпълнява заканата си. Плъзна се надолу и разтвори краката й, притискайки хълбоците й, докато устата му търсеше горещия й център. Дона се противеше, но той беше много по-

силен от нея. Устата и езикът му я обладаваха с неизпитвана интензивност. Тя се съпротивляваше яростно, докато изчерпи всичките си сили и се притисна към устата му в безсрамно отдаване.

Той обаче не й позволи да стигне до кулминацията. Отново и отново я довеждаше до ръба и после я оставяше жадна и замаяна. Измъчена до крайност, Дона започна да хлипа и да го моли да довърши. Той се усмихна мрачно, плъзна се нагоре по тялото й и проникна в нея. Тя веднага свърши. Той още беше твърд вътре в нея. После започна отново и я възбуди така, че тя започна да се гърчи и да се извива под него. Този път и двамата свършиха заедно в дива тръпка. Коул остана в нея, докато тя не изцеди и последната капка от него. После се дръпна и стана от леглото.

Той прекара остатъка от нощта проснат под звездите — постла си под едно дърво. Взираше се в тъмното небе, питайки се дали Дона толкова го мрази, че да го забрави. Чернотата вътре в него го бе накарала да направи неща, за които знаеше, че по-късно ще съжалява. Би искал да чуе Дона да го моли да остане, да му признае, че го обича. Вместо това той я бе настроил против себе си, казвайки си, че точно това е искал.

Тя искаше от него повече, отколкото беше в състояние да й даде. Трябваше да разреши съмненията си, преди да може да й посвети живота си. Веднъж бе направил това с Утринна мъгла. Не можеше да поеме никакви ангажименти, докато не преодолее съмненията си.

Безмълвни сълзи течаха по бузите на Дона дълго след като Коул бе излязъл. Бе я накарал да реагира въпреки волята й и тя никога нямаше да му прости това насилие. Винаги му се бе отдавала свободно, но този път той бе взел това, което искаше. Сега тя отново се владееше. Не искаше да се остави на гостоприемството на Ашли и Танър, щом не беше нищо друго, освен курвата на Коул.

Рано на другата сутрин Коул намери Ашли сама в дневната.

— Трябва да поговоря с тебе, Аш.

— Седни да закусиш. Танър излезе рано. Каза, че ще се видите в дъскорезницата.

Коул седна, но чинията му остана празна.

— Заминавам.

Ашли изпусна вилицата си.

— Толкова скоро? Тъкмо започнахме да опознаваме Дона. Ще ми липсва.

— Тя няма да дойде с мене.

Ашли го изгледа стреснато.

— Не разбирам.

— Оставям я при тебе и Танър, ако нямате нищо против.

— Разбира се, че нямаме. Но защо?

— Ще се върна при индианците, за да намеря Бягащия лос.

— Защо все се връщаш при индианците? Не разбирам какво толкова те привлича в индианския живот. Ти си бял, Коул, мястото ти е тук, при твоите. Аз едва дочаках да напусна селото на Бягащия лос.

— Няма да остана там, Аш. Трябва да се върна заради спокойствието на духа си. Трябва да открия себе си, да се справя с… някои неща.

— Тези неща имат ли нещо общо с Дона?

— Ти май винаги знаеш какво мисля.

— Обичаш ли я?

— Не знам. Трябва да го разбера.

— Как смяташ да разбереш отговора, когато ще бъдеш на стотици мили от нея? Тази раздяла може наистина да сложи край на връзката ви.

— Ако я попитам сега, тя сигурно ще каже, че ме мрази — каза той загадъчно.

— Какво си й направил?

Той се изчерви и отмести поглед.

— О, Коул, защо си се оженил за нея, ако не я обичаш?

— Това е дълга история.

— Имам време.

— Достатъчно е да кажа, че се чувствам отговорен за нея. Аз убих мъжа й. Тя си нямаше никого. Белите презират метисите, а тя нямаше как да се издържа. Реших да я оставя при Бягащия лос с надеждата, че ще си намери съпруг от неговото племе, който да я обича така, както заслужава.

— Съвсем се объркаx. Каза, че Дона ти е жена.

— Обстоятелствата наложиха да се оженим. Съединихме се според индианския ритуал.

— Какви обстоятелства? — запита безцеремонно Ашли.

— Няма да се откажеш, а? Много добре, щом искаш да знаеш истината, ще ти я кажа. Дона носеше дете от мене. Прецених, че е редно да постъпя така.

— Боже господи! Какво стана с детето?

Болка изкриви чертите на Коул.

— Тя пометна. Предишният й мъж често я е биел, беше много слаба, за да го износи до края.

— Слава богу, че си убил онзи негодник — изръмжа Ашли. — Как смяташ да оставиш Дона сега, когато има нужда от тебе повече от всичко на света? Носила е твоето дете. Трябваше да се ожените законно още щом стигнахте в цивилизования свят.

— Тя не иска съпруг, чието сърце не е свободно да я обича. Дона ми е скъпа повече от която и да било жена след смъртта на Утринна мъгла. Но се чувствам така, сякаш върша предателство спрямо паметта на Утринна мъгла.

— По дяволите спомените! — изруга Ашли. — Спомените не могат да те стоплят в леглото, не могат да ти дадат деца. Не мога да те позная, Коул. Станал си корав и упорит… и ужасно циничен. Остави миналото зад гърба си. Трябва ти жена от плът и кръв, която да обичаш.

— Може би си права, но въпреки това трябва да замина. Искам да разбера дали чувствата ми към Дона ще издържат раздялата.

— Какъв глупак си, Коул. Та тя може да не те чака, когато се върнеш… ако изобщо се върнеш. Независимо какво ще решиш, аз винаги ще я смятам за своя снаха. Тя ще живее тук при нас дотогава, докато иска.

— Само това исках да знам. — Той я прегърна силно. — Сега отивам в дъскорезницата да се сбогувам с Танър.

Дълго след като Коул излезе, Ашли седя замислена, питайки се и тя ли е била някога така упорита като брат си. Връзката й с Танър беше изпълнена с препятствия, но техните проблеми бледнееха в сравнение с тези на Коул. Нежеланието му да признае, че обича Дона, си беше чиста проба глупост. Мъже! Кога ще пораснат и ще разберат, че трябва да приемат неизбежното, без да се противят?

Дона влезе в дневната, нарушавайки размишленията на Ашли. Изглеждаше като собствения си призрак.

— Добре ли си? — запита тревожно Ашли.

— Коул заминава.

— Знам, той ми каза. Не се тревожи, ще се върне.

Устните на Дона се разтегнаха в тъжна усмивка.

— Не го искам. Той само ме използваше. Имам малко пари. Реших да се преместя в града, след като замине. Няма да ви се натрапвам повече, отколкото е необходимо.

— Не се натрапваш. Ти си жена на Коул, можеш да живееш тук колкото искаш.

— Не съм му жена.

Дона погледна внимателно Ашли, очаквайки тя да прояви презрение или най-малкото, да се учуди. Когато не видя никаква реакция, тя продължи:

— Аз съм негова курва.

— Не говори така за себе си! — избухна гневно Ашли. — Та вие сте се оженили по индианския ритуал!

— Коул ли ти го каза?

Ашли кимна.

— Едва тази сутрин. Би трябвало да се ожените пред мировия съдия веднага щом сте стигнали в цивилизования свят.

— Коул не е готов за това. Съмнявам се дали някога ще бъде готов. Какво още ти каза?

— Разказа ми за… бебето. Съжалявам. Сигурно си се чувствала съсипана.

— Той се съедини с мене заради детето ни. Не ме иска. Никога не е искал друго, освен тялото ми. Не ме обича достатъчно, за да се ожени законно за мене. Още тъгува за Утринна мъгла. Живях твърде дълго с един мъж, който не се интересуваше от мене. Няма да позволя да ми се случи втори път.

— Коул ще се вразуми и ще разбере, че ти си това, което иска.

Дона поклати глава.

— Докато стане така, ще бъде много късно. Няма да седя и да го чакам да реши дали ме иска в живота си или не.

— Моля те, не прави нещо, за което ще съжаляваш — посъветва я Ашли. — Остани тук колкото искаш. Не заминавай, без да си го премислила както трябва.

— Само за това мислих тази нощ. Ще те помоля за едно нещо. Не казвай на Коул за този разговор, нито че искам да замина.

— Дона, не мисля…

— Моля те! Обещай ми! Не искам Коул да ме увещава да остана при вас.

— Добре, щом това е от такова голямо значение за тебе — съгласи се Ашли. — Какво ще правиш? Къде ще отидеш?

— Ще си намеря работа в града. Ще правя каквото трябва, за да се издържам.

— Много обичаш Коул, нали?

Дона се усмихна замечтано.

— Обичам го с цялото си същество… и също толкова силно го мразя.

— Божичко, какво ти е направил?

— Питай него. Извини ме, не мога да говоря за това. — Тя стана и излезе забързано, оставяйки Ашли съвсем замаяна от изненада.

След малко Ашли потегли на кон към дъскорезницата, за да поговори с Коул.

— Какво си направил на Дона? — запита тя строго.

— Тя какво ти е казала?

— Нищо! Нищо не ми каза. Господи, Коул, как си могъл да я нараниш? Не си онзи брат, когото си спомням.

— Променил съм се в много отношения — отвърна Коул, — но никога не съм вдигнал ръка на Дона. Аз не малтретирам жените.

— Знам. Но има и други начини да нараниш една жена. Тя ми каза, че била твоя курва.

Коул премига.

— Не отричам, че връзката ни се основаваше на силно взаимно привличане, но ние не сме си безразлични. Дона никога не е била моя курва. Тя беше омъжена за Вървящия в сянката. Носеше дете от него. Той й даде всичко, което можеше да й даде от себе си. Аз също.

— Говориш така, сякаш в тебе има двама различни хора! — нападна го Ашли.

— В известен смисъл е така.

— Ама че си глупав, Коул. Един ден ще се събудиш. Моля се само да не е много късно.

— Не съм казал, че няма да се върна — възрази той. — Междувременно Дона ще е на сигурно място тук при тебе и Танър.

Ашли не го поправи. Беше дала дума на Дона и щеше да удържи обещанието си.

— Много важно е да намеря Бягащия лос. Той ми беше като брат. Безпокоя се за него. Освен това раздялата с Дона ще ми помогне да реша дали това, което чувствам, е любов или страст. Желанието ми към нея е като болест и ужасно ме плаши. Но не искам тя да страда поради моята нерешителност. Искам да получава моя дял от доходите от дъскорезницата, докато ме няма.

— Надявам се да намериш това, което търсиш — каза Ашли и се обърна. — За първи път в живота си съм разочарована от тебе.

— Съжалявам, Аш. Дона заслужава мъж, чието сърце да не се разкъсва от противоречиви чувства. Трябва да разбера накъде клони сърцето ми, преди да се обвържа.

— Запази си извиненията за пред нея — подхвърли тя през рамо, докато се отдалечаваше. — Довиждане, Коул.

В гласа му се долавяше тъга.

— Довиждане, Аш.

Една седмица след заминаването на Коул Дона събра нещата си и каза на Ашли, че тръгва.

— Къде ще идеш? — запита Ашли. — Тук, при нас, си имаш дом. Не заради Коул, а защото ние мислим за тебе като за наша роднина.

— Но аз не съм ви роднина — каза решително Дона. — Знаеш каква съм на Коул. Не мога да продължа да ви се натрапвам. В Орегон Сити сигурно ще се намери някой да ме вземе на работа. Имам малко пари. Ще ми стигнат, докато започна да печеля.

— Коул уреди да получаваш дохода му от дъскорезницата, докато го няма.

Дона замръзна.

— Не му искам парите.

— Всички те смятаме за съпруга на Коул. Ще се върне, помни ми думата. С него сме близнаци; аз чувствам това, което и той. Но точно сега е много объркан. След време ще открие, че те обича.

— Аз вече не го обичам — излъга Дона. — Заминавам утре.

Ашли разбра, че не може да направи нищо, за да накара Дона да промени решението си. Тя посвоему беше също толкова упорита,

колкото и брат й.

— Обещай, че ще се обаждаш. Ако имаш нужда от нас, двамата с Танър сме насреща. Винаги си добре дошла в нашия дом.

— Благодаря ви — каза искрено Дона. — След смъртта на Били се надявах да си устроя нов живот. Ако не беше се намесил Коул, щях да го направя. Ще се обаждам. Вие сте най-близките хора, които някога съм имала. Преди Коул да нахлуе в живота ми, аз нямах никого… никого.

На следващата сутрин, яхнала Уоли, Дона влезе в града. Най-напред потърси работа в смесения магазин. След като бе търсила във всички магазини и лавки от едната страна на улицата, в това число в два магазина за дрехи, един за шапки, два за хранителни стоки и една железария, започваше да се обезкуражава. Някои собственици се държаха направо отвратително, изтъкваха, че смесената кръв я прави негодна да бъде наета на работа.

Нямаше по-голям късмет и с магазините от другата страна на улицата. Повечето собственици я гледаха така, сякаш е някаква мръсна дрипа. В късния следобед й остана да посети само кръчмите и танцувалните салони.

Куркането в стомаха й напомняше, че не е яла нищо от сутринта, затова тя влезе в един ресторант. На вратата я посрещна келнерка, която я изгледа от глава до пети и каза, че не обслужват индианци. Вместо да прави скандал, Дона предпочете да си излезе. За да утоли глада си, купи една ябълка и я захрупа, размишлявайки над възможностите пред себе си. Вече се беше отчаяла. Знаеше, че винаги може да се върне у семейство Мактавиш, но още не беше готова да се признае за победена. Не искаше цял живот да зависи от великодушието на останалите.

Мисълта, че може да се превърне в бреме за семейство Мактавиш, я накара да се реши на нещо, което нямаше да направи в нормални обстоятелства. Влезе в най-близката кръчма и попита за работа. Къли Портър, собственикът на „Поилнята“, я изгледа от глава до пети, хареса я и я нае.

— Какви са задълженията ми, господин Портър? — запита Дона, благодарна, че си е намерила почтена работа.

Къли Портър пусна най-любезната си усмивка.

— Трябва да обслужваш клиентите съобразно техните желания — каза той с хитър намек. — Жените с хубави личица привличат мъжете, флиртувай, насърчавай ги да си поръчват напитки, сядай при тях.

Дона пребледня.

— Аз не пия.

Къли се засмя.

— Не се тревожи. На момичетата се сервират разредени напитки. Как ти е името, скъпа?

— Дона. Дона Уебстър — каза тя, без да се замисля.

Логично беше да използва фамилията на Коул, тъй като не можеше да се насили да се нарича Коб. А фамилията на баща й й беше също толкова противна.

— Имаш ли си мъж, Дона?

— Мъж? — Тя се обърка. — Не съм омъжена, ако това имате предвид.

Не беше сигурна, че разбира накъде бият въпросите му.

— Нямаш ли си покровител?

Усмивката му стана почти хищническа.

Тя още не разбираше.

— Родителите ми са мъртви. Сама съм. Благодарна съм ви за работата. Можете ли да ми кажете къде да си намеря стая под наем?

Той й се усмихна хитро.

— Сигурен съм, че няма да ме разочароваш. Колкото за стая, не ти ли казах, че тя върви заедно с работата? Моите момичета смятат за удобно да живеят наблизо. В добавка към стаята и храната ще ти плащам и малка заплата. — Той спря поглед на гърдите й. — Но държа да те предупредя, че ще си докарваш достатъчно от бакшиши и… извънредна работа, за да го компенсираш.

Дона беше твърде развълнувана, че си е намерила работа, която включва храна и квартира, за да се замисли над тайнствените думи на Къли Портър.

17

Коул слезе от влака в Чейен. Беше имал достатъчно време да мисли през дългото пътуване и колкото повече мислеше, толкова по-неясно му ставаше какво чувства към Дона. Никоя друга жена, включително Утринна мъгла, не го бе карала да изпитва такива чувства, както Дона. И не беше сигурен, че това му харесва. Бе живял толкова дълго със спомените за изгубената си любов, че сега му се струваше почти греховно да ги загърби.

След като свали Боеца от товарния вагон, той намери най-близката кантора на „Уестърн Юниън“ и телеграфира в службата си. Поради неясното си бъдеще бе решил да напусне тази работа. И без това бе отсъствал доста повече, отколкото бе очаквал, и работодателите трябваше да знаят какви са плановете му. Пък и, честно казано, нямаше представа дали някога ще се върне към предишния си начин на работа. Сериозно обмисляше предложението на Танър да работи в дъскорезницата, след като се върне в Орегон Сити… ако изобщо се върнеше. Решението му зависеше единствено от това, колко силни са чувствата му към Дона.

В Чейен Коул узна някои съкрушителни новини. Сиуксите нямали време да отпразнуват победата си при Литъл Биг Хорн. През юли хиляди северни шайени, които отивали да се присъединят към Лудия кон, един от великите вождове на сиуксите, при Паудър Ривър, били разбити от Пета кавалерийска армия на полковник Уесли Мерит при Уор Бонет Крийк. Победените шайени се върнали в агенцията на Червения облак.

На 6 септември генерал Крук атакувал сиукско селище при Слим Бътс, настоявайки вождът Американски кон да се предаде. Малко след това във всички агенции били конфискувани конете и оръжията на индианците. Последното унижение дошло, когато сиуксите били принудени да се откажат от свещената местност Блек Хилс и от всички ловни права извън границите на резерватите.

Коул се запита дали Бягащият лос е намерил убежище покрай Паудър Ривър или е бил принуден да се върне в пренаселената агенция на Червения облак. Една седмица бърза езда щеше да е достатъчна, за да стигне при Паудър Ривър. Десет дни, ако времето бъде лошо. Мисълта, че Бягащият лос може да е лишен от оръжията си за лов и от конете за езда, не му даваше мира. Индианците много се гордееха с конете си и с ловните си умения. Без тях те щяха да бъдат сведени до положението на просяци — да молят правителството за издръжка. Правителството накара индианците да направят това, което искаше, помисли горчиво Коул.

Дните ставаха все по-студени. Почти всяка сутрин земята осъмваше покрита със слана. За да се предпази от хапещия студ, Коул се бе облякъл от горе до долу с дрехи от еленова кожа, носеше подплатени с кожа мокасини, а наметалото от бизонска кожа му осигуряваше още топлина.

Първите индианци, които срещна, представляваха плачевна гледка. От разговора с вожда им Дивото куче той узна, че са се запътили на север, към Канада. Разбра и че преди дни една войскова част под командването на полковник Майлс е тръгнала да преследва бунтовните сиукси на Седящия бик, които се били оттеглили покрай Седър Крийк в територията Монтана. Когато вождът отказал да се върне в резервата, полковникът го атакувал. След двудневна битка две хиляди сиукси се предали, но самият вожд с няколко последователи избягал в Канада. Дивото куче каза на Коул, че вождовете, които армията не преследвала, се оттегляли в Канада.

Коул разпита за Бягащия лос и узна, че той не бил отвел хората си в резервата, че още се криел покрай Паудър Ривър, а може би вече бил на път към Канада. Коул благодари на вожда, сбогува се с него и продължи нататък. Надяваше се, че няма да стане нужда да догонва Бягащия лос чак в Канада, но ако се наложеше, щеше и това да направи.

Седмица след срещата с Дивото куче Коул стигна околностите на Паудър Ривър. Октомври беше към края си, вече падна и първият сняг. Припасите му привършваха, така че трябваше да отдели време, за да половува. Още не бе открил следите на Бягащия лос, когато попадна на

един армейски патрул. Представи се за трапер и лейтенант Конрад му повярва. Каза му, че армията е тръгнала да издирва и последните разбунтували се индианци. Специално неговият патрул бил по следите на Седящия бик, един от най-силните вождове по северните равнини, и не били срещнали никакви други индианци.

Вестта, че армията е по следите на Бягащия лос, накара Коул да настръхне. Ако не намери скоро вожда, армията ще го открие. Коул знаеше всички места покрай Паудър Ривър, където можеше да се крие Бягащият лос. Някои бяха толкова отдалечени и недостъпни, че само някой извънредно опитен следотърсач би могъл да ги открие.

След два дни Коул се натъкна на лагера на Бягащия лос. В селото цареше огромно оживление. Хората се готвеха за продължително пътуване и Коул предположи, че това може да е само пътят към Канада.

Стражите го спряха още когато навлезе в теснината между два хребета. След като си каза името, го пуснаха да влезе в лагера. Мълвата за пристигането му плъзна сред хората и стигна до ушите на Бягащия лос. Вождът излезе от колибата си и побърза да го посрещне.

— В лошо време идваш, братко — каза индианецът угрижено. — Гонят ни като диви животни. Армията иска да ни лиши от оръжията и конете и да ни накара да се заселим в правителствените земи, където трябва да разчитаме на правителството да ни доставя месо и одеяла. Резерватите са претъпкани. Хората боледуват и умират.

— Разбирам болката ти — отвърна Коул. — Говорих с Дивото куче преди няколко дни. Той води народа си към Канада. И ти ли имаш такова намерение?

Бягащият лос потръпна, когато вятърът развя наметалото му.

— Ела в колибата ми. Нека първо изпушим една лула, а после ще ти разкажа какви планове имам.

Коул последва вожда в типито. Размени няколко думи с Пролетен дъжд и Слънчев лъч, после седна до приятеля си.

— Какво те води в долината на Паудър Ривър? — запита Бягащият лос. — Къде е жена ти?

— Тревожех се за племето — каза Коул. — Мнозина ли паднаха убити при Литъл Биг Хорн?

— Загубите ни бяха учудващо малко. Когато поведох бойците си, им казах, че това е хубав ден да се умре. Сините куртки ни връхлетяха

като гръм. Ние се оттеглихме, за да могат воините ни да се прегрупират, после нападнахме. Белите слязоха от седлата, държаха с една ръка юздите, а с другата стреляха. Конете им толкова се уплашиха, че взеха да се дърпат. Много от изстрелите им отидоха във въздуха. Беше хубава битка. Белите воини бяха храбри, но ние бяхме по-храбри и по-силни.

— Но както предвиждах, възмездието бе незабавно и кърваво. Много от великите вождове вече са в затвора. Мощта им никога няма да бъде същата както преди. Боя се за тебе, Бягащ лос.

— Не се страхувай, приятелю. Ще умра така, както съм живял… смело и с чест. Не можем да оцелеем без коне и оръжия; ето защо ще отведа народа си в Канада. Дори сега, докато говорим, хората се приготвят за дългото пътуване.

— Зимата настъпва. Пътят ще е изпълнен с трудности.

Бягащият лос кимна замислено.

— Знам това. Съветът взе всичко предвид и реши, че трябва да тръгнем. Дори да умрем, една почтена смърт е за предпочитане пред позорно сътрудничество с белите. А ти какво ще правиш, приятелю? Бракът ти, изглежда, не е това, което се надявах да бъде.

— Ако не е, то е изцяло по моя вина. Още не съм готов да приема друга жена на мястото на Утринна мъгла. Оставих Дона при сестра си. Не съм сигурен кога ще се върна. Надявах се тук да намеря отговора на своята дилема.

— Тук ще намериш само празнота и отчаяние.

— Може би трябва да помоля за видение.

— Не е необходимо. Отговорите са в сърцето ти.

— Дона изпълва прекалено силно сърцето ми, за да мога да мисля ясно. Когато умът ми се проясни, се чувствам виновен, че имам такива мисли. Изглежда ми греховно да заменя любимата Утринна мъгла с друга.

— Спомените не могат да те топлят в студените нощи. Ти взе тялото на Дона и споделяше постелята й.

— Нашата физическа връзка е толкова хубава, че не е възможно да се опише. Когато се любя с Дона, се чувствам така, сякаш цял живот съм чакал точно нея. Тя ме е обсебила. Нуждата да я имам ме задушава. Затова трябваше да се отдалеча. Имах нужда да открия отговорите, които ми се изплъзват, щом съм близо до нея.

— Очакваш ли да ги намериш тук?

— На това се надявах.

Пролетен дъжд му подаде купа димяща яхния и той започна да яде разсеяно, дори без да съзнава, че дъвче и преглъща. Когато привърши с яденето, Бягащият лос му предложи да се настани в колибата на неговото семейство. Коул не можеше да остане в и без това препълненото типи и отклони предложението.

— Смеещият се ручей ще бъде много щастлива да сподели колибата си с тебе — подметна хитро вождът. — Можеш да я вземеш като своя втора жена, ако желаеш. Тя няма да има никакви възражения. Бих ти предложил самостоятелна колиба, но в момента няма свободни.

Коул се надигна, без да отговори на предложението на Бягащия лос.

— Кога ще тръгнете на север?

— Скоро. Всеки ден забавяне ще бъде гибелен за нас.

— Ще ви оставя да си почивате — каза Коул. — Наспи се добре, приятелю.

Излезе от типито с намерението да си постели под открито небе, както бе правил всяка нощ, докато пътуваше насам. Поведе Боеца към заграждението при останалите коне, когато чу някой да го вика. Обърна се и видя Смеещия се ручей. Никак не се изненада. Продължи да разседлава Боеца, чакайки я да се приближи.

— Заех, че ще се върнеш, Вървящ в сянката. Чаках те. Защо жена ти не е с тебе?

— Оставих Дона в Орегон при сестра си. Не исках да я уморявам с още едно дълго пътуване.

— Загрижеността ти е похвална — подметна тя с явно доловим сарказъм. — Въпреки това, много ми е приятно, че те виждам тук сам. Ела — каза тя и го хвана за ръка, — тук е студено, а ти нямаш къде да спиш. Ще споделиш ли постелята ми тази нощ?

Коул се накани да възрази, но промени намерението си. Може би точно това му трябваше сега, да спи със Смеещия се ручей. Какъв по-добър начин да изпита чувствата си към Дона? Би ли могъл да усети с друга жена това, което усещаше с Дона?

— Сигурна ли си, че съм добре дошъл в твоята колиба? — запита той.

— Напълно съм сигурна. Ела, нощта става студена, а огънят ми ще те сгрее.

Коул нарами дисагите и последва Смеещия се ручей към нейното типи. Когато влязоха, тя взе дисагите му и ги сложи до стената.

— Ял ли си? — запита индианката.

Дяволитата й усмивка обещаваше още нещо, освен храната и Коул усети как се втвърдява и набъбва.

— Споделих храната на Бягащия лос.

Смеещия се ручей разстла постелките си и се обърна към Коул. Високите й скули бяха се зачервили под златистата кожа, тя се усмихна съблазнително. Когато розовото й езиче се показа и облиза пищните й пълни устни, мъжествеността на Коул реагира незабавно. Очите й блестяха от желание, докато ръцете развързваха връзките на ризата му.

— И аз мога — изръмжа той и смъкна ризата.

— Нека да ти помогна — прошепна Смеещия се ручей, докато развързваше вървите на панталона му. Още преди да беше свършила, той вече пулсираше болезнено. Отдавна не беше спал с жена, а не бе забравил колко страстна и изкусна е Смеещият се ручей. Ръцете й се спуснаха към слабините му, обхванаха го и започнаха да го галят с явна възхита.

Коул хвана китките й.

— Мога и сам да се съблека.

Смеещият се ручей му отправи многозначителна усмивка и с един замах смъкна туниката си. Тялото й бе стройно и добре оформено, по-съблазнително, отколкото си го спомняше. Кожата й бе малко по-тъмна от тази на Дона, беше доста по-пищна на някои места, където Дона не беше. Но гърдите и плоските й зърна бяха съвсем обикновени в сравнение с разкошните гърди на Дона.

Изведнъж Коул осъзна, че мисли за Дона, когато би трябвало да се съсредоточи върху жената, с която съвсем сериозно възнамеряваше да спи тази нощ. Когато Смеещият се ручей се отпусна на постелките и протегна ръце към него, той се поколеба за миг и после легна до нея.

Тя дръзко го погали между краката.

— Мощното ти копие е готово да потъне в плътта ми. Ела, боецо мой — и тя разтвори крака и разтвори нежната си плът с пръсти.

Розовите гънки на влажната женска плът зовяха Коул. Той отмести поглед, внезапно отвратен, без да знае защо. Тя беше мокра и

готова за него, мъзгата й се стичаше по тежките й бедра. Образът на стройните, изящни бедра на Дона проблесна изведнъж пред очите му и отврата от това, което се канеше да направи, уби желанието му. Как може да легне с друга жена, когато Дона е единствената, която желае? Сладката Дона. Красивата Дона. Тя бе познала твърде много болка в краткия си досегашен живот и я бе надмогнала. Тежестта на вината се стовари безмилостно върху плещите му. Тя нямаше нищо общо с миналото, нито с Утринна мъгла, беше свързана единствено с Дона и с неговото собствено бъдеще.

Изведнъж Коул разбра какво иска, за какво копнее. Бягащият лос беше прав. Нямаше нужда да моли за видение. То бе в сърцето му, в усмивката на Дона, в любовта, която той изпитваше към нея — любов, която най-накрая бе в състояние да приеме без чувство за вина и без угризения. Сега той беше свободен, необременен от призраци, свободен да прегърне едно съвместно бъдеще с Дона. Наистина никога нямаше да забрави Утринна мъгла, нито искаше да я забрави. Но спомените трябваше да бъдат отпратени на мястото, което им се полагаше. Дона бе неговото бъдеще. Утринна мъгла бе миналото му. А Смеещият се ручей не беше нито едното, нито другото.

— Побързай, Вървящ в сянката — подкани го жената. — Толкова отдавна не съм усещала твоята мощ в себе си.

Коул изведнъж скочи на крака. Не беше от мъжете, които нарочно биха обидили някоя жена, но желанието бе умряло в него точно така, както любовта към Дона бе разцъфтяла.

— Съжалявам, Смеещ се ручей, но не мога да го направя.

Тя закова поглед в члена му, все още трептящ и пулсиращ. И се усмихна.

— Можеш и още как. Паметта не ми е изневерила. Ела при мене.

Тя изви гръб, предлагайки му всичко, което можеше да му даде.

Коул посегна към панталоните си.

— Не мога да споделя постелята ти. Не искам да изневеря на Дона.

Смеещият се ручей се намръщи.

— Белите мъже се държат странно. Аз ще ти стана втора жена.

— Не ми е позволено да имам две жени.

— Не се връщай в света на белите, Вървящ в сянката. Ела на север с нас. Познаваш обичаите ни, няма да ти е трудно.

— Макар че много години живях с твоя народ, мястото ми не е тук. Ще помогна на Бягащия лос да се приготви за пътуването на север, а после ще се върна в Орегон… при Дона.

Докато говореше, Коул се облече, после още веднъж се извини на Смеещия се ручей и се наведе да си вземе дисагите.

— Почакай! Къде отиваш? Ще замръзнеш, ако спиш навън в снега и студа. Завиждам на Дона за твоята любов и вярност, но не искам да умираш. Сподели колибата ми като приятел.

Той се поколеба. Думите й му изглеждаха искрени, а и навън беше ужасно студено. Снегът трупаше дебела покривка.

— Много добре. Оценявам предложението ти. Само разбери, че единственото, което мога да ти дам, е приятелство.

— Разбирам — каза Смеещият се ручей, навличайки туниката си. — Ще споделим постелята ми, за да ни е топло.

— Аз ще спя отделно от тебе. Дай ми едно одеяло, ако имаш.

Смеещият се ручей все още таеше надежда, че Коул ще се люби с нея, но разбра, че решението му е окончателно. С видимо съжаление му подаде одеялото, за което бе помолил.

— Приятни сънища, Вървящ в сянката.

На следващия ден снегът продължи да вали. Единственото, което успокояваше Коул, бе, че снегът ще позволи на Бягащия лос да спечели време, докато същевременно ще затрудни придвижването на армията и тя няма да може да преследва племето. Но усилващият се снеговалеж породи нов проблем за Коул. Ако не тръгнеше незабавно, нямаше да може да напусне планините преди пролетта. За щастие, бе научил онова, заради което бе предприел дългото си пътуване. Бягащият лос беше в безопасност. Скоро щеше да бъде в Канада, където армията нямаше да може да го преследва. Щеше да живее там в мир, с всичките си оръжия и коне.

След два дни Коул се сбогува с Бягащия лос. Тъга го гнетеше, защото знаеше, че за последен път вижда своя приятел. Племето беше готово за опасния си път към Канада. Сега Коул нямаше търпение да се върне при Дона и се молеше тя да му прости, задето се е държал като последен глупак. Ашли правилно му се бе накарала. Твърде дълго се бе оставил в плен на спомените. Време беше да остави миналото зад гърба си, там, където му беше мястото. Копнееше да се върне при

Дона, при жената от плът и кръв, която бе заобичал повече от собствения си живот.

О, господи, дано да не е станало твърде късно!

Работата на Дона в „Поилнята“ беше изтощителна. Непрекъснато се изплъзваше от опипващите ръце на мъжете, мъчейки се в същото време да се държи учтиво. Беше само една от сервитьорките, които работеха за Къли Портър. Другите се държаха сравнително добре с нея. Виждаше как момичетата водят в стаите си мъже, но не можеше да си представи всяка нощ да е с различен мъж. Единственият, когото искаше, бе Коул, но той не я обичаше.

Дона работеше вече цял месец, когато Портър намекна, че би могла да води мъже горе в стаята си след работа. Тя го загледа зяпнала от изненада, все едно виждаше луд човек пред себе си.

— Защо да го правя?

Портър я погледна раздразнено.

— Всички момичета го правят. Това е част от печалбата им. И аз получавам половината от спечеленото, ако случайно ти хрумне, че можеш да задържиш всичкото за себе си.

И продължи, смайвайки Дона още повече:

— Сигурен съм, че споменах, че това е част от задълженията ти. Дотук не съм спечелил и пукнат цент от тебе. Защо, мислиш, давам стаи на момичетата си?

Дона преглътна конвулсивно.

— Никога не сте ми казвали и дума за… това.

— Предположих, че знаеш за какво говоря, когато ти казах, че можеш да печелиш допълнително. Обслужването на клиентите е само част от работните ти задължения. Не си нито сляпа, нито невежа. Виждала си Мили и другите момичета как водят мъже в стаите си след работно време.

— Аз приех само да седя и да говоря с клиентите, да ги насърчавам да си поръчват питиета. Не съм курва — извика Дона.

Мили, която бе дочула разговора, се показа иззад бара.

— Да не мислиш, че си по-добра от останалите? — запита тя остро. — Я се виж. Наполовина дивачка. Бас държа, че дори не знаеш кой е баща ти.

— Съжалявам, не съм искала да те обиждам. Но никога през живота си не съм правила такова нещо и няма да започна сега да го правя. Утре сутрин си събирам нещата и напускам.

— Чакай малко — обади се Портър. — Клиентите ми те харесват. Ще им липсваш, ако напуснеш. Постои още малко, може би ще си промениш мнението. Един ден все ще харесаш някой мъж. — Той внезапно присви очи. — Я чакай, нали не си девствена?

Дона прехапа устни и отмести поглед.

Портър изведнъж се разсмя.

— Така си и помислих. Нямаше да работиш тук, ако беше. Просто си вириш носа. Много добре, ще играя твоята игра. Но ако скоро не започнеш да ми носиш печалба, аз ще решавам вместо тебе. Все някой ден трябва да започнеш.

Дона не можа и дума да продума дълго след като той си отиде. Не беше разбрала, че Мили бе изслушала целия им разговор.

— Трябва да поумнееш, Дона. Не си целомъдрена. Освен че си метиска, си много слаба според вкуса на повечето мъже. Всички работим за Къли и печелим повече, легнали по гръб, отколкото от надниците. Имаш ужасен късмет, че ти дава малко време да размислиш. Но помни ми думата, един ден той ще загуби търпение и насила ще те накара да заведеш някой мъж в леглото си.

Дона беше твърде шокирана, за да мисли, камо ли да отговори нещо. Къли не можеше да направи такова нещо, нали? През цялото време, докато работеше тук, в „Поилнята“, нарочно се бе държала дистанцирано. Повечето мъже, които посещаваха кръчмата, бяха недодялани дървосекачи, които търсеха да си прекарат приятно времето, и тя нямаше никакво намерение да се сближава с тях.

Това, което тя обаче не разбираше, бе, че естественото й недоверие към мъжете и хладното държание й придаваха тайнствен вид, който привличаше клиентите на Къли към нея като пеперудите към пламъка. Надпреварваха се да спечелят вниманието й и се обзалагаха кой пръв ще успее да легне с надменната метиска.

Всички момичета имаха почивен ден в неделя. След много размисли Дона реши да посети Ашли и Танър. Не беше ходила у тях, защото много я беше срам да каже къде работи, макар че се трудеше почтено за хляба си. Не би понесла семейството на Коул да си помисли нещо лошо за нея, затова в почивните дни си оставаше в стаята.

С всяка изминала седмица Дона все повече намразваше работата си. Клиентите ставаха все по-капризни и все по-дръзки. Започваше все по-трудно и с все по-нарастваща неприязън да обслужва с усмивка тези мъже, чиито ръце трябваше да отблъсква от различни части на тялото си. Къли Портър я гледаше като сокол, с неодобрително присвити очи, щом откажеше да легне с някой мъж, който предлагаше добри пари за тялото й.

След като премисли добре ситуацията, Дона реши, че е време да напусне работа и да заживее от спестяванията си, докато не намери някакво почтено занимание. Тази вечер се случи нещо, което промени намеренията й. Танър Мактавиш влезе в кръчмата заедно с един мъж, когото тя веднага позна. Санди Джонсън! Какво прави той тук, в Орегон, запита се тя. Загледа ги напрегнато, докато сядаха на една празна маса и си поръчваха питие, продължавайки разговора си. Дона искаше да се обърне и да побегне с всички сили. Ужаси се, че тези хора, толкова близки на Коул, ще я видят в сегашното й положение.

Портър изневиделица се появи зад гърба й и тя не можа да избяга.

— Ето двама симпатични клиенти — подметна хитро той. — Танър Маткавиш е собственик на най-голямата дъскорезница по тия места. — Той я побутна доста силно напред. — Върви, седни при тях. Карай ги да поръчват.

— Не, не мога. Те са…

Преглътна думите си, когато Портър я хвана здраво за ръката и я помъкна към масата на Танър.

— Изглеждате ми самотни, господа — каза многозначително кръчмарят. — Това е Дона, тя ще се погрижи за всички ваши нужди. Каквото си пожелаете, господа. Дона ще се погрижи да го получите. По всякакъв възможен начин — добави той, намигвайки.

Преди да си тръгне, й прошепна:

— Дай им каквото искат, разбра ли?

Бузите на Дона пламнаха. Какво ще си помислят Танър и Санди за нея? Вече знаеше отговора на този въпрос. Щяха да си помислят, че работи като курва.

Танър пръв се опомни. Силно смръщените му вежди говореха, че никак не му е приятно да я види тук.

— Каква е тая работа, Дона? Тук ли работиш? Защо не дойде да ни посетиш? Ашли ужасно се тревожи за тебе.

— Съжалявам, исках да ви дойда на гости, но не можах. — Облиза внезапно пресъхналите си устни. — Не е каквото изглежда. Работя тук, но не като… не е каквото си мислите. Не съм курва! — избъбри тя.

— Не съм казвал, че си — отвърна Танър мрачно. — Ще говоря с Портър. Тази вечер идваш у дома с мене. Много добре знаеш, че на Коул никак няма да му хареса каква работа си си избрала.

Очите на Дона блеснаха гневно.

— Коул ме изостави! Ако го беше грижа за мене, щеше да ме вземе със себе си. Не мога да живея като ваша храненица. Това може да не е най-почтената работа в града, но само нея можах да намеря.

Дона отмести очи, за да не срещне погледа на Танър. Но срещна смаяния поглед на Санди Джонсън. Гледаше я със съжаление. Съжаление, което не бе искала и от което не се нуждаеше.

— Здравей, Дона, радвам се да те видя.

— Извинявай, че не ти обърнах внимание, Санди. Какво правиш в Орегон? При Коул ли си дошъл? Предполагам, Танър вече ти е казал, че Коул замина преди три седмици.

— Не ми се работи без него — обясни Санди. — Партньори сме още откакто той дойде на работа в „Пинкертон“. Щом чух, че си е подал оставката, реших да дойда при него и да си опитам късмета в Орегон.

— Коул е напуснал работа? — запита изненадано Дона. — Не знаех. Той рядко ми се доверява.

— Предложих на Санди работа и той прие — обясни Танър. — Ще живее в една от колибите при дъскорезницата. Когато Коул се върне, ще реши дали да остане за постоянно.

— Дано си се приготвил дълго да чакаш — изрече Дона с горчивина. — Няма голяма вероятност той скоро да се върне.

— Не мисля така — възрази убедително Санди. — Мисля, че ще загуби твърде много, ако не се върне. — Сериозният му поглед накара Дона да му повярва. — Мисля, че ще се разстрои, ако те види да работиш на такова място. Танър е прав. Трябва да се върнеш у дома с него.

— Напълно съм в състояние да се грижа за себе си — настоя разгорещено Дона.

Защо всеки мъж, когото срещне, се стреми да й урежда живота?

— Дона погрижи ли се за вас, господа? — приближи се Портър и й метна страшен поглед. — Още не сте си поръчали питие. Какво ще желаете?

И Танър, и Санди си поръчаха чисто уиски.

— Някой от вас, господа, няма ли да почерпи дамата?

Танър погледна Дона така, че тя веднага разбра колко голямо е неодобрението му.

— Донесете на дамата каквото тя пожелае — каза Санди.

Портър не взе поръчката на Дона — знаеше какво могат да пият неговите момичета.

— Не ми е приятно да те оставя тук — каза Танър намръщен.

— Това е моят избор, Танър.

Макар да бе смятала да избяга, когато Танър влезе тук, сега тя промени намерението си от чиста упоритост. Твърде много й дойде. Никой мъж нямаше да я командва.

Точно тогава един дървосекач от съседната маса започна да я закача. Явно беше пиян. Портър стоеше до него и го подтикваше.

— Ей, Дона, свободна ли си довечера? Сърби ме на едно място, дето само ти можеш да го почешеш, ако вече не си обещала на тия господа, дето флиртуваш с тях.

— Намери си друга жена, Толмън — изръмжа Танър с тон, който не допускаше никакъв компромис.

Толмън премига един-два пъти, позна шефа си и набързо би отбой.

— Съжалявам, господин Мактавиш — избъбри той. — Не исках да навлизам във ваша територия.

Танър кипна. Беше довел Санди в „Поилнята“, за да пийнат по едно и да си поговорят, след като бяха приключили работата в града, но това му дойде в повече. Изправи се рязко, хвърли парите на масата и хвана Дона за лакътя.

— Хайде да се махаме оттук. Утре, ще пратя да вземат нещата ти.

— Остави ме, Танър. Никъде няма да ида с тебе. Доволна съм от работата си. Имам добра стая, получавам и храна.

— Остави я, Танър — намеси се Санди. — Дона е достатъчно голяма, за да знае какво иска.

— Благодаря ти, Санди — каза тя, издърпвайки ръката си от тази на Танър. — Кажи на Ашли, че много съжалявам, че не съм ви идвала на гости. Аз… бях много заета.

— Да, сигурно — каза нерешително Танър. Каквато беше гореща глава, сигурно си бе направил погрешен извод за работата на Дона. — Какво ще кажеш на Коул, като се върне?

— Истината, *ако* изобщо се върне.

Тя се обърна и избяга.

— Променила се е — каза тъжно Танър. — Със сигурност знам, че Коул я обича. Ашли смята, че ще се върне, щом разбере какво е загубил. Но никак не ми се иска да съм на нейно място, когато той се върне.

— Ако всичко, което ми каза за тях двамата, е вярно, Дона има защо да бъде огорчена.

— Има ли право да продава тялото си?

— Не знаем дали го прави. Знаеш ли какво ще ти кажа. Ти имаш да управляваш дъскорезницата, затова аз ще наглеждам Дона. Коул ми е най-добрият приятел. Безброй пъти ми е спасявал кожата. Най-малкото, което мога да направя, е да наглеждам жена му. Сигурен си, че ще се върне, нали?

— Ашли вярва, че брат й обича Дона. Познава го много по-добре от нас, нали са близнаци. Той ще се върне. Залагам си живота.

Дона наблюдаваше с крайчеца на окото си как Танър и Санди излизат от кръчмата. Знаеше, че е разсърдила Танър, но той нямаше право да й се налага. Болно й стана, като се сети, че той е сметнал, че тя води мъже в стаята си.

Бе я съдил и я бе намерил виновна в грехове, които не бе извършила. Всички мъже са еднакви, кипна тя вътрешно. По-добре да не вярва на никого от тях. Дори на зетя на Коул.

18.

Следващата вечер Санди Джонсън дойде в „Поилнята“. По-следващата — също. И всичките следващи вечери. Скоро стана ясно, че мъжът с пясъчна коса и опасен блясък в очите се интересува от Дона. Наблюдаваше я като сокол, хвърляйки остри погледи към мъжете, които посягаха да я опипват. Къли Портър видя какво става и предположи, че Дона най-накрая си е избрала мъж, когото да заведе в леглото си.

— Довечера е крайно време да заведеш тоя Джонсън горе — каза й той, когато Санди влезе в „Поилнята“ в обичайния час. — Няма да те чака вечно.

Санди видя Дона да говори с Портър и се запъти към тях. Знаеше какво се очаква от него, затова попита:

— Дона, може ли да те черпя едно питие?

Портър присви очи.

— Заемаш цялото време на това момиче, Джонсън. Има и други, които си мечтаят за нейната компания. Късметлия си, че тя е благосклонна към тебе. Ако можеш да отделиш пет долара, ще е твоя за няколко часа. Цената за цяла нощ е двайсет долара.

Бузите на Дона пламнаха и тя се замоли земята да се отвори и да я погълне. Това, разбира се, не стана. Но за нейно огромно смущение Санди бръкна в джоба си, извади една двадесет доларова златна монета и я пусна в деколтето на Дона. После я хвана за ръка и я притегли към една маса. Портър тръгна след тях.

— Ще е твоя чак след края на работното време — каза той. — И никакви грубости. Не обичам момичетата ми да идват на работа на другия ден със синини. Ще ви пратя обичайните питиета.

Дона не можа и дума да обели. Всякакви цветове се бяха оттеглили от лицето й, бе пребледняла като мъртвец. Санди забеляза това и запита:

— Добре ли си, Дона?

Стомахът й бе разбъркан, а главата замаяна. Тя преглътна конвулсивно. Напоследък често се чувстваше така.

— Сигурно си мислиш… тоест… аз не съм…

— Нищо не си мисля, Дона.

— Ти плати за моя… моята… Никога не водя мъже в стаята си. Къли ми каза, че трябва да го правя, ако искам да си запазя работата, но аз все отлагам.

Санди я погледна съчувствено.

— Никога не съм си мислил, че работиш като курва. Навъртах се наоколо достатъчно дълго, за да знам какво говорят мъжете.

Дона го погледна озадачено.

— И какво говорят?

Той се усмихна.

— Наричат те леденото момиче. Обзалагат се кой пръв ще те разтопи. Излиза, че ще съм аз. До кое време обикновено работиш?

Дона беше твърде стресната, за да отговори. Издаде някакъв задавен гърлен звук и едва след това успя да каже:

— Нали не очакваш аз да… Мислех, че си приятел на Коул.

— Спокойно, Дона. Май зле се изразих. Не съм платил, за да се възползвам от тялото ти, ако това си мислиш. Правя го заради Коул. Ако платя за тебе, Портър ще спре да те притеснява. Ще се кача в стаята ти и ще стоя достатъчно дълго. Ако тази работа е толкова важна за тебе, сигурно мога да ти помогна да я запазиш.

— Ти ще направиш това за мене? Когато се срещнахме, не останах с впечатление, че се интересуваш кой знае колко от мене.

— Страх ме беше да не се възползваш от доброто сърце на Коул. Но след като Танър ми обясни какво е положението, започнах да мисля другояче за тебе. Най-малкото, което мога да направя, е да се грижа за твоята безопасност, докато той си дойде.

— Вярваш в Коул повече от мене — каза Дона с горчивина, която стресна Санди. — Той няма да се върне.

— Ще видим. Хайде сега, върши си работата. Шефът ти трябва да остане доволен. Ще се върна към края на работното време.

Дона се почувства малко по-уверена тази вечер — за пръв път, откакто работеше като сервитьорка. Солидното присъствие на Санди я успокояваше. Мълчаливият страж възпираше мъжете да не й пускат ръце и да не подхвърлят двусмислени забележки по неин адрес. Дори

Къли изглеждаше доволен, като знаеше, че най-накрая тя ще започне да му донася допълнителна печалба.

Дона едва дочака края на работното време. Беше по-уморена от обикновено и не можеше да си представи защо. Сега, когато Къли вече не й досаждаше с настоявания да продава тялото си, се чувстваше по-малко притеснена. Хвърли един поглед към Санди, който седеше в салона и чакаше търпеливо. Повечето момичета вече бяха изчезнали по стаите с клиенти и в салона останаха само Дона, Къли и Санди.

Санди навярно усети, че Портър го чака, за да си поиска дела, затова се надигна, изправи едрата си фигура и хвана Дона за ръката.

— Готова ли си?

— Готова е — обади се вместо нея Портър. — Можеш да излезеш от задната стълба, като свършиш. Помни какво ти казах — никакви синини?

— Аз не бия жените — каза Санди и го изгледа хладно. — Хайде, Дона, покажи ми стаята си.

Когато вратата се затвори зад тях, Дона се притесни. Не познаваше Санди достатъчно добре, за да му вярва. Единственият мъж, на когото някога бе вярвала, беше Коул.

— Успокой се, Дона, нищо лошо няма да ти направя. Ще стоя тук достатъчно дълго, за да остане Портър доволен. Седни, изглеждаш уморена, скъпа.

Дона се поуспокои и се отпусна предпазливо на ръба на леглото.

— Уморена съм. Напоследък не се чувствам добре.

Санди я погледна загрижено.

— Да намеря ли доктор?

— Не, може би съм яла нещо развалено. Сигурна съм, че ще ми мине.

Той я изгледа странно.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че какво друго може да е?

— Предполагам, имаш право.

Поговориха още малко за всякакви обикновени неща и накрая Санди каза:

— Е, аз вече мога да си тръгвам. Почини си, скъпа. Ще се видим утре.

— Санди… благодаря ти. Не трябваше да го правиш.

Той я погледна, а в сините му очи се четеше неясен смут.

— Трябваше да го направя. Сега повече от всеки друг път.

След тази тайнствена забележка той си тръгна. На другата вечер обаче отново дойде и я придружи горе, след като работното й време привърши. Така минаха цели две седмици. Дона се чувстваше виновна, че Санди се охарчва заради нея, и настоя да му върне поне известна сума от парите, които Къли не й искаше.

Здравето й обаче продължи да се влошава. Сутрин й се гадеше, имаше световъртежи, апетитът й като че ли съвсем я бе напуснал. Не можеше да си позволи да отслабне. Къли неведнъж се бе оплаквал, че е прекалено слаба.

Тази вечер Санди закъсня. Неколцина клиенти решиха, че се е наситил на Дона, и започнаха да спорят кой да иде с нея в стаята й. Размениха си няколко юмрука. След броени минути боят се превърна във всеобщо сбиване, присъединиха се и няколко от момичетата. Дона се добра до стълбището и загледа оттам уплашена как боят става все по-свиреп. Изведнъж ревът на тълпата я замая и тя се олюля зашеметена.

Санди пристигна запъхтян в „Поилнята“ — беше се забавил заради един проблем в дъскорезницата. Страхуваше се да не би клиентите на Портър да са изтълкували неправилно закъснението му. Напоследък бе станал редовен клиент на заведението и всички знаеха, че Дона предпочита неговата компания. Той бутна летящата врата и се озова насред една лудница. Потърси с очи Дона и я видя да си пробива път към стълбището. Вълна от облекчение пробяга по него, когато разбра, че й няма нищо. Изведнъж тя се олюля и той усети как сърцето му прескача. Разблъска тълпата с неподозирана сила, раздавайки юмруци наляво и надясно, и се добра до нея.

Стигна навреме. Дона тъкмо бе започнала да се свлича на пода, когато той я подхвана и се изкачи тичешком по стълбите. Когато стигна до стаята й, тя вече се свестяваше.

— Какво стана?

— Припадна. Добре че стигнах навреме. — Той я положи внимателно на леглото и отстъпи назад. — Не е ли време да ми кажеш истината?

— Истината? За кое?

— Всички признаци са налице. Носиш дете. От Коул ли е?

Очите на Дона блеснаха гневно. Той да не си мисли, че е способна да отдаде тялото си на друг, освен на Коул?

Санди разбра причината за гнева й, но се налагаше да й зададе този въпрос.

— Съжалявам, Дона. Трябваше да ти задам този въпрос — заради Коул.

— Той беше първият ми и единствен мъж — Никога не съм била наистина жена на Били Коб.

Санди отмести поглед, смутен от това толкова лично разкритие, макар да знаеше, че Коул е взел девствеността на Дона. Изведнъж се обърна рязко към нея.

— Обичаш ли Коул?

Дона въздъхна, спомняйки си момента на раздялата им.

— Някога го обичах.

— И още го обичаш.

— Вече не съм сигурна. Той не заслужава любовта ми.

— Какво ще правиш с бебето? В кой месец си?

Дона си спомни как Коул не се бе отдръпнал от нея, докато се любеха — поне няколко пъти. Последният път беше, когато замина. Но тя можеше да е заченала много преди това. Върна се назад, шокирана колко много време е минало от последния й цикъл. Ако и сега не й дойдеше, значи щеше да е за трети път, което означаваше, че е бременна в третия месец. Отдавна би трябвало, да си даде сметка, че е бременна, но бе преживяла толкова мъка и беше толкова нещастна, че не бе обърнала внимание на това, което се случваше в собственото й тяло.

— Не съм сигурна. Втори или трети месец. — Тя вирна брадичка. — Не се тревожи, мога да се погрижа за себе си.

— Не и ако работиш в „Поилнята“. Трябва да напуснеш незабавно, няма значение дали искаш или не. Ще направя всичко възможно, за да намеря Коул и да го доведа.

— Не! — извика Дона. — Да не си посмял. Той не ме иска. Никога не ме е искал. Сама ще се грижа за себе си и за бебето.

— Коул има право да знае! Ще се посъветвам с Ашли, тя ще…

— Да не си посмял! Ако кажеш на някого, ще напусна града. И това май ще е най-добре за всички. Ашли ще настоява да живея у тях, щом научи, че нося дете от Коул. Не искам милостиня от тях.

— Бъди разумна, скъпа. Коул скоро ще се върне. Не решавай нищо, без да се посъветваш с него.

— Защо си толкова сигурен, че той ще се върне? Може би е решил да остане при Бягащия лос. Свикнал е с индианския живот. Дори там има една жена, която го чака.

Санди се намръщи. Беше старомоден мъж със старомодни ценности. Една бременна жена имаше нужда от мъжка закрила. Тя не биваше да работи такава работа, където от нея ще се иска повече, отколкото е склонна да даде. А работата в „Поилнята“ почти бе съсипала репутацията на Дона, въпреки че в действителност тя не беше курва.

Когато Санди решеше нещо, нищо не беше в състояние да го накара да промени намеренията си. Беше непоклатим като скала, надежден и лоялен.

— Събери си нещата, идваш с мене у нас!

— Какво? Няма да направя такова нещо. Не мога да живея с тебе.

— Можеш и ще живееш. Аз самият ще се оженя за тебе, ако е необходимо.

Стресна се от това, което изрече, но знаеше, че ще го направи. Коул се бе възползвал от Дона и я бе изоставил. Би трябвало да е наясно, че тя може би носи дете от него. Ако не се върне скоро, за да потърси жена си, Санди щеше да се ожени за нея и да отгледа детето му.

— Дона, изслушай ме. Никога няма да ти направя нищо лошо. Не мога да те оставя тук беззащитна. Това е против убежденията ми. Отказваш да потърсиш закрила при семейство Мактавиш, затова ти предлагам друга възможност.

— Ще тръгнат приказки.

Санди изруга здравата.

— А няма ли да тръгнат, ако останеш тук и наедряваш с всеки изминал ден? Помисли малко, скъпа. Аз не представлявам заплаха за тебе. Можеш ли да кажеш същото за Къли Портър? По дяволите, ще се оженя за тебе.

Дона го загледа смаяна.

— Ще направиш това за мене?

— Не само за тебе, но и за Коул. Ще отгледам детето му така, сякаш е мое.

— Никога няма да ти бъда истинска жена, Санди. Съжалявам.

— Нима съм искал да бъдеш?

Дона сключи ръце в скута си, нервите й се изопнаха още повече.

— Не мога да живея с тебе. Ще остана тук още малко, докато не реша какво да правя по-нататък. Може и да не износя детето. Вече загубих едно дете от Коул. Оценявам всичко, което направи дотук за мене, но това би било твърде голямо изискване за всеки мъж. Ти си добър човек, Санди Джонсън.

— Вече си загубила едно дете? — запита Санди смаян. Чертите му се изопнаха. — Така, значи! Та ти си твърде крехка, за да можеш да живееш сама. Ще ти дам една или две седмици, за да се решиш да се омъжиш за мене, после ще обявя годежа ни.

— Санди, аз не…

— Не казвай нищо повече, Дона. Почини си. Ще се видим утре.

— Чакай! Обещай, че няма да казваш нищо на Ашли или на Танър за бебето. Първо трябва да ида на лекар, за да се уверя.

— Много добре, щом така искаш. Но те рано или късно ще разберат, че носиш дете от Коул.

След като Санди си тръгна, Дона легна и се загледа в тавана, а главата й бръмчеше от объркани мисли. Здравият разум казваше, че Коул няма да се върне. Как би могла да издържа себе си и детето с мизерните си спестявания? Би могла безпрепятствено да вземе парите, които Коул й предлагаше, но му беше твърде разсърдена, за да приеме милостиня от него. Знаеше, че семейство Мактавиш ще искат да я вземат при себе си, но не искаше да става бреме за роднините на Коул.

Сети се за Санди Джонсън. Защо лоялността му към Коул надхвърляше границите на приятелството? На Дона все още й беше трудно да вярва на мъжете. Не можеше да отпъди мисълта, че Санди може да има някакви скрити намерения. Не й се вярваше, че ще се откаже от свободата си, без да поиска някакво възнаграждение.

На другата седмица Дона тайно отиде на лекар. Той я прегледа и потвърди, че е бременна. Беше още тънка като върба, затова й се виждаше неправдоподобно, че е бременна в третия месец. С изключение на това, че гърдите й бяха станала извънредно чувствителни, тялото й никак не се бе променило. Дрехите още й ставаха и никой не подозираше за състоянието й.

Докато Дона се мъчеше да разреши дилемата си, Санди все повече се убеждаваше, че Коул не възнамерява да се връща. Затова взе нещата в свои ръце и съобщи на Ашли и Танър, че двамата с Дона ще се женят. Отначало семейство Мактавиш бяха шокирани, защото все още бяха убедени, че Коул ще се вразуми и ще се върне. Но Санди наруши обещанието, което беше дал на Дона, и им каза, че тя очаква дете от Коул. Тогава те се съгласиха, че Санди и Дона би трябвало да се оженят.

Ашли и Танър оценяваха добрите качества на Санди. Разбира се, биха искали самите те да отгледат детето на Коул, но тъй като на Дона й бе неудобно да отиде да живее у тях, значи бракът й със Санди щеше да бъде най-доброто разрешение. Ашли заяви, че много трудно ще се реши да прости на Коул.

Денят на сватбата бе определен за след една седмица. Когато Санди каза на Дона какво е направил, тя побесня. Но когато се успокои, разбра, че няма особено голям избор. Какъв живот би могла да осигури една метиска на своето незаконно дете?

Следващата седмица проливни дъждове наводниха долината Виламет. В първите един-два дни „Поилнята“ работеше както обикновено. Но тъй като дъждовете продължаваха, дървосекачите все по-трудно се добираха до града през придошлите потоци. Когато Санди не дойде две вечери подред, Дона предположи, че лошото време му е попречило.

Къли Портър сумтеше недоволно при вида на оредяващата клиентела. Проливните дъждове се отразяваха зле на бизнеса и той взе да търси начин да възстанови печалбите. По едно време пред очите му се мярна Дона. Бавна усмивка разтегна устните му. Напоследък покровителят й мистериозно отсъстваше. И ето че на Къли му хрумна един лесен начин да си докара малко пари и да създаде известно оживление в кръчмата.

— Хора, я да се поразмърдаме малко — извика кръчмарят. — Повечето от вас се надяват, че ще могат да разтопят ледения момиче и аз ще дам шанс на един щастливец. Предлагам наддаване. Високомерната метиска ще отиде при онзи, който даде най-висока цена. Победителят ще се забавлява с нея цялата нощ… ако му стигнат силите. Хайде, хора, кой ще направи първото предложение?

— Аз! — извика един мускулест дървосекач, чиито ръце наподобяваха млади дъбове.

Дона не слушаше какво говори Портър, докато не дочу, че я споменава. Насочи вниманието си към него. Когато разбра какво става, побягна. Но преди да бе успяла да стигне до стълбите, ръката на Портър я хвана здраво през кръста.

— Десет долара! — извика мускулестият дървосекач.

— Не можеш да направиш това! — протестира Дона. — Не съм твоя собственост, за да ме продаваш. Пусни ме!

Той се ухили и я обърна с лице към мъжете, които се бяха скупчили наоколо им.

— Хайде, хора. За десет долара няма да дам дори някой да види циците на това ледено момиче.

И той я сграбчи през гърдите. Дона изпищя и се задърпа, но усилията й останаха безрезултатни.

— Двайсет и пет долара — викна друг мъж.

Наддаването тръгна. Когато стигна седемдесет и пет долара, някои отпаднаха. Но все пак неколцина продължиха да наддават, твърдо решени да спечелят леденото момиче.

Коул, свит на гърба на коня си, бе измокрен до кости и замръзваше от студ. Пътуваше бавно и трудно поради проливния дъжд. Но когато си представи Дона, жадно очакваща неговото завръщане, се почувства по-добре. Подкара Боеца по калните улици на Орегон Сити. Кожените му дрехи, целите прогизнали, лепнеха по него като втора кожа, а шапката му бе така напоена с вода, че съвсем се бе обезформила. Пътуването от бреговете на Паудър Ривър беше дълго и изтощително, но Коул нямаше търпение час по-скоро да стигне в Орегон Сити при Дона.

Бе премръзнал до мозъка на костите си и трепереше неудържимо. Ярката светлина от прозорците на „Поилнята“ го привличаше, мамеше, подканваше. Той дръпна юздите на Боеца. Конят послушно спря и зачака следващите заповеди на господаря си. Някакво неясно предчувствие привлече Коул към тази кръчма, макар че здравият разум диктуваше да не спира тук. Но когато спря коня пред кръчмата, здравият разум отстъпи. Трябваше му една солидна глътка уиски, за да

размрази вледенените му кости, реши той, слезе от седлото и преметна юздите на Боеца на коневръза.

Коул бутна летящата врата и застана на прага. Представилата се пред очите му гледка накара кръвта да се смръзне във вените му. Погледът му се спря на Дона, която един мъж в шарени дрехи държеше здраво през кръста. Всички мъже в кръчмата се бяха струпали покрай тях. Дори масите за покер бяха опустели. Вдигаше се оглушителен шум, мъжете наддаваха, крещейки, и залозите се вдигаха всяка секунда. Когато Коул осъзна какво става, кръвта забуча оглушително в ушите му. Последната цена, която чу, беше сто долара и той разбра, без никой да му казва, че наддават за Дона. Мисълта, че е подтикнал Дона да се продава, го прободе като остър нож право в сърцето.

Когато цената скочи до сто долара, доволна усмивка се показа на устните на Портър. Тази вечер нямаше да бъде така разорителна, както бе помислил при вида на оскъдната клиентела. Последната извикана цена накара тълпата да се смълчи. Портър отвори уста, за да обяви наддаването за приключило, когато един новодошъл си проправи път през тълпата.

— Двеста долара!

В гласа на Коул се долавяше желязна нотка, сякаш предизвикваше останалите да дадат повече от него. Никой не се обади. Този, който бе предложил стоте долара, изглеждаше така, сякаш на драго сърце би разкъсал Коул, но когато погледна в святкащите му зелени очи, това желание веднага го напусна. Оттегли се настрана при другите.

— Вярно ли чух, че току-що предложихте двеста долара, господине? — запита Портър, който не беше си представял, че ще има такъв късмет.

— Напълно вярно.

— Покажете ми какъв цвят имат парите ви.

Когато видя Коул да си пробива път през тълпата мъже, които наддаваха, за да спечелят благосклонността й, Дона загуби ума и дума. Бе сметнала, че го вижда за последен път тогава, преди няколко месеца. А ето го сега тук — наддава хладнокръвно за нея, сякаш е най-обикновена курва. Видя смутена как Коул брои парите и ги връчва на Портър.

— Твоя е, страннико. Дано ти се услади да я разтопяваш. Само за оня щастливец Джонсън се е прежалила досега.

Коул простреляваше Дона със святкащия си зелен поглед. Тъмни вихри бушуваха зад зениците му, докато я оглеждаше изпитателно. Не трябваше човек да умее да чете мисли, за да разбере какво се върти в главата му. Дона събра целия си кураж и дръзко отвърна на погледа му. Той за кого се мисли? Няма никакво прави да я съди и да я осъжда. Тя вдигна предизвикателно брадичка.

— Никъде няма да ходя с този мъж.

Коул се усмихна. Дълга, бавна усмивка, която опровергаваше думите й.

— О, не напротив, ще дойдеш.

Той я грабна на ръце и се запъти нагоре по стълбите.

— Коя е нейната стая? — извика през рамо.

— Втората врата вляво — отвърна Портър, броейки парите, които му бе подхвърлил Коул. — Твоя е до края на нощта. И никакви грубости, никакви синини — викна той след него. — Никакви белези на видими места.

— Пусни ме, дяволите да те вземат!

Коул я изгледа косо, без да каже нищо. Лицето му бе сурово, очите студени и гневни. Ритна вратата на стаята й, за да я отвори, и я затръшна след себе си. После безцеремонно я стовари на леглото.

Дона го изгледа непокорно.

— Загуби правото да командваш живота ми, когато ме напусна.

— А ти с кого от ония долу би предпочела да легнеш?

— С никого! Това наддаване не го измислих аз.

— Оня там долу, с шарените дрехи, каза, че работиш тук.

— Така е. И не ме гледай така осъдително. Трябва някак си да се издържам. Само тук се решиха да ме вземат на работа.

Той я изгледа яростно, със свирепо блеснали очи.

— Харесва ли ти всяка нощ да лягаш с различен мъж? Ако знаех, че искаш да си изкарваш хляба като курва, щях да те оставя в Додж Сити.

Обидните думи на Коул накараха чашата на търпението да прелее. Той се бе надвесил над нея, съвсем близо, и изригваше оскърбленията си. Тогава Дона сви юмрук и замахна към него, а когато юмрукът й срещна челюстта му, изкънтя силен удар. Той отстъпи назад

и се разрази в проклятия, търкайки ударения мястo с длан. Ръката я заболя ужасно. Ударът може би бе наранил повече нея, отколкото него, но така или иначе укроти гневния изблик на Коул. Все още търкайки челюстта си, той приседна на леглото. Дона се дръпна възможно най-далече от него.

— Нищо няма да ти направя. Само искам да ми отговориш. Първо, кой е тоя Джонсън, дето бил спечелил благоволението ти?

Тя се изсмя.

Коул се намръщи.

— Какво толкова смешно има?

— Ти си смешният. Не позна ли името на най-добрия си приятел?

Коул замълча шокиран. Когато си възвърна дар слово, думите буквално избухнаха като вулкан от устата му.

— Ти се чукаш с най-добрия ми приятел? Какво, по дяволите, прави Санди в Орегон?

Дона подскочи оскърбено.

— Махай се оттук! Веднага изчезвай!

Коул я погледна с присвити очи.

— Платих двеста долара за тялото ти, нали не си забравила. Преди да си спечелиш тия пари, искам някои отговори. Повтарям, какво прави Санди в Орегон?

— Не съм сигурна. Каза, че иска да си опита късмета тук. Работи за Танър.

— Много добре. Да оставим тая тема за малко. Защо си напуснала дома на сестра ми? Можеше да живееш с моя дял от печалбите от дъскорезницата, докато ме няма.

— Това трябваше значи да бъде заплащането за услугите ми, така ли? — избухна Дона. — Използва ме и после ме захвърли. Сестра ти е твърде почтен човек, за да й се натресе на врата изхвърлената курва на брат й.

Тръпка разтърси цялото тяло на Коул. Така ли мисли Дона за себе си? Затова ли я намери тук да продава тялото си? Никога не я бе смятал за своя курва. Беше се върнал от бреговете на Паудър Ривър, за да се извини. Искаше да се ожени за нея.

— Какво има между тебе и Санди?

— Санди е мой приятел и защитник. Аз… аз ще се омъжа за него идната седмица.

Избъбри тези думи, без да помисли. На практика не беше дала официално съгласието си за брака със Санди, но вероятно щеше да го направи заради детето. Не искаше детето на Коул да израсне като копеле.

— Как ли пък не! — изригна Коул. — Спиш ли с твоя „приятел и защитник“?

— Това не ти влиза в работата.

— Напротив, влиза.

— Ти ме изостави, Коул. Не си ми обещавал нищо и аз не съм ти искала нищо. Не трябваше да ти вярвам. — Искаше всъщност да каже, че не би трябвало да се влюбва в него. — Живей в миналото, дръж живи спомените си. Не ме интересува какво ще правиш. Аз се омъжвам за Санди.

Нещо се пропука в Коул. Той стисна раменете на Дона и я разтърси силно.

— Спиш ли със Санди? *Ще* ми отговориш, Дона!

— Не, по дяволите! Не! Ти си единственият.

Коул целият потрепери. Отпусна ръце и наведе ниско глава. Когато я вдигна, непроницаемото му изражение не издаваше никакви чувства. Дона нямаше представа колко тежко му бе станало и колко разочарован се почувства, когато разбра, че тя спи с най-добрия му приятел. Отначало не бе поискал да повярва, но сега не знаеше какво да мисли.

Погледна към Дона, разбирайки изведнъж колко е крехка и уязвима. Гневът му изчезна, щом осъзна, че в миналото се е държал като мръсник. Бе третирал Дона като своя собственост, страхувайки се да признае любовта си, понеже беше виновен. За нещастие твърде късно бе разбрал, че мястото на Утринна мъгла е в онази отдалечена част от мозъка му, където се намираха неговите спомени. Дона беше неговото настояще и бъдеще. Сега, когато най-накрая бе готов да я обича с цялото си сърце и душа, я бе загубил.

Не, нямаше да допусне това. Познаваше я по-добре от себе си. Тя не можеше, нямаше начин да приема безразборно мъже в леглото си.

— А какво ще кажеш за това наддаване, на което попаднах тази вечер?

— Санди напоследък го нямаше заради наводненията. Къли Портър губеше пари от слабата клиентела и искаше да си навакса. Аз не съм се съгласявала. Никога не съм вършила такова нещо.

— Къли Портър ли е собственикът на „Поилнята“ — Дона кимна. — Насили ли те да участваш в това?

— Да, но щях да намеря как да се измъкна — каза тя леко неуверено.

— Ще го убия — изсъска Коул, свивайки юмруци.

— Нищо такова няма да правиш. Отговорих на въпросите ти, сега е време ти да отговориш на моите. Защо се върна? Намери ли Бягащия лос? Наред ли е всичко с него и с племето?

— Бягащият лос отвежда хората си в Канада. Правителството иска да вземе всички оръжия и коне на индианците и да ги накара да се заселят в територии, които не могат да ги изхранват.

— Добре ли са Пролетен дъжд и Слънчев лъч?

— Да. Индианците са понесли малки загуби при Литъл Биг Хорн.

Дона не можа да се сдържи да не зададе въпроса, който пареше на върха на езика й:

— А Смеещият се ручей? Зарадва ли се, като те видя?

Очите му бяха тъмни и загадъчни.

— Тя ми предложи да сподели постелята си с мене.

Дона сведе очи.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. Не го направих. Не… не можах. Все си мислех за една синеока красавица, която ме чака в Орегон. И накрая се вразумих, скъпа. Закъснял ли съм?

Дона го загледа втренчено, с бледо, но решително лице.

— Много закъсня, Коул. Ще се омъжа за Санди.

19.

Коул не можеше да повярва, че Дона не изпитва никакви чувства към него. Не можеше да се откаже от нея. Не и сега, не и когато пукнатината в живота му изчезваше. Ако не беше Дона, той още щеше да живее в миналото, оплаквайки една мъртва жена, която не можеше да отвърне на любовта, упорито поддържана жива от него. Още от самото начало бе почувствал, че е отговорен за Дона, и сега знаеше защо. Толкова беше просто. Не можеше да се откаже от нея, защото я обичаше. Обичаше я с цялото си сърце и душа. И тя го обичаше. Би заложил живота си, че е така.

— Няма да се омъжиш за Санди — каза той остро. — Ти ме обичаш.

Дона предизвикателно издаде челюст.

— *Не те* обичам. Каквато и любов да съм изпитвала към тебе, тя умря, защото нямаше от какво да се храни. Не съм Утринна мъгла, нито някога ще бъда. Ти почувства привличане към мене само защото ти заприличах на покойната ти жена. Освободи ме от кошмара, в който Били беше превърнал живота ми, и винаги ще съм ти благодарна за това. Искам истински дом, деца, семейство. Но преди всичко искам мъж, който да ме обича.

Коул се загледа в тайнствените дълбини на сините й очи и разбра колко празен и безцелен е бил животът му през всичките тези години. Дона беше всичко, което искаше на този свят. Без нея животът нямаше нито аромат, нито цел, нито смисъл. Години наред бе тънал в тъгата си, изгубен, разкъсан и копнеещ, но беше прекалено упорит, за да разбере, че Създателят му е дал втори шанс. Дона бе неговото начало и край, и всичките години любов между тези два мига. Но само ако се съвземеше и разбереше, че двамата са родени един за друг.

— Обичам те, Дона. Искам винаги да бъдем заедно.

Дона го погледна втренчено, с безизразно лице.

— Не ти вярвам.

Тя искаше да му повярва, но се страхуваше, че ако остане с него, отново ще го загуби. Нямаше да може да понесе това за втори път. В нея растеше дете, което трябваше да пази и да възпитава. Не можеше да вярва на Коул, че ще започне нормален живот с нея и тяхното дете.

Отчаяно искайки да й докаже, че всичко казано от него е вярно, Коул силно я притисна към себе си. Очите му искряха, устата му се притисна свирепо към нейната. Студеният въздух в стаята само правеше устата му още по-гореща, докато жадните му целувки разклащаха самите устои на съществото й. Той нечестно се възползваше от уязвимостта й, крадеше волята й и се подиграваше на съпротивата й.

Целувките му станаха още по-дълбоки. Дона се съпротивляваше срещу подтика да се поддаде на страстта, която той се мъчеше да възпламени у нея. Но тази битка бе обречена. Устните й се разтвориха от само себе си, отстъпвайки пред нежното нападение на неговия език. Той трептеше в устата й, подпалвайки огньовете на желанието в цялото й тяло. Отдавна не бе лежала така в прегръдките на Коул и сега усещаше мощта на ръцете му и неподозираната наслада да поема тялото му в своето.

— Искаш ме, знам, че е така — прошепна той до устните й.

Отказът й прозвуча фалшиво дори в собствените й уши.

— Може би някога съм те искала, но сега не съм онази жена, която ти напусна. След като ме изостави, бях принудена да оцелявам в един свят, за който не знаех нищо.

Коул се почувства виновен за всичките й несгоди. След като я бе оставил, тя се бе задълбала в себе си, беше се свила в черупката си, скривайки чувствата си от света, в който сега живееше. Той отчаяно затърси начин да пробие защитната броня, с която се бе обградила.

Отчаяние бушуваше в гърдите му, докато я притискаше към себе си с всичка сила. Зацелува я отново и отново, опитвайки се да спечели тялото й, след като бе загубил душата й. Устата му се плъзна по нейната, поглъщайки мекотата й, но този път по-настоятелно. Целувката му можеше да се сравни единствено с горещината, която би накарала метал да се стопи. Обсипа с целувки устните й от край до край, мачкаше ги и ги разтваряше властно, за да проникне дълбоко навътре с езика си.

Ръцете му поглаждаха тялото й с дълги равномерни движения, от което в дъното на корема й се събираше топлина на талази. Тя почувства как устните му засмукват зърната й и изведнъж разбра, че той е разкопчал дрехата й отпред, разголвайки гърдите й, за да станат достъпни за лакомата му уста.

— Коул, не искам това! — Но трепетът в гласа й опровергаваше думите.

Без да обръща внимание на протестите й, той вдигна полите й и прокара ръка по триъгълника от меки къдрави косми на мястото, където се съединяваха бедрата й. Ръката му ставаше все по-дръзка, изследвайки нежната плът между бедрата й. Устните му се разтеглиха в бавна усмивка, когато тя извика, притискайки слабините си към ръката му.

— Кажи ми, че не ме искаш, любов моя. — И той пъхна един пръст в нея.

Протестът на Дона замря в сподавен стон, когато огнени езици близнаха краищата на нервите й. Тя чувстваше как мъзгата й потича и я подготвя да го приеме, в нея избухна огорчение.

— Не е често — изхлипа Дона. — Знаеш как да накараш тялото ми да те иска.

— Винаги си ме искала, любов моя. Не ми се отказвай сега. Обещавам да бъда най-добрият съпруг, за който би могла да си мечтае всяка жена.

Тя завъртя глава в яростно отрицание, неспособна да говори, тъй като пръстите му вършеха своята магия там долу, а устните му жадно засмукваха зърното й.

Изведнъж Коул сграбчи роклята й с две ръце и я издърпа. Така сръчно, че тя остана без дъх, той смъкна фустата, корсета и долната риза. Обувките и чорапите останаха последни. После и той бързо свали дрехите си, още мокри от дъжда. Когато се върна при нея, Дона се опита да му се откопчи, но той я хвана и я задържа, притисната плътно към бушуващата топлина в тялото му.

— Спокойно, любов моя. Няма да те нараня. Искам да те любя. Мечтаех си за този миг още от деня, когато напуснах Орегон Сити.

— Не трябваше да заминаваш — нападна го Дона.

— Ако не бях заминал, може би никога нямаше да разбера колко много те обичам.

Устата му заглуши сърдитото й възражение. Съблазнителните му целувки отнеха и последните остатъци от контрол над сетивата й. Устните му вкусваха нейната устава после гърдите й, засмукваха ги, след това се спускаха надолу към корема и гъстите къдрави абаносови косми там, където се съединяваха бедрата й. Дона затаи дъх, боейки се той да не забележи леката издутина, където бебето лежеше под сърцето й, но устата му я отмина, за да намери малкото съкровище, скрито във влажните листенца на женствеността й.

Тя чувстваше пулсиране в корема си, докато той я целуваше и облизваше, разтваряйки розовата й плът с език, за да може да я поеме по-навътре в устата си. Усети как от нея потича влага и се вбеси, защото не можеше да не реагира на сладкото мъчение.

Коул издаде нисък гърлен звук. Разтвори бедрата й с колене и легна между тях. Тя беше открита и уязвима. Опита се да се скрие от него с ръце, но той ги отстрани.

— Толкова си красива — каза той пресипнало. — Не се крий от мене. Ще прекарам остатъка от живота си да те гледам и да те любя.

Очите на Дона се спряха на ерекцията му, мъчително осъзнавайки каква умопомрачителна наслада можеше да й даде. Коул проследи погледа й и сърцето му заби още по-бързо.

— Докосни ме, любов моя.

Той притегли ръката й към ерекцията си и я накара да свие пръсти около нея. Затвори очи и изстена, когато го разтърсиха яростни тръпки.

Дона се опита да дръпне ръката си, но той я задържа и бавно я придвижи нагоре-надолу по члена си. Тя почувства изгарящата му топлина, докато той се уголемяваше и набъбваше в ръката й. Сладка агония го обхвана, той извика, отблъсна ръката й и се плъзна нагоре по тялото й.

— Не мога да чакам! Идвам в тебе, любов моя!

Тялото на Дона се напрегна. Тя искаше да отрече жаждата си за него, но не можеше. Той знаеше как точно да я докосва и да я накара да го пожелае. Винаги ставаше така между тях. Сякаш телата им бяха в идеална хармония едно с друго. Тя се надигна, за да поеме тласъка му, и извика, когато той я изпълни до краен предел. Така плътно прилепваха един в друг, помисли си тя, докато в тялото й нахлуваше топлина. Винаги бе обичала да усеща здравото му мускулесто тяло да

лежи върху нейното, да чувства твърдостта му вътре в себе си. И сега не беше по-различно.

Гневът не позволи на Дона да каже думите, за които копнееше Коул. Той успяваше да завладее тялото й, но все още трябваше да направи доста, за да я убеди да му се доверява. В ума й се мярна неясната мисъл, че сега, след като Коул се е върнал, не би могла да се омъжи за Санди. Това само щеше да скара двамата мъже, които бяха приятели много преди тя да срещне Коул. За всички би било по-добре, ако тя чисто и просто изчезне. Но в следния миг всички свързани мисли се изпариха от главата й и тялото й взе връх, реагирайки с неподозирана сила на любовните ласки на Коул.

Той ускори ритъма, движенията му ставаха все по-бързи, мускулите му се напрегнаха. И нейните мускули започнаха да се стягат. Насладата бушуваше в нея, изпращайки вълни от жив огън по вените й. Той беше набъбнал и твърд; тя го усещаше как пулсира в нея. Коул я повдигна и продължи да влиза и да излиза, стиснал седалището й със здравите си ръце. Дишаше накъсано, поемаше си дълбоко дъх и чакаше Дона да достигне кулминацията си, преди самият той да си позволи да се отдаде на своята.

Тя потъваше в разтапящи я пламъци, чувстваше се така, сякаш душата й напуска тялото. Невъобразима наслада се разгаряше у нея, пронизвайки треперещата й плът. Тя изпищя, без да съзнава, че вика името на Коул, после избухна в конвулсии. В същия миг и той бе връхлетян от вълните на собствения си екстаз. Отметна глава и извика.

След миг Коул нерешително се отдели от нея и се отърколи по гръб. Дона обърна лице, за да не му позволи да види колко я бе разтърсило любенето с него. Коул беше единственият мъж, който можеше да събуди чувствата й, единственият, на когото би могла да реагира физически. Повдигаше й се от мисълта да бъде докосната от друг мъж. Въпреки че Коул можеше да отмества планини с любовното си умение, тя все още се страхуваше да повери в ръцете му своя живот и този на детето си. От баща си си спомняше само суровите му думи и тежката му ръка. По-късно я бе продал на Били Коб и животът й бе станал непоносим. Не че според нея Коул би могъл физически да я нарани. Но това, че й отказваше любовта си, би й причинило много по-големи страдания.

Може би не заслужава щастие, помисли си Дона. Трябваше да си отиде, още сега, преди да е започнала да копнее за неща, които не може да постигне.

— Не можеш да отречеш общото между нас — каза Коул, когато отново започна да диша по-равномерно.

— За страстта ли говориш?

— Не, по дяволите! Говоря за любовта. Утре ще те отведа у дома. Ще се оженим възможно най-скоро.

— И кога стигна до това велико откровение? — запита саркастично Дона. — Доколкото си спомням, не смяташе да обичаш друга жена, след като загуби Утринна мъгла.

— Заминах, защото трябваше да разбера дали мога да вярвам на чувствата си към тебе. Отричах любовта си към тебе, борех се със собствените си чувства, докато накрая така се обърках, че не можех да мисля ясно. Не ми трябваше много време, за да разбера колко много се нуждая от тебе. Ужасно ми липсваше. За да се вразумят, на някои мъже им трябва повече време, отколкото на други. При мене спомените за една любов, на която не позволявах да умре, ми пречеха да видя, че всъщност ти си моята съдба.

Дона не му повярва.

— Можеш ли честно да кажеш, че си превъзмогнал мъката по Утринна мъгла? Че споменът за нея няма да се намесва в живота ни, ако се оженим?

— Напълно уверено мога да кажа, че ти си жената, която искам.

Не това бяха думите, които Дона искаше да чуе. Имаше нужда да го чуе да казва, че е оставил Утринна мъгла да почива в мир, веднъж завинаги. Самоувереността й бе още много слаба, за да понесе втори съкрушителен удар. Били Коб почти бе унищожил чувството й за собствено достойнство и то имаше нужда от повече подкрепа от тази, която Коул като че ли бе склонен да й даде.

Мълчанието й го ядоса.

— Какво още искаш от мене? Утринна мъгла е моето минало, ти си бъдещето ми. — Видя, че тя трепери, и я зави с одеялото. — О, господи, Дона, какво съм ти направил, че толкова да те огорча? Какво трябва да сторя, за да ти докажа, че за мене ти си единствената жена? — Прегърна я силно, сякаш се страхуваше да не му изчезне. — Хайде, поспи. Утре сутрин тръгваме оттук.

Наслада, която тя не искаше да признае, обля Дона, когато Коул я взе в прегръдките си и я притегли към себе си. Когато беше с него, той можеше да я убеди, в каквото си поиска. Но сега тя беше по-силна от когато и да било. Докато не получеше пълна увереност, че ще има щастието, за което само си беше мечтала, нямаше да се омъжи за Коул Уебстър.

Дъждът спря някъде през нощта. На сутринта сивото, воднисто небе бе огряно от слаби слънчеви лъчи, които обаче не успяваха да прогонят надвисналите дъждовни облаци. Коул спеше дълбоко, беше по-спокоен от когато и да било досега, от месеци насам, защото Дона бе спала в прегръдките му — там, където й беше мястото. Свикнала да става късно сутрин, понеже работеше до късно през нощта, Дона също спеше, сгушена до него.

Силно чукане по вратата стресна и двамата от дълбокия им сън. Коул скочи от леглото, опитвайки се да навлече панталоните и ризата, когато вратата изведнъж се отвори с трясък. Защо не се сети да я заключи снощи?

Дона се изправи в леглото, придърпвайки одеялото до брадичката си, с широко отворени, изплашени очи. В следния миг позна Санди и страхът й се превърна в смущение.

— Добре ли си, скъпа? Мили ми каза за наддаването. Ще убия тоя проклетник Портър още щом го видя. — Отправи убийствен поглед към Коул, чието лице не се виждаше от ризата. — Колкото до тебе, господинчо, ще те разкъсам парче по парче.

Коул провря глава през отвора на ризата.

— Здравей, Санди.

Изражението му бе неразгадаемо, но очите му искряха със свиреп блясък.

— Боже господи! Коул!

Погледът му се премести върху Дона. Лицето й бе цялото порозовяло и без никой нищо да му казва, той се досети какво е ставало тази нощ в това легло. Ужасно се зарадва, че вижда Коул, макар че не можеше да не се запита какви са намеренията му спрямо Дона.

— Изненадан ли си, че ме виждаш? — Приятелската нотка почти не се долавяше в гласа на Коул. — Не ти беше нужно много време, за

да тръгнеш подир жена ми.

Санди отвори учудено очи.

— Я почакай малко. Аз просто защитавах Дона в твое отсъствие.

— Тя ми каза, че си й предложил брак.

Санди я погледна въпросително. Тя поклати глава, предупреждавайки го да не казва нищо за състоянието й.

— А каза ли ти защо?

— Нямаше нужда. Всеки мъж би оценил жена като нея и ти си се възползвал от нейната беззащитност.

— Именно ти я остави сама и беззащитна — нападна го Санди. — Аз много се привързах към Дона. Женитбата с нея беше единственият начин да я предпазя от хищници като Къли Портър и подобните му. Тебе те нямаше толкова дълго, че дори сестра ти се отказа да те чака. Надявам се да поправиш грешките, които допусна, след като вече си се върнал у дома. Щом ти си тук, Дона вече няма нужда от моята защита.

— Разбира се, че няма нужда от нея — изсвистя свирепо Коул. Изведнъж той осъзна, че говори на най-добрия си приятел така, сякаш е най-лошият му враг, и гласът му омекна. — Прощавай, Санди. Благодаря ти за всичко, което си направил за Дона. Бъди ни свидетел на сватбата.

— Надявам се да е скоро — каза Санди многозначително.

— Веднага щом приготвим всичко.

— Не! — протестира Дона. Нямаше да седи и да гледа как Коул урежда живота й. Той влизаше и излизаше от живота й както си поиска и искаше от нея да го чака като куче. — Няма да се омъжа за Коул.

— Напротив — проточиха в един глас двамата мъже.

— Да не забравяш нещо, скъпа? — напомни й Санди.

Зеленият поглед на Коул я прониза.

— Какво забравяш, любов моя?

— Нищо! Нищо… Излезте и двамата, за да се облека.

— Ще те чакам долу — каза Коул. — Заминаваме заедно…

— Не, трябва да си стегна нещата и…

— Никакви извинения, любов моя. Отиваме си заедно у дома.

— Домът на Ашли не е мой дом.

— Ще трябва да се задоволиш с него, докато построя къща за нас. Хайде, Санди. Дона трябва да остане за малко сама.

— Може да чакаш дълго — предупреди го тя. — Искам да се изкъпя и трябва да си събера багажа.

— Един час. Ще се видим долу след един час. Междувременно, Санди, двамата с тебе трябва да си поговорим надълго и нашироко.

Погледът му подсказваше, че Санди има да му дава отчет.

— Много добре — въздъхна Дона, — един час.

Коул би трябвало да се усъмни, защото тя се съгласи твърде лесно.

Когато вратата се затвори зад двамата мъже, тя скочи, изми се бързо и облече най-здравите дрехи за езда. После нахвърля останалите си вещи в една калъфка за възглавница и полека отвори вратата. Коридорът беше пуст. Повечето момичета още си бяха в леглата или закусваха долу в кухнята. Дочу отдалече гласа на Коул и се поколеба с ръка на дръжката. Правилно ли постъпва, запита се тя. Докъде може да стигне, преди Коул да я намери? Ами ако реши, че не си струва труда да я догонва?

Ами бебето?

Дона решително отхвърли мисълта да каже на Коул, че ще става баща. Налагаше се да разчита, че Санди няма да издаде тайната й. Коул трябваше да я иска заради самата нея, а не защото носи дете от него. Нерешителност скова раменете й. Само преди няколко часа Коул й бе казал, че я обича, че иска скоро да се ожени за нея и да създаде дом. Беше се заклел, че Утринна мъгла вече не стои помежду им, че сърцето му е свободно да обича отново. Изведнъж Дона стигна до едно решение.

Ще вземе Уоли от конюшнята и ще тръгне на запад, към Портланд. Ако Коул я последва, ще знае, че наистина не му е безразлична. Ако я остави да си отиде от живота му, значи с право го е напуснала. Имаше чувството, че постъпва неразумно и глупаво. Може би това се дължеше на бременността. Но тя искаше да бъде сигурна, че е нещо повече от едно топло тяло за Коул.

Дона затвори внимателно вратата и се спусна по задната стълба. Конюшнята беше наблизо. След четвърт час вече беше излязла от града.

Коул се опита да се успокои, но не можа. Тревожеше се, че не е убедил Дона, че я обича. Какво трябваше да направи, за да я накара да

осъзнае, че тя означава всичко за него? Погледна Санди и видя, че и приятелят му е неспокоен като него.

— Можем да поговорим, докато чакаме Дона — предложи Коул. — Какво точно има между вас двамата? Защо си й предложил брак и защо тя е приела? Когато аз й предложих, направо ме отряза.

Санди го изгледа намусено.

— Ти я изостави. Не й даде никаква надежда за бъдеще с тебе. За бога, Коул, та ти насила я накара да напусне Додж Сити! Защо? Заради твоите егоистични цели ли? — Той поклати глава. — Просто не те разбирам.

— Казах ти защо отведох Дона от Додж Сити. Смятах да я оставя при Бягащия лос, но обстоятелствата не ми позволиха. Не можех с чиста съвест да я оставя там, при тия събития, които се мътеха тогава. Индианците бяха тръгнали по бойната пътека. Дона винаги е пораждала у мене инстинкта да я пазя.

— Но не я предпази от забременяване.

Коул се изчерви.

— И това ли знаеш? Не биваше да става така. Дона не знае колко ми беше мъчно, когато тя загуби детето ни. Радвам се, че знаеш. Сега разбираш защо се чувствам отговорен за нея.

— Обичаш ли я?

— От дън душа. Разбрах, че не мога без нея, малко след като заминах от Орегон Сити. Мина много време, но аз все пак приех смъртта на Утринна мъгла. Тя е част от миналото ми, незабравена и обичана, но най-накрая я оставих да почива в мир. Тя никога няма да се намесва в бъдещето, което възнамерявам да споделям с Дона. Искам да се оженя за Дона, да си създам дом и да имам деца от нея. Но сега тя не ми вярва.

— Обвиняваш ли я?

— Обвинявам себе си. — Той погледна Санди с напиращи на устата му въпроси. — А ти какво правиш в Орегон Сити? Какво означава Дона за тебе и защо, по дяволите, си й предложил да се ожениш за нея?

— След като ми казаха, че си напуснал работа, се почувствах като изгубен. Без тебе като партньор не ми се работеше. Реших, че щом си харесал Орегон достатъчно, за да се установиш тук, и на мене ще

ми хареса. Подадох си оставката и взех първия влак, който отиваше на запад.

— Отговори само на половината ми въпроси.

— Много се привързах към Дона. Достатъчно, че да поискам да я защитавам.

— Затова ли я помоли да се омъжи за тебе? Причината ми се вижда несъстоятелна.

Санди го погледна косо.

— Дона нищо ли не ти е казала?

— За какво?

Санди мълча толкова дълго, че Коул почувства как стомахът му се свива. Нещо не беше наред, нещо се беше объркало ужасно много. Чувстваше го с цялото си същество. И каквото и да беше, приятелят му май нямаше никакво намерение да му го разкрие.

— Изплюй камъчето, Санди. Какво криеш?

— Ако Дона искаше да го знаеш, щеше да ти го каже. Ти *наистина* прекара нощта в леглото й, нали?

Коул се учуди на обвинителната нотка в гласа на Санди.

— Не отричам. Нито пък отричам, че я помолих да се омъжи за мене. Тя отказа. Каза, че щяла да се омъжи за тебе. Какво става тук, по дяволите?

— Дона ти е отказала? — запита смаян Санди. — По дяволите, Коул, главата й явно е била размътена. Единствената причина, поради която я помолих да се омъжи за мене, беше…

Той замлъкна по средата на изречението и наведе очи, за да не срещне погледа на приятеля си.

— Продължавай — настоя Коул. — Можеш да ми кажеш. Помолил си Дона да се омъжи за тебе, защото…

— Тя сама трябва да ти го каже.

Оскърбена нотка се промъкна в гласа на Коул.

— Предполага се, че си най-добрият ми приятел. Какво криеш?

— Дона носи дете от тебе — избъбри Санди. — Помолих я да се ожени за мене, защото всички предполагаха, че няма да се върнеш, а детето й трябваше да има име.

Коул скочи на крака зашеметен.

— Защо не ми е казала? — Присви очи. — Освен ако детето не е от мене.

— Трябва да ти фрасна един по носа, задето дори се осмеляваш да си го помислиш — изгърмя Санди. — Не познаваш Дона, ако смяташ, че ще се съгласи да легне с друг мъж.

Някакво дяволче накара Коул да изрече с обвинителен тон:

— Но сигурно е била склонна да сподели леглото ти, щом е щяла да се омъжва за тебе.

— Нищичко не разбираш, Коул. Бракът ни щеше да бъде чиста формалност, за да мога да дам име на детето ти. Разбрахме се, че няма да спим заедно. Бих могъл да оставя Дона да износи детето ти в позор, но сърце не ми даваше.

Какъв ревнив глупак съм, да се усъмня в честността на Дона, изруга се мислено Коул. Сърцето му му казваше, че тя го обича, но вече беше преживяла твърде много удари, за да може отново да повярва.

— Прости ми, Санди, ревността прави странни неща с хората. Просто не мога да си представя защо Дона не ми каза за бебето. Особено след като я помолих да се омъжи за мене.

— Не си спечелил доверието й. Ако дори само половината от това, което си ми разказвал, е вярно, миналото й сигурно е било истински ад. Тя има нужда от някой, който да я обича без ограничения, някой, на когото да може да разчита. Досега не си й дал никаква надежда за съвместно бъдеще с тебе. Тя не иска да бъде на второ място в сърцето ти.

Проницателната забележка на Санди учуди Коул. Как е могъл приятелят му да разбере какво става в сърцето на Дона след толкова кратко познанство? Да не би той самият да е бил сляп за нейните преживявания? Да не би неговото упорство, отказът му да се вслуша в онова, което казва сърцето му, да му бе струвал единствената жена, която бе успяла да влезе в душата му и да го освободи от миналото му?

Изведнъж Коул усети, че е минало много време. Отдавна вече Дона трябваше да дойде при тях. Погледна към стълбището със загрижено изражение. Санди проследи погледа му и внезапно у него възникна подозрение.

— Да не би…? — не довърши въпроса си Санди.

— Дона е способна на всичко, науми ли си нещо.

Коул се втурна нагоре по стълбите, последван плътно от Санди.

Още преди да отвори вратата, знаеше, че няма да я намери в стаята.

Санди се огледа загрижен.

— Къде е отишла, според тебе?

— Проклет да съм, ако знам. Когато я намерих, не знаех какво да направя, дали да я целуна или да й извия вратлето. Има да защитава не само себе си, а и детето ми, което расте в нея. Вече загуби едно дете, ами ако… — той почти се задави при ужасната мисъл, която се появи неканена в главата му. — Ами ако загуби и това дете? Тя е крехка. Може този път да не оживее. О, Господи, какво направих с нея!

— Ще ти помогна да я намериш — каза Санди. — Тя има ли кон?

— Сигурно е дала Уоли в конюшнята. Да почнем оттам. Трябва да я намеря, преди да е замръзнала или да е хванала пневмония. Ама че глупачка! Какво, по дяволите, я е прихванало, да тръгне така?!

— Ще я питаш, когато я намериш — каза Санди, излизайки тичешком с него в суграшицата, която замръзваше още преди да падне на земята.

Съдържателят на конюшнята каза, че Дона е била там и, изглежда, много бързала. Спомена, че носела натъпкана калъфка за възглавница, която вързала на седлото, преди да тръгне. Не, не бил забелязал накъде е тръгнала, нито пък тя казала къде отива. Конярчето каза, че дамата заминала в западна посока, по пътя за Портланд. Според Коул това имаше смисъл. По-безопасно беше да се загубиш в голям град, отколкото сред пустошта.

— Отивам да я настигна — каза той на Санди.

— И аз идвам.

— Отивам сам. Ти се върни у дома и кажи на Ашли и Танър какво става. Дона няма голяма преднина. Ще ми бъде лесно да я настигна.

— Сигурен ли си? Дни наред си пътувал дотук. Изглеждаш преуморен. Нека аз тръгна на твое място.

Коул му хвърли изпепеляващ поглед.

— Не. Дона е моя отговорност. Аз ще я намеря. Кажи на Ашли, че може да подготвя сватба за след седмица. Кажи и на Танър, че приемам предложението за парцела. Искам веднага да почна да строя. Дона никога не е имала истински дом. Искам да й дам всичко, което заслужава.

— Върни я тук, Коул. А сега изчезвай. Ще говоря със семейството ти.

20.

Небесата се отвориха, пръскайки Дона със ситни дъждовни капчици. Тя бършеше водата от клепачите си и се взираше в смрачаващото се буреносно небе. Изведнъж една светкавица като копие проряза небосклона. Разнесе се силен гръм, който разтърси земята под нея. Стори й се, че сякаш господ стоварва гнева си върху земята и всички свои създания.

Тесният път, по който бе тръгнала, се виеше сред величествени борове, смърчове и канадски ели. Не се мяркаха никакви други пътници, вероятно причината беше в лошото време, калните пътища и придошлите реки и потоци. Конят на Дона газеше гъстата кал, а от небето върху нея не преставаше да се изсипва смесица от дъждовни капки и ледени иглички. Светкавица проряза сивото небе, разтърсено миг след това от гърма. Със свито сърце тя осъзна, че безразсъдното й бягство може да й струва живота.

Господ ме наказва, помисли тя, увивайки треперещите си рамене по-плътно в наметалото. Беше й студено, ужасно студено. Бе допуснала такава грешка. Защо трябваше да бъде толкова упорита? Защо не можа просто да се зарадва, че Коул се е върнал, и да приеме любовта, която й предлага? Време беше отново да се научи да вярва. Думите на Коул, че я обича, й бяха прозвучали искрено, само че някакво детинско упорство й попречи да повярва. Никога не й се бе клел, че ще се върне, за да я обича, така че защо трябваше да му вярва? Целият му живот се въртеше около една жена, която се бе обрекъл да обича вечно.

Дона започна да трепери силно и се сви още повече в наметалото си. Никога не се бе чувствала по-нещастна. Направо бе попаднала от трън на глог. Бе постъпила извънредно глупаво за жена, която обича Коул толкова силно, колкото тя го обичаше.

Уоли изведнъж подскочи и едва не я хвърли. Дона се хвана за врата му и затърси с очи причината за паниката му. Това, което видя, смрази кръвта й. Мостът над тихия красив поток бе изчезнал и водата

препускаше с бясна скорост по каменистото русло. Сякаш съдбата осуетява лекомисленото ми бягство, помисли Дона, обръщайки Уоли. Сега не й оставаше нищо друго, освен да се върне в Орегон Сити и да се изправи срещу гнева на Коул.

Той имаше защо да бъде бесен, мярна се в ума й. Та тя бе изложила на смъртна опасност два живот, своя и на нероденото им дете. Запита се дали Коул ще се зарадва от новината, че ще става баща. Бе споменавал, че иска да изгради семейство с нея, но тя толкова се страхуваше да не бъде отново отхвърлена, че не можа да му повярва.

Студеният, безмилостен дъжд я шибаше непрестанно. Изведнъж една светкавица падна толкова близо до нея, че косата й настръхна и тя усети студена тръпка да се спуска по гърба й. Дошлата миг след това гръмотевица подплаши Уоли. Конят се метна настрана и побягна през гората въпреки отчаяните опити на Дона да го усмири. Едва след няколко ужасни минути тя отново го овладя и го насочи назад към пътеката или поне натам, където смяташе, че е правилният път.

Грубата колиба, която изникна пред очите й иззад гъстата завеса от мъгла и дъжд, й се видя райска гледка. Най-напред Дона я сметна за мираж. Премига един-два пъти. И когато видението не изчезна, тя отправи бърза благодарствена молитва и насочи Уоли към подслона. Стигна там, бързо слезе от седлото, взе калъфката с вещите си и бутна незаключената врата. Стаята беше тъмна и студена, но поне щеше да е под покрив. Дона пусна калъфката на пода и излезе навън да нагледа Уоли. Той, за съжаление, трябваше да остане под дъжда, но най-малкото, което можа да направи за горкото животно, беше да му свали седлото.

Плановете й обаче бяха осуетени, когато друга ярка светкавица, последвана от оглушителна гръмотевица, подплашиха коня и той хукна презглава в гората. Дона не би могла да го спре, дори да се беше опитала. Върна се в колибата трепереща от студ. Явно тук отдавна не живееше никой, защото всичко беше ужасно занемарено.

Стаята беше оскъдно мебелирана — малка очукана маса, два разкривени стола и тесен одър. Очите на Дона светнаха, когато зърна одеялото, сгънато в долната част на одъра. После забеляза купчина сухи съчки и цепеници край огнището и нададе радостен вик. Радостта й обаче бе кратка, защото се сети, че без кибрит или огниво няма да успее да запали огън. Въпреки това се опита да погледне на нещата

откъм добрата им страна. Поне щеше да има покрив над главата, докато трае бурята. Освен това беше сигурна, че щом всичко утихне, ще намери Уоли.

Междувременно трябваше да се освободи от мокрите си дрехи. Започна бързо да се съблича, треперейки неудържимо. После се зарови в калъфката и накрая откри сравнително суха риза, пола и блуза. След като се преоблече, взе прашното, но напълно използваемо одеяло и се уви в него.

Коул бе измръзнал, както никога в живота си, и ужасно изплашен. Още не беше настигнал Дона и мисълта, че се скита сама в тази буря, го караше да изстисква сетните сили на Боеца. Упоритостта й го смайваше. Като се сетеше, че не му е казала за бебето, го обхващаше ярост. Как лекомислено бе изложила на опасност крехкия живот, който носеше в себе си!

Светкавици и гръмотевици раздираха небето. Коул изруга капризите на зимата в Орегон. Този адски дъжд сякаш нямаше никога да спре. Лееше се непрестанно, без да дава никакъв признак, че ще отслабне. Рано сутринта слънцето се бе наканило да изгрее иззад облаците, но после, сякаш уплашено от сивите скупчени кълба, се бе скрило и бурята бе предявила отново правата си над света.

Пътят бе потънал в лепкава кал, Коул бе целият изплескан в мръсотия, а водата се стичаше на струи по дъждобрана му и шуртеше направо в ботушите.

Изведнъж той зърна нещо, от което кръвта замръзна във вените му. Мостът над реката бе изчезнал. Той дръпна юздите на Боеца на самия бряг и се запита дали да опита да мине отвъд. Замоли се Дона да не е била толкова глупава, че да се е хвърлила безразсъдно в потока. Ами ако беше точно така? Ако тя се бори за живота си в ледената вода, докато той се чуди и мае? От тази мисъл главата му болезнено забуча. Не я бе срещнал на пътя, от което си вадеше заключението, че наистина се е опитала да мине през потока. Тъкмо щеше да подкара Боеца и двамата да нагазят в бурните води, когато отляво се чу някакъв звук.

Сърцето му подскочи, като видя един кон да изскача от дърветата край пътя. Уоли! Боеца сигурно бе познал приятеля си, защото изцвили

приветствено. Уоли спря, разтърси глава и затанцува на място в гъстата кал.

Коул внимателно доближи самотния кон, за да не го подплаши. Уоли му позволи да хване влачещата се юзда.

— Къде е Дона, момче? Какво се е случило?

Конят, разбира се, не можеше да отговори, но разширените ноздри и дивият поглед подсказаха на Коул какво може да се е случило. Животното сигурно се е подплашило от светкавица и да е хвърлило Дона. Тази мисъл така го втрещи, че той моментално пришпори Боеца и препусна из гората, държейки Уоли за юздата.

Следващата светкавица и гръмотевица отново подплашиха Уоли, но Коул го удържа. Яздеше сред дърветата като обладан от дяволи, викайки Дона с всичка сила между всеки две прогърмявания.

Забеляза колибата зад завесата на проливния дъжд и сърцето му трепна в слаба надежда. Замоли се дано Дона е намерила подслон в нея, скочи от седлото и върза двата коня за един храст. Точно когато пристъпи към колибата, една светкавица се спусна от небето и се заби в едно дърво толкова близо до него, че той усети острата миризма на изгоряла дървесина. Едва успя отново да извика Дона, когато един дебел клон, подпален от светкавицата, се стовари на главата му.

Неспирните светкавици и гръмотевици караха Дона да подскача от страх. Последната мълния бе ударила толкова наблизо, че миризмата на подпалено дърво остана да виси във въздуха дълго след като отзвучаха и последните тонове на гръмотевицата. После, в настъпилата тишина, й се стори, че някой я вика по име.

Бодна я любопитство. Нямаше да има спокойствие, докато не разбере какво става, дори да не е било нищо друго, освен виенето на вятъра, подобно на човешки глас. Тя открехна предпазливо вратата. Свирепият вятър подхвана зле скованата дървесина и я изтръгна от ръцете й. Дона надникна навън, в почти непроницаемата дъждовна завеса, но не видя нищо подозрително. Тъкмо щеше да се върне вътре, когато едно изцвилване привлече вниманието й. Дали пък Уоли не се е върнал? Тя подаде глава навън, за да види по-добре, и зърна два коня, вързани за храста, навели глави срещу поривите на вятъра. Уоли и Боеца! Това означаваше, че Коул… После видя и самия него,

притиснат под дебел паднал клон, който още димеше в единия край; за щастие, дъждът бе угасил пламъците.

— Коул!

Тя изтича и коленичи до него. Беше в безсъзнание. Колкото и да беше уплашена, Дона все пак осъзна, че трябва незабавно да го спаси от дъжда и студа.

Клонът бе голям, но тя успя да го отмести от тялото на Коул. Беше ударен в главата — една цицина го доказваше. Дона изстена, дърпайки клона, и се опита да го свести. Той не реагираше. Лежеше неподвижен като камък. И беше също толкова тежък. Понеже не можа да го вдигне, Дона направи друго. Хвана го под мишниците и го затътри към колибата, благодарна, че няма стълби, които да затруднят задачата й.

Дона го влачеше, пъшкайки от умора, но Коул все така не помръдваше и не отваряше очи. Само силно трепереше. Тя също. Погледна с копнеж към огнището, пожела си да имаше как да запали огън, преди и двамата да измръзнат до смърт или да умрат от пневмония. Бе облечена в единствения си кат сухи дрехи, а сега и те бяха така мокри, както онези, които бе съблякла преди малко.

Умът й заработи трескаво. Би се опитала дори да добие огън, като трие две дървета едно в друго, но се сети за нещо, което щеше да направи този опит безполезен. Коул винаги носеше кибрит в една тенекиена кутийка в дисагите си. Виждайки побелялото му лице, тя разбра, че е абсолютно наложително да излезе навън в бурята, за да ги вземе. Спря за миг на прага, после смело се хвърли под ледените струи на пороя. Конете изцвилиха приветствено, когато Дона се приближи до тях, но тя бе твърде погълната от задачата си, за да им отговори поне с едно потупване по шията.

Затърси в дисагите, изтривайки очи от стичащата се по тях вода, и възкликна от радост, когато ръката й напипа кутийката с кибрита. Притисна я до гърдите си като съкровище, изтича обратно в колибата и затвори с ритник вратата. Коул лежеше там, където го бе оставила, блед и неподвижен.

Ръцете й трепереха толкова силно, че изхаби три скъпоценни клечки, преди подпалките да се разгорят. След броени минути пламъчето лизна дървата, обещавайки да ги превърне в пламтяща жар. Когато се увери, че огънят няма да угасне, Дона се върна при Коул.

Плашеше я, както лежеше така неподвижен. С края на мократа си фуста изми кръвта от главата му и прегледа раната. Не й се стори сериозна. Кожата бе разкъсана, но личеше, че скоро ще заздравее. Много повече я тревожеше ударът, който бе получил по главата.

Малката стая се затопляше бързо. Дона простря всичките си мокри дрехи, освен тези на гърба си, по двата разклатени стола и по пода, а после се зае да съблича Коул. Той лежеше неподвижно, докато тя сваляше пистолетите и дърпаше мокрите кожени панталони от краката му. Когато остана гол, тя го уви в одеялото. След като го настани възможно най-удобно, се погрижи и за себе си. Съблече се по риза и легна до Коул, за да се топли от него и от одеялото. Опита се да не заспива, но целият й ден бе прекалено изтощителен и скоро се унесе.

Коул целият гореше. Огнени езици обгръщаха тялото му. Изстена и се опита да се измъкне от задушаващата горещина, но нещо още по-горещо от собственото му пламнало тяло се притискаше до него. Главата ужасно го болеше и той полека я раздвижи. Когато се почувства достатъчно силен, отвори очи. Първото, което видя, бяха стени, направени от дървени трупи. С мъка обърна глава към източника на топлината, която измъчваше плътта му.

Дори с прилепнала към главата коса и лице, цялото в кал, Дона беше най-красивото, което някога бяха виждали очите му. Порови се в мозъка си, все още замъглен и дезориентиран, но не можа да намери отговор на възникващите въпроси. Къде се намира? Как е стигнал дотук и защо главата така адски го боли? Защо лежи гол и Дона е в прегръдките му?

Изведнъж Коул осъзна, че източникът на изгарящата топлина е Дона. Нейната гореща плът бе прогонила влагата и студа от костите му точно така, както и огънят, който пращеше в огнището. Забеляза дрехите си простени пред огнището и разбра, че трябва да благодари за това на Дона. По някаква игра на съдбата спасителят и спасяваният си бяха разменили местата. Какво се бе случило, по дяволите?

Дона усети раздвижване и се размърда. Беше й толкова топло и удобно, че никак не й се искаше да се разсънва, но накрая отвори очи.

— Коул, слава богу, буден си. Как се чувстваш?

— Все едно ме е треснал гръм.

Нямаше представа колко близо е до истината.

— Тресна те, само че не гръм. Светкавица пречупи един клон и той ти падна право на главата.

Коул докосна буцата на главата си и изведнъж си спомни всичко.

— Как съм се озовал в колибата? Никак не съм лек.

— Довлякох те.

Той поклати глава.

— Глупаво момиче. Можеше да ти стане нещо. — Усмихна се с ъгъла на устата. — Аз май съм гол под одеялото.

Дона почервеня.

— Аз те съблякох. Беше мокър до кости. Сигурен ли си, че си добре?

— Ужасно ме боли главата, но ще оживея. По-важното е ти как си. Или, по-скоро, как е нашето бебе?

Дона изпусна учудено дъх.

— Ти знаеш? Откъде?

— Един общ приятел ми каза.

— Санди! Той обеща!

— Защо не искаше аз да знам? Казах ти, че искам деца от тебе. Толкова ли е трудно да ми повярваш?

— Не си ми дал причина да вярвам, че ще се задържиш край мене достатъчно дълго, за да посрещнеш детето си на белия свят.

Той положи ръка на корема й, но не откри признак, че в нея расте бебе. Беше твърде слаба и твърде крехка, за да носи дете.

— Никога няма отново да те изоставя, любов моя. Знам, че съм те наранявал в миналото, но трябва да ми повярваш, когато ти казвам, че съм готов да посветя остатъка от живота си на тебе и на семейството, което ще създадем заедно.

Думите му звучаха хубаво, но…

— Защо да ти вярвам?

Той докосна лицето й с такава нежност, че дъхът в гърлото й спря.

— Защото те обичам. Без тебе нямам нито сърце, нито душа. Ако не беше влязла в живота ми, щях вечно да живея с мъката си и със студените спомени. Сега осъзнавам как съм щял непоправимо да разстроя живота си заради една мъртва любов, която никога няма да мога да извадя от гроба. За мене тъгата беше станала начин на живот.

Утринна мъгла би искала да продължа напред. Когато отново намерих любов, животът ми придоби смисъл.

Той беше толкова напрегнат, толкова искрен, че Дона усети как всичките й съмнения се изпаряват.

— Радваш ли се за детето?

— Невероятно много. — Той прокара нежно пръсти по корема й. — Толкова си слаба. Сигурна ли си, че всичко е наред с тебе и детето? Ходила ли си на лекар?

Тя кимна.

— Ако всичко е наред, трябва да родя едно здраво бебе след шест месеца.

Последните й думи го накараха да настръхне от страх.

— Бих могъл да ти извия хубавото вратле заради това, че избяга. Как можа да изложиш на опасност и себе си, и детето ни? Вече пометна един път, не можеш да си позволиш да го направиш втори път. О, господи, Дона, ако този път се случи нещо, аз ще съм отговорен.

Той я целуна по челото, въпреки че мръдването на главата му причини невъобразима болка.

Отпусна се назад със стон.

— Не мърдай. Може да имаш сътресение.

— Трябва да се върнем в града. Вали ли още?

Дона погледна през прозореца.

— Не, бурята отмина. Но никъде няма да ходим, докато не се почувстваш по-добре.

Тя се надигна, но той я задържа плътно до себе си.

— Аз не мърдам оттук, нито пък ти. Преживя огромно изпитание. Би трябвало много да ти се разсърдя, но ужасно се радвам, че те виждам жива и здрава. Предполагаше се аз да те спасявам, а не ти мене.

— Добре съм, Коул, наистина. По-здрава съм, отколкото изглеждам.

— Може би, но този път няма да поемам никакви рискове. Това дете ще порасне в тебе. Ще се оженим колкото може по-скоро. Пратих Санди да каже на Ашли, че трябва да се готви за сватба следващата седмица. Приех от Танър едно парче земя и се надявам да ти построя голяма къща, преди нашето дете да се роди.

Истински дом. Човек, когото да обича и който да я обича. Нейно собствено дете. Дона беше прекалено замаяна от щастие, за да отговори. Надигна се на лакът и го целуна по устата, вкусвайки неповторимия му аромат. Как е могла да бъде толкова глупава да избяга от единственото щастие, което някога е познавала?

— Обичам те, Коул — изрече тя с треперещ от вълнение глас.

— Слава на бога — каза той, поемайки си въздух на пресекулки. — Това са най-хубавите думи, които някога съм чувал. И аз те обичам.

Дона се усмихна щастливо, сгушвайки се в него. Светлината на догарящия ден хвърляше странни сенки по стените на колибата. Когато стомахът й нададе вопъл, Дона си спомни, че от предната нощ не е яла.

— Гладна си — каза Коул. Лека усмивка набръчка ъгълчетата на очите му. — Има ли нещо за ядене в тая колиба?

— Не, вече погледнах. Стои изоставена от доста отдавна.

— В дисагите ми има малко пастърма и сухари. Стой спокойно, ще ида да ги взема.

— Не! Не можеш да ставаш. Още не си добре. Аз ще ги взема.

— Само през трупа ми — натърти Коул. — Няма да оставя някакво си главоболие да ме спре. Може да намеря и нещо по-добро за ядене от сухарите и пастърмата.

Той се изправи, олюлявайки се, като се бореше със замайването, и навлече ризата и панталоните. Когато отвори врата, вътре нахлу студен въздух и накара Дона да потрепери и да се свие в одеялото. Той не се забави много. Върна се с една платнена торба. В нея имаше няколко парчета пастърма, малко сухари и парче сирене. Коул наряза сиренето с ножа си и раздели останалата храна на две.

Дона се нахвърли на яденето. Когато свърши, въздъхна и го загледа дълго, изпитателно.

— Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мене? Не е заради детето, нали? Защото ако е така, не бих могла…

Коул затвори устата й с целувка.

— Тихо, любов моя. Тук съм, защото ти си в мислите ми ден и нощ. Защото целият ми живот се върти около тебе. Знам, че съм ти причинявал мъка, но имам намерение да изкупя това. Господи, Дона, сигурно съм бил луд да се съмнявам в чувствата си към тебе. Щях да те искам дори и ако не носеше дете от мене.

И той отново я целуна силно.

Дона цялата се разтопи. Когато той престана да я целува, тя притегли главата му и се повдигна, подканвайки го да продължи. Седяха на пода върху смачканото одеяло, с което се бяха завивали, докато спяха, и докато устата на Коул я похищаваше, тя го притегляше полека към себе си, докато и двамата се отпуснаха на пода и Коул се надвеси над нея, впил уста в нейната, докато ръцете й обгръщаха плътно шията му. Тя искаше да поеме вкуса му в себе си завинаги.

Коул усети, че самообладанието го напуска. Искаше да се люби с Дона, да се загуби в нежното й тяло, но го беше страх да не направи нещо на нея или на детето. Лицето й издаваше изтощение. Борбата с бурята бе изцедила силите й. Животът, който растеше в нея, беше твърде крехък и скъпоценен, за да бъде изложен на опасност. Дона издаде лек стон, когато той се дръпна, и се опита да го привлече отново към себе си.

— Не, скъпа, мога да чакам. Не искам страстта ми да навреди на детето ни.

— Коул…

— Да.

— Толкова много те обичам. Сигурен ли си, че нямаш нищо против да си женен за метиска?

— Как можеш да задаваш такъв въпрос? Ти си имала суров живот, любов моя, и си надмогнала всичко. Красотата ти не е повърхностна, тя идва от дълбините на сърцето ти. Когато те погледна, аз не виждам метиска, виждам една гореща, страстна жена, която ми дава толкова любов, че се чувствам недостоен.

— Сигурен ли си, че духът на Утринна мъгла няма да се всели в брака ни?

Трябваше да знае отговора, преди да предаде съдбата си в ръцете на Коул.

— Утринна мъгла е мъртва, любов моя. Тя умря много отдавна. Тъгувах силно за нея. Много я обичах, но вече не искам да градя живота си върху спомени. Сега имам теб. Двамата с Утринна мъгла бяхме много млади, когато се срещнахме и се влюбихме. Държах се за спомена за нея само защото не бях срещнал друга жена, която да я замени в сърцето ми. Но накрая намерих тази жена, любов моя. Обичам те, Дона, само тебе.

И той потвърди обета си с целувка.

— Сутринта най-напред ще се върнем в Орегон Сити. Ашли и Танър сигурно ужасно се безпокоят за нас. Те дори не знаеха, че съм се върнал. Когато влязох в града, се отбих най-напред в „Поилнята“. Сигурно Съдбата ме е довела при тебе точно когато имаше нужда от мене.

Дона му се усмихна палаво.

— Преди да се оженим, трябва да ми обещаеш едно нещо.

— Каквото и да е, любов моя. Всичко, което ми е по силите.

— Обещай, че понякога ще пускаш при мене Вървящия в сянката. Той е такъв прекрасен дивак.

Коул я загледа стреснато. После, след един дълъг миг, отметна глава и се разсмя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.